Ára: 1 forint

XV. évfolyam 35. szám.

1959. augusztus 27

106

Ludas Matyi

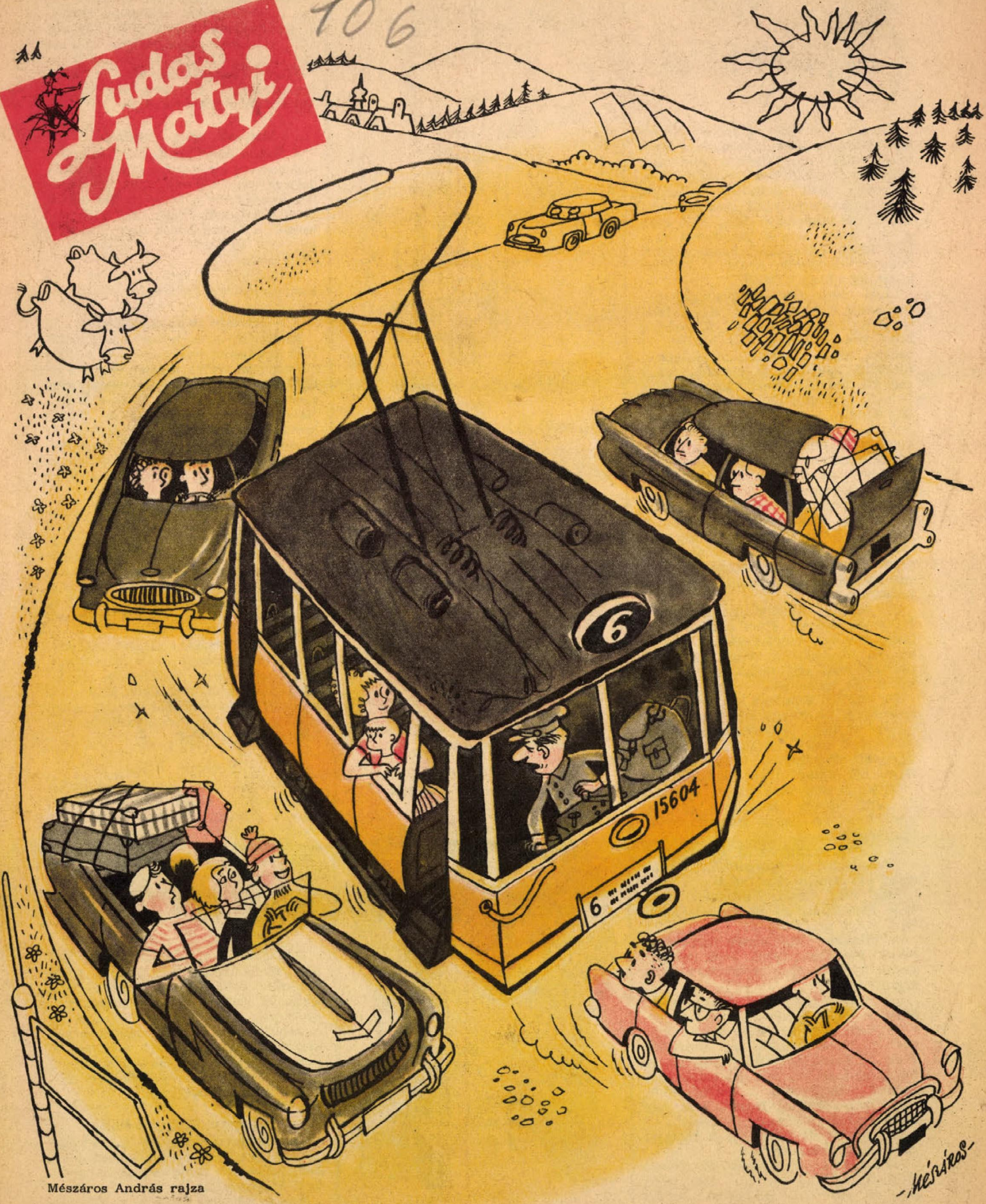
6
15604
6
MÉSZÁROS

Mészáros András rajza

— Mit bámulnak annyira? Egyszer már én is igénybe vehetem a vállalati kocsit…

MARI NÉNI BANKETTJE

Özvegy Karnyák Vincéné általános közszeretetnek örvendett a Vajmiért vállalatnál. Mindenki kedvelte, mindenki mosolyogva üdvözölte. Pedig nem viselt igazgatói tisztséget, még csak személyzeti előadóit sem. Egyszerű takarítónő volt, akit csak a bérosztály ismert becsületes családi nevén. Egyébként „aranyos Mari néninek” becézték, ő volt a vállalat hivatalos „Mari nénije”.

Mari néni egyszer hosszabb beszélgetést folytatott a kis Kolczaival, az igazgatósági titkárral. Elmondta, hogy húsz évvel ezelőtt került fel faluról, azóta „furton-furt” dolgozik, újabban elégedett a sorsával, már egy kis pénzt is félrerakott a bankba és nem a haláltól fél, hanem a nyugdíjazástól.

A kis Kolczai meghatódott attól, hogy Mari néni félszázad óta dolgozik és mint szenvedélyes rendezvényrendező, megemlítette a jubileumot az igazgatónak.

— Nagyszerű alkalom lesz megjutalmazni Mari nénit, — reagált a főnök. — Szólj a főkönyvelőnek, szorítson ki az igazgatósági alapból egy szép összeget és rendezzenek neki egy kis baráti összejövetelt a kultúrteremben.

A lavina megindult. Mindenki örömmel fogadta Mari néni ünneplését, amelyet meglepetésnek tartották és elhatározták, hogy az ünnepelttel csak az utolsó pillanatban közlik az eseményt.

De bizony emberek vagyunk, sőt asszonyok, — és egy kartársnő puszta szeretetből kikottyantotta Mari néninek a nagy újságot. A leendő ünnepelt elvörösödött, aztán rohamléptekkel szaladt a kis Kolczaihoz.

— Ne tessék már velem ilyesmit csinálni! Tessék lemondani az egészet, mert én úgyse megyek el az ünnepélyre!

— A szerénységnek is van határa, — mosolygott az igazgató és magas színe elé citálta Mari nénit.

Mari néni harcos kiállással ismételte meg álláspontját. Erélyesen răripakodott az igazgató:

— Micsoda makacsság ez, Mari néni? Magának nincs joga megtagadni tőlünk, hogy bebizonyítsuk a szeretetünket!

— Nem fogadom el, igazgató úr kérem! Ne is tessék készülődni!

— Mari néni, gondolja meg a dolgot! Mi igazán csak jót akarunk! Mért fél az ünnepléstől? Nem bántja ott magát senki! Sőt! Szombat este szépen összejövünk a kultúrteremben, felköszöntjük magát, lesz egy kis evés-ivás, a fiatalság táncol . . .

Mari néni itt felemelte a hangját és élénken közbevágott:

— Éppen ez az, igazgató úr kérem! Tudom én, hogy az ilyen cécó után mennyi szemetet csinálnak. Aztán majd nekem kell utána takarítani!

Stella Adorján

Óvatos turistába . . .

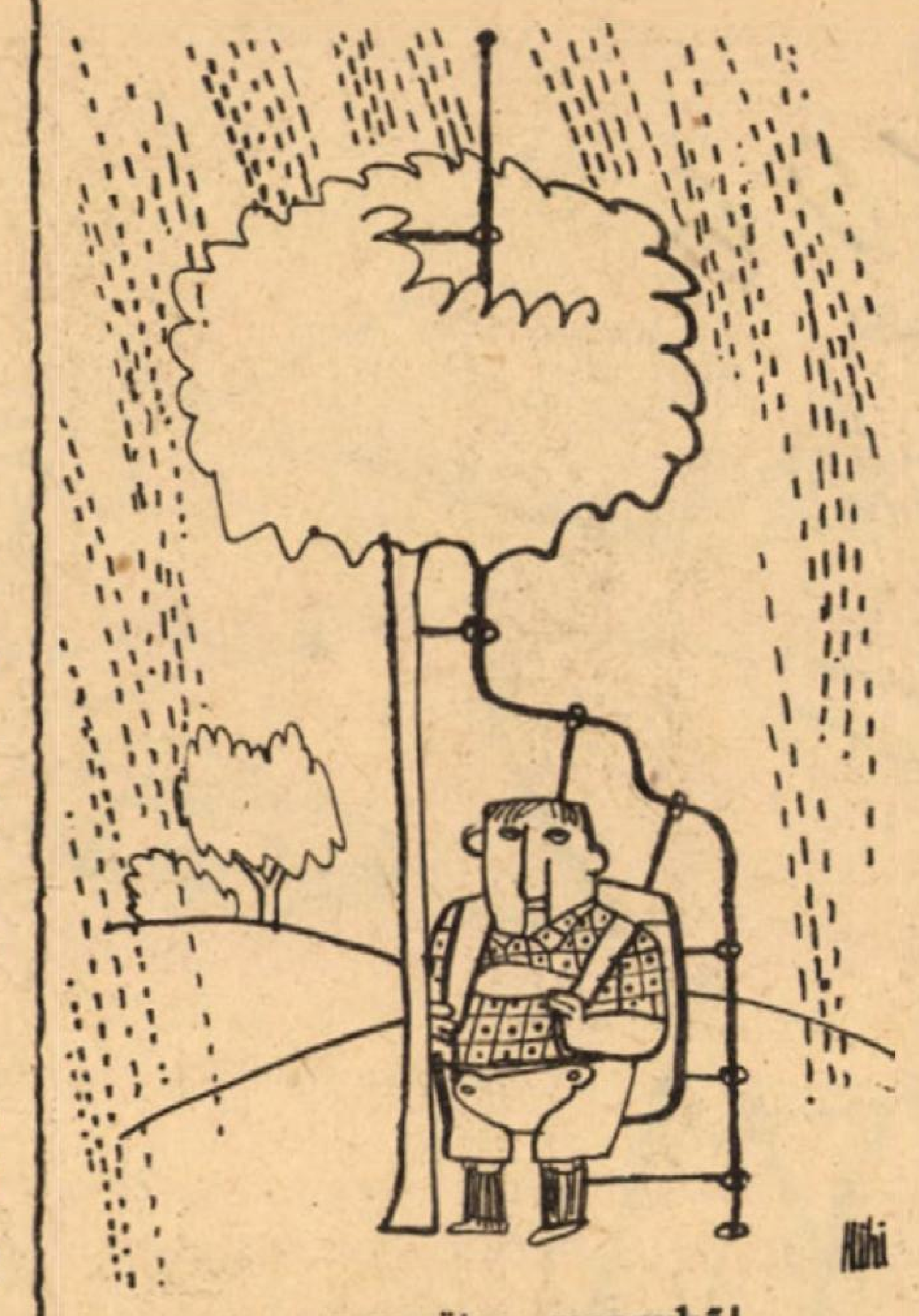

. . . nem üt a mennykő!

Hiánycikk a főttkukorica

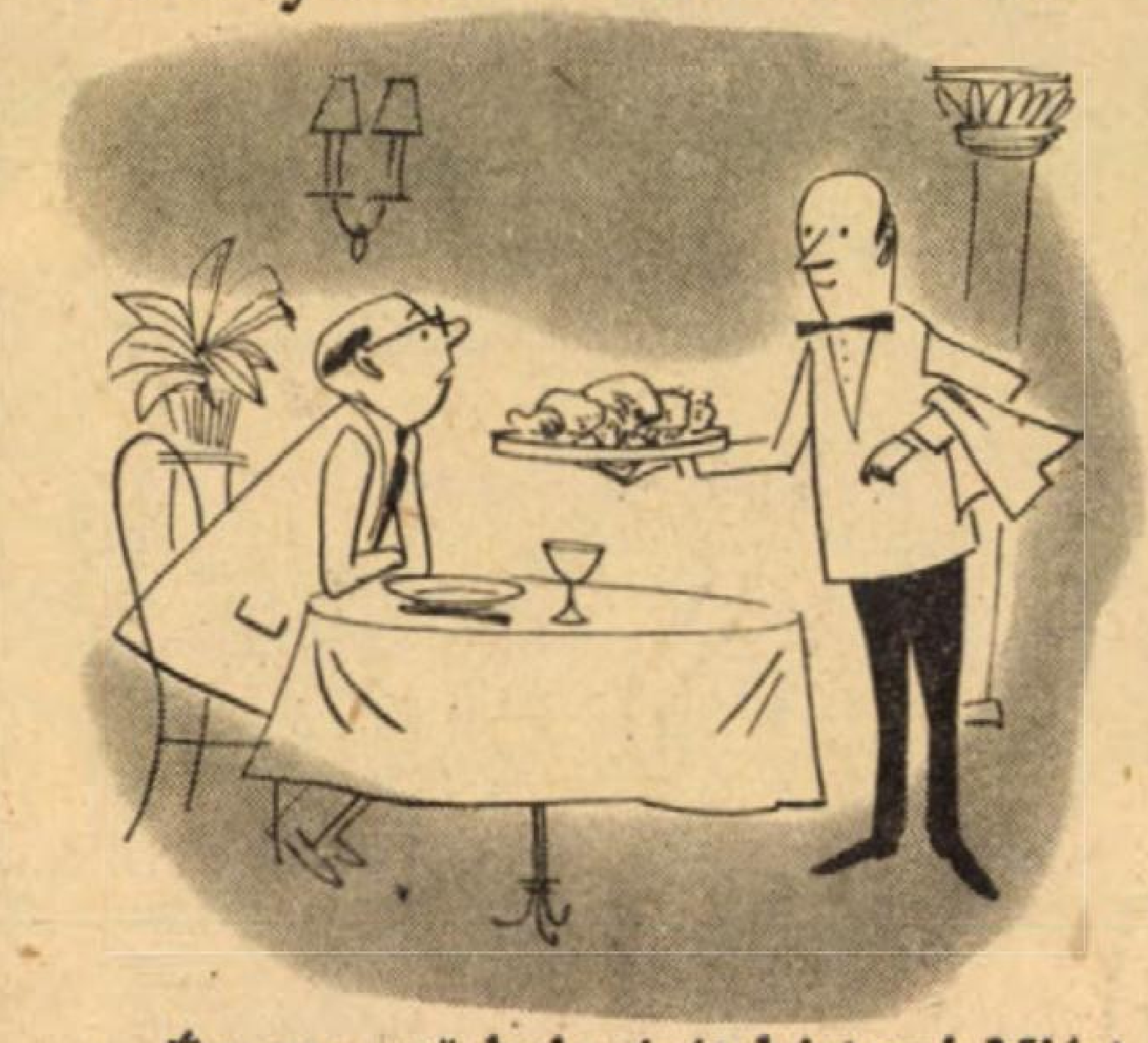

– Én egy cső kukoricát kértem! Miért hozott fatányérost?

– Mert az drágább!

Vancákné

aki verhetetlen a „Ki tud többet?” versenyben . . .

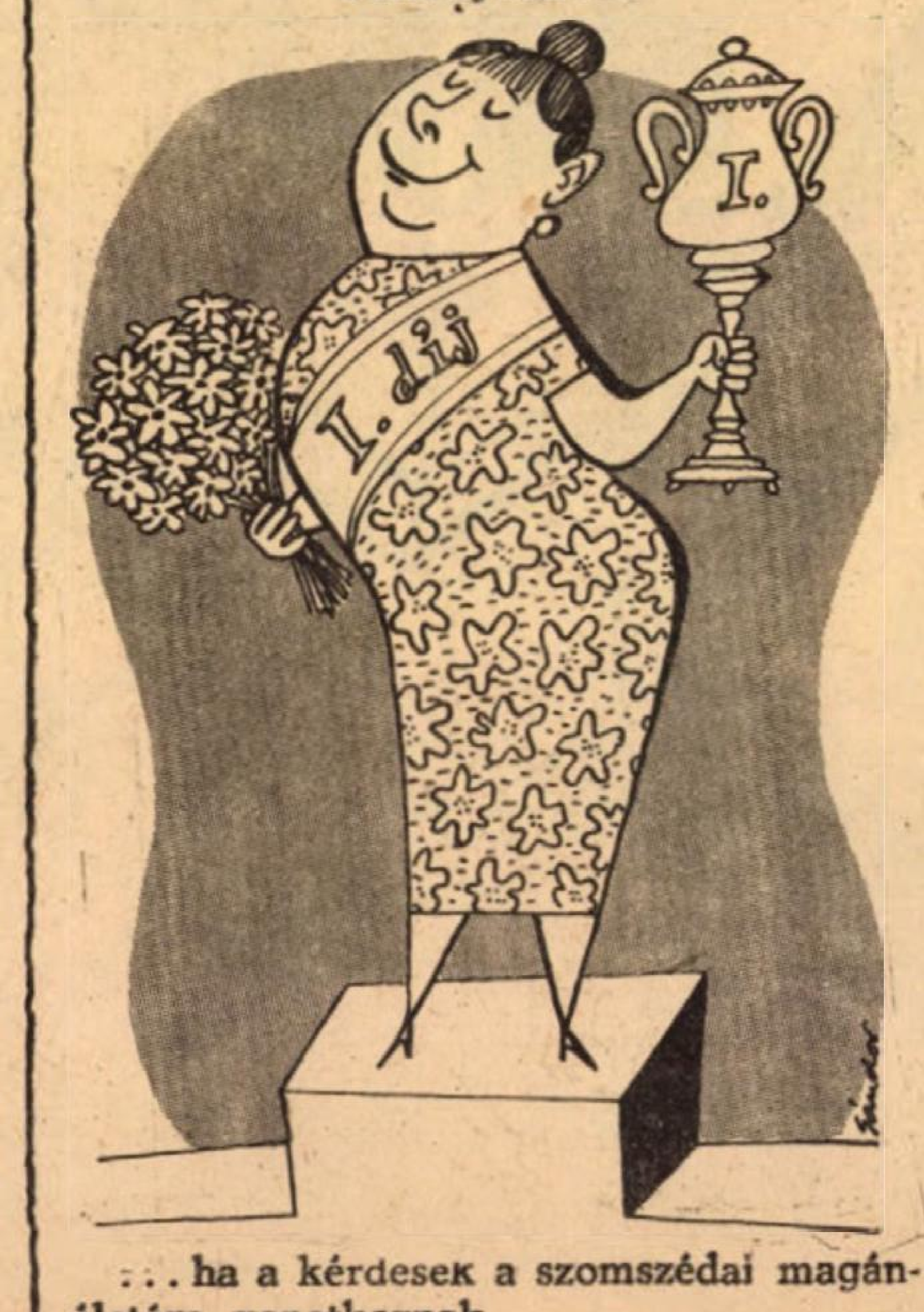

. . . ha a kérdesek a szomszédai magánéletére vonatkoznak.

Ezt olvastuk

Nocsak!

Három barna jóbarát keres csinos, korcsú, szőke hölgyeket a Népszava házassági hirdetéseiben. Kiáltványukat így végzik: „ . . . akik meg tudják becsülni a családi fészket. *Részletes fényképpel.*”

Nősülni meggondoltan kell, de az óvatosságnak ez a foka szinte már túlzás, és félreértésekre adhat alkalmat.

Vannak még csodák . . .

A Pajtás beszélgetést közöl egy bécsi kisfiúval, aki azt mondja: „Húsvéti kiránduláson voltunk tavaly a kék Duna mentén. És egyszerre a Duna vizében palackposta bukdácsolt felénk. Hogy mi volt benne? – Összehúzza a szemöldökét és úgy idézi fel szóról szóra a váci víziúttörők üzenetét.”

Fantasztikus! A váci palack az árral szemben felúszott Ausztriába.

Kicsire nem nézünk?

Az Esti Hírlap a Habsburgok és Ausztria kapcsolatáról írva, megemlíti: a Habsburgok nem tettek semmit, hogy Tirol hősét a napóleoni háborúk idején megmentsék az akasztófától. Ez igaz. Nem a Habsburgok mentségére, de az igazság kedvéért meg kell állapitanunk, hogy az akasztófától hiába is próbálták volna Hoffer Andrást megmenteni, minthogy őt 1810. február 20-án golyóval végezték ki.

Nem tanulhatunk együtt . . .

Az Élet és Irodalom munkatársa a moszkvai fesztiválról küldött tudósításában kedvesen aposztrofálja dr. Árgust is (a különböző módon fordított filmcímek alkalmából), s erre vonatkozó megjegyzését így végzi: *„Megoldás: tanuljunk hindosztánul – de csak dr. Árgussal együtt!”*

Készséggel állnánk kollégánk rendelkezésére, de hindosztán nyelv nem lévén, hindosztánul nem tanulhatunk együtt. *Hindosztáni* nyelv van csak (elsősorban a hindi), de *hindosztánul* beszélni annyi, mintha azt mondanók: beszéljünk Angliául, vagy Ausztriául.

A törpe óriás

A Népszava cikket közölt a szüreti készülődésről, és ebben örömmel jelenti, hogy a Hordógyárban az állami gazdaságok rendelésére 700 literes hordóóriások készülnek.

Egy 700 literes hordó egyáltalán nem hordóóriás, hiszen 7000 literes hordók is vannak, s ezt illenék tudnia annak, aki hordó-ügyben informál.

Nahát, ez az Adenauer!

A Magyar Nemzet sakkrovatában felkeltette érdeklődésünket egy játszma, melynek címe ez volt: *„Bonni védelem”*. Már éppen fel akartunk háborodni, hogy Adenauer még a sakk elméletébe is beleüti az orrát, amikor a kezdőlépéseket megtekintve, kiderült, hogy nem a bonni, hanem az ugynevezett Benoni-védelemről van szó, amely sokkal régebbi, mint Adenauer. Pedig ez nagy szó!

Szegény könyvboltok!

Sok lapban olvastuk ezt a hirdetést: *„Hideg télen, forró nyáron legjobb szórakozás a könyv! Szeretettel várják az állami könyvesboltok.”*

Nosza, küldjünk könyvet a könyvesboltoknak, ha már olyan szeretettel várják . . .

Dr. Árgus

„Atomcsend”- háborítók a Szaharában

Gerő Sándor rajza

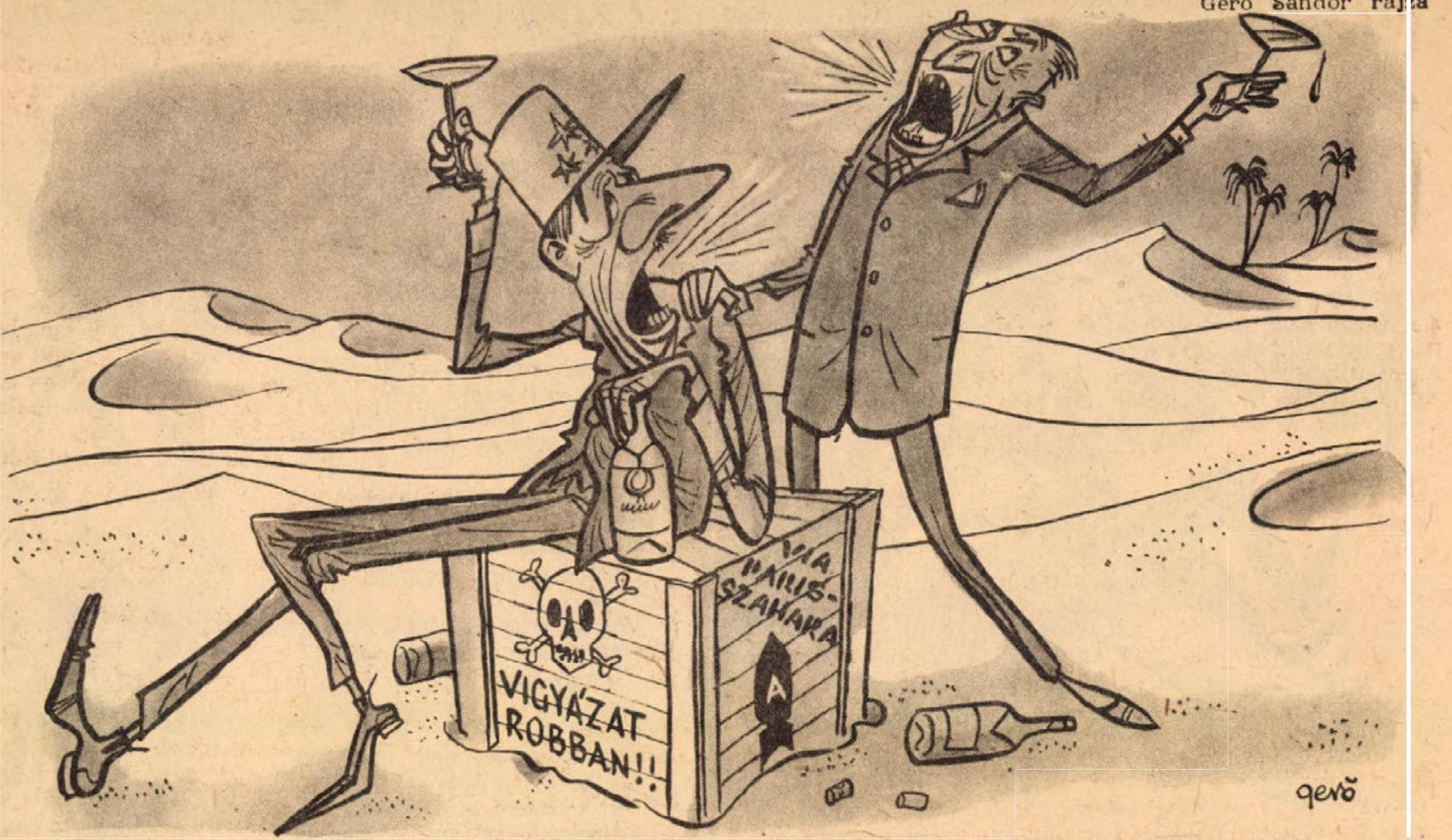

De Gaulle és Adenauer: Ha meghallják, hadd hallják, úgyis tudja már a világ, hogy én téged szeretlek!!

AZ OSTOBASÁG rekordere

Hatvany Lajos lakásán, ő a házigazda, *Csathó Kálmán* és *Dienes András* egyszer arról beszélgetett, hogy ki kit tart minden idők legkorlátoltabb emberének?

Hatvany Lajos – filológushoz illően –, Petőfinek egyik régi méltatóját említette, aki az egykori pesti piarista gimnáziumról – Petőfi iskolájáról – szólva megemlékezett arról, hogy ennek az iskolának az ablakai a Duna-partra, a mai Petőfi-szobor felé nyíltak. „Vajon, *gondolt-e* arra a kis Petőfi? – tette fel a kérdést a méltató –, hogy valaha itt fog állni a szobra?” Hát aligha gondolt...

Csathó Kálmán – a kisvárosi élet nagy ismerője –, egy magasrangú vidéki tisztviselőt említett, akivel ifjúkorában egy városban élt. Ez a vezetőállásban levő férfiú úgy állapította meg a hivatalában szolgálatra jelentkező fiatal gyakornokok komolyságát és alaposságát, hogy – ceruzafaragás ürügyén – elkérte a zsebkésüket. Ha a gyakornoknak nem volt zsebkése, a főnök szemében elveszett ember volt; ha volt ugyan bicskája, de abban csak tollkések voltak, úgy az ifjú közepesen minősült, nem valami nagy ígéret. De ha a penicillus mellett *dugóhúzó* is volt – ezt kézszorítással és felállva üdvözölte: a fiatalembernek jövője van!

Dienes András – aki tudvalevőleg katonatiszt volt –, egy igen régi katonai szabályzatról, a Ferenc József korában kiadott „Honvédségi ruházati utasítás”-ról beszélt, amelynek *A m. kir. honvéd altiszti pantalló műszaki leírása* című fejezete így kezdődött: *„A m. kir. honvédségi pantallónak két szára van; éspedig: A) jobb szára, B) bal szára . . .”* – Dienes András szerint ennek a szabályzatnak a szerkesztője volt a haza legkorlátoltabb embere.

Nyert: egyetértünk vele!

Az új 12-es autóbuszok továbbfejlesztése

Toncz Tibor rajza

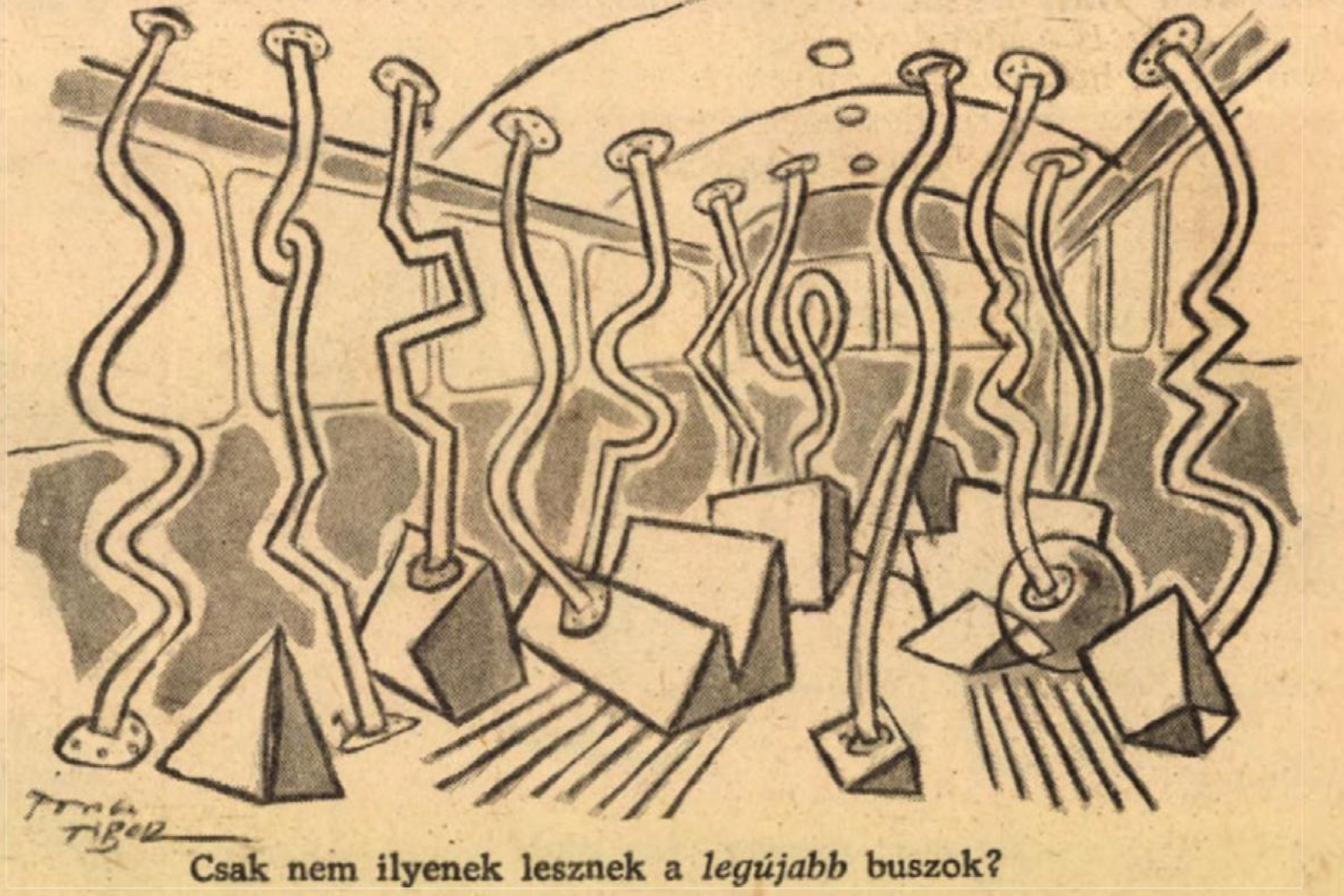

Csak nem ilyenek lesznek a *legújabb* buszok?

Ok és okozat

Szűr-Szabó József rajza

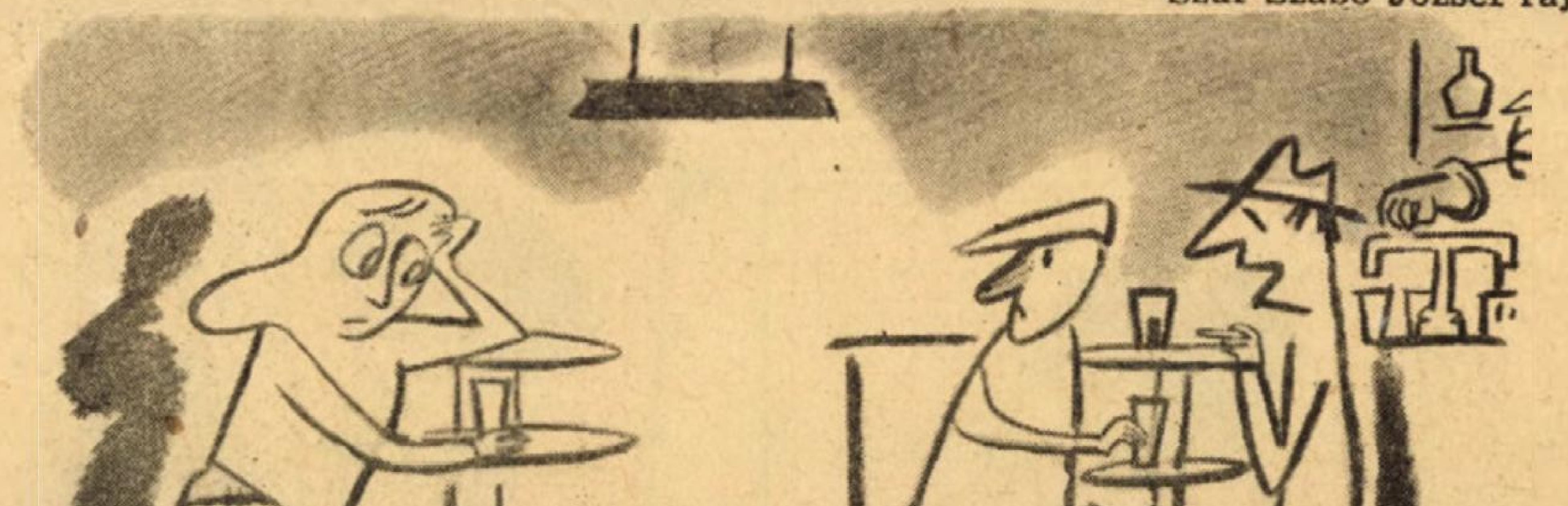

– Iszákos a férje és ő bánatában iszik . . .

Felesleges figyelmeztetés

Pusztai Pál rajza

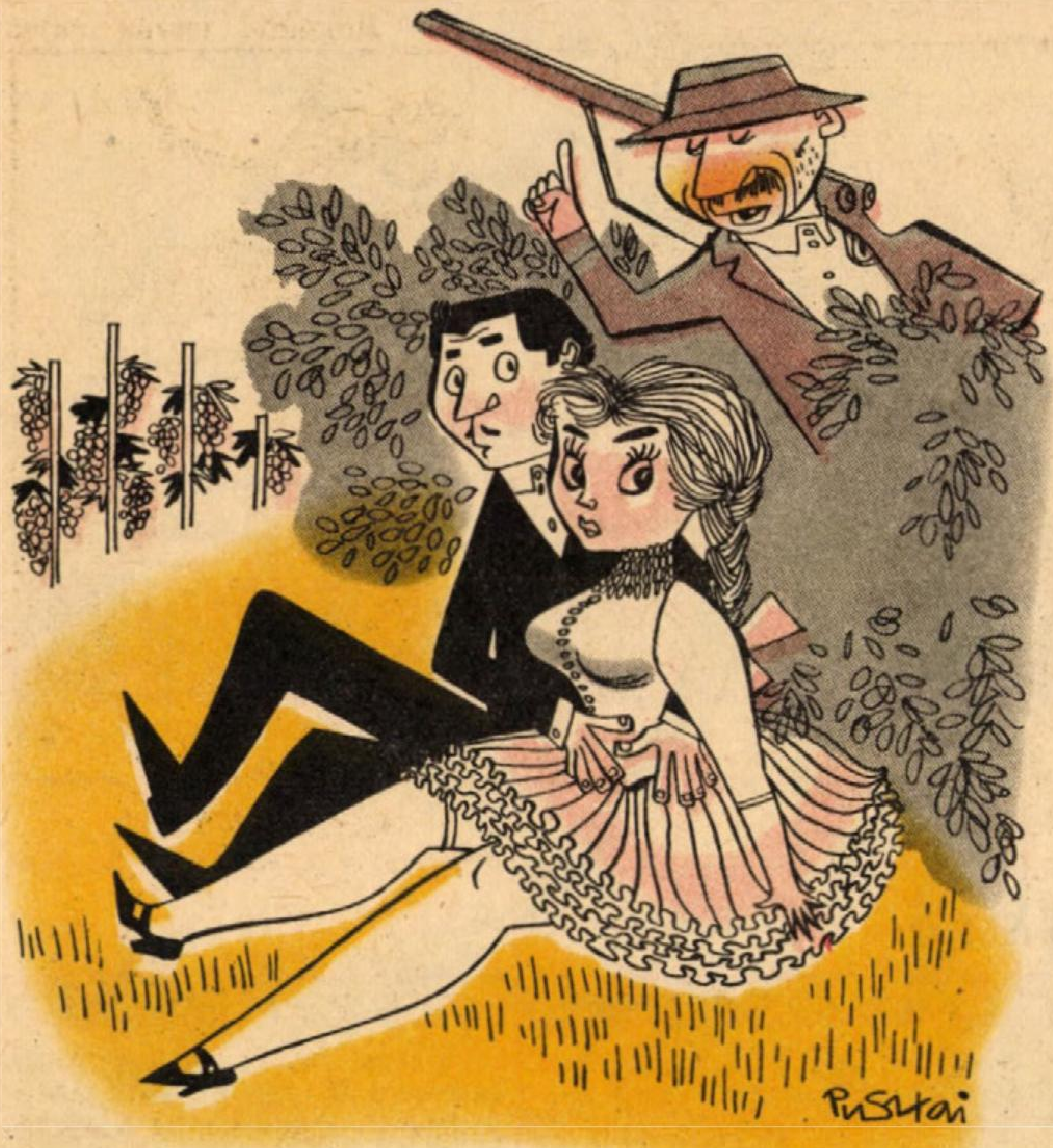

– Aztán a szőlőhöz nem hozzányúlni!...

Ki veszi őt komolyan?

Schwott Lajos rajza

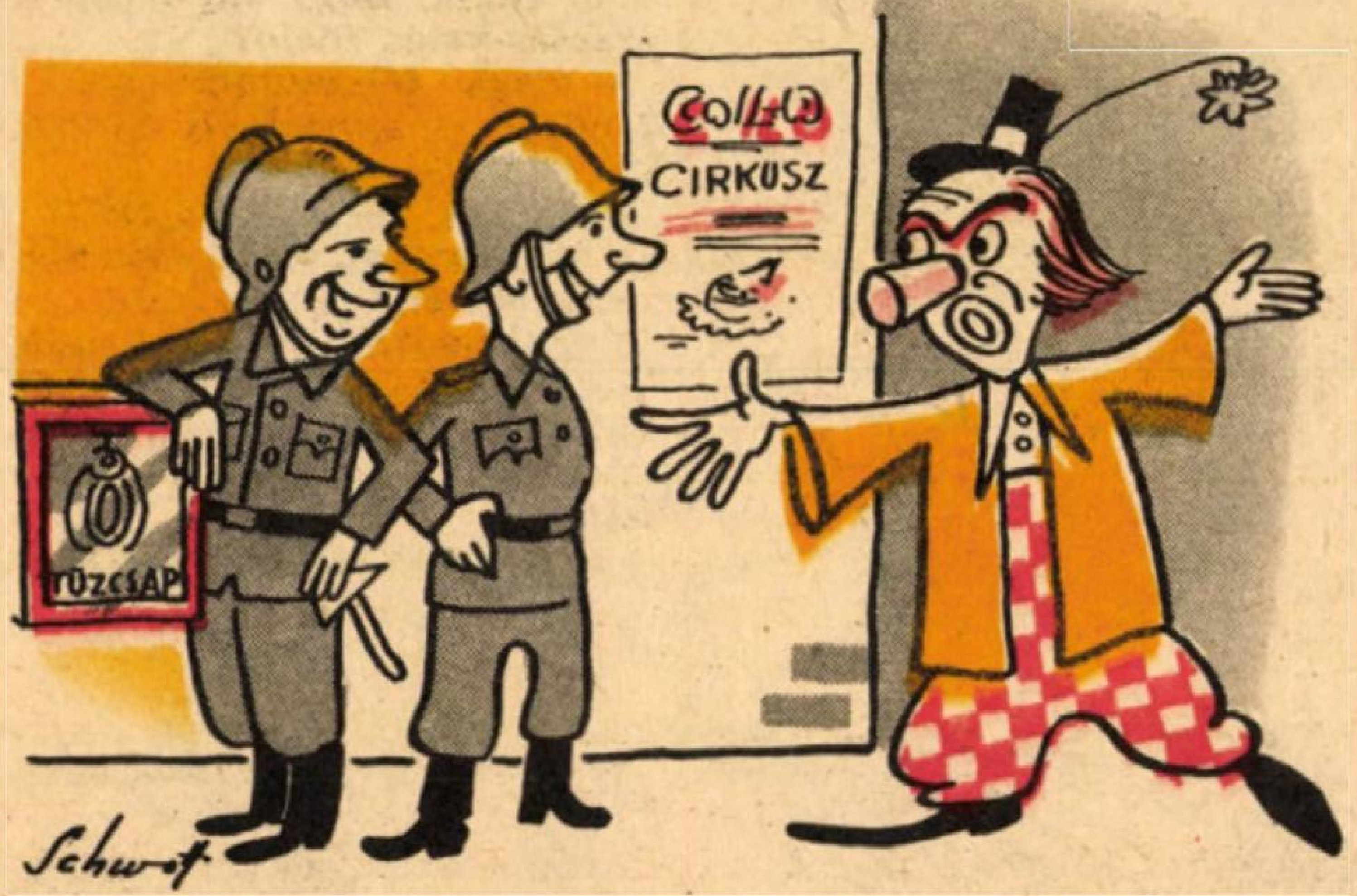

– Jöjjenek gyorsan! Tűz van!!

„Nem élhetek muzsikaszó nélkül!”

A szolid és szép csend volna
Az éltető elemem.
Sajnos, hogy a vágy utána:
Egyoldalu szerelem.

Csend helyett a zene vijjog,
Hasztalanul kerülöm;
Mindenhova betolakszik,
Mint örömbe az üröm.

A muzsika elönt mindent,
Mint a pecsenyét a lé.
A légben is kottafej száll,
Búsan ütközöm belé.

Zenés már a tea, fagylalt,
Bor, sör, málna, fekete.
Töprengek, hogy hova bújhat
Manapság egy remete?

A zöld erdő tisztásának
Szűzi csendje ma: kacsa.
Táskarádióból szól a
Csini baba, csacsacsa.

Nincs pihenés, nincs megállás,
Az ég tudja, hogy van ez:
Ha kicsukom a szívküldit,
A szomszédból szól a dzsessz!

Kapcsolok egy komoly prózát,
S divat-e vagy szeszély-e:
Ennek is van aláfestő
S összekötő zenéje!

Vigan élnék mint a potyka,
Csak egy kis csend kellene.
S nem élhetek zene nélkül,
Mert nem enged a zene

K. Tóth Lenke

Végzetes végtagok

A „Time” jelenti az amerikai Chattanoogából:

Oscar Shelton óvatos betörő volt. Lehúzta a cipőjét, hogy zajtalanul lépkedhessen, lehúzta a harisnyáját, a kezére húzta, hogy munka közben ne hagyjon hátra ujjlenyomatot.

Mivel mezítláb volt, láblenyomatai alapján fogták el.

Jucika nem szeret csomagot cipelni

Pusztai Pál rajza

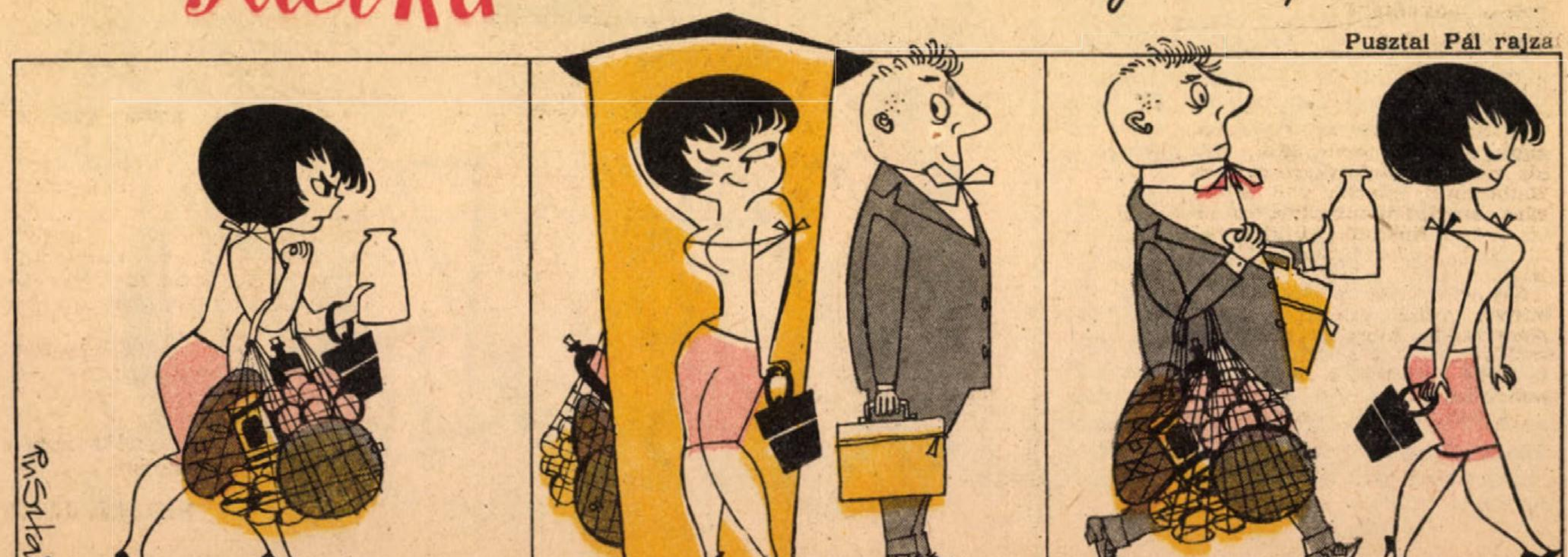

Mezőgazdaság a képzőművészetben

(Hagyományos témák – új feldolgozásban.)

Hegedűs István rajza

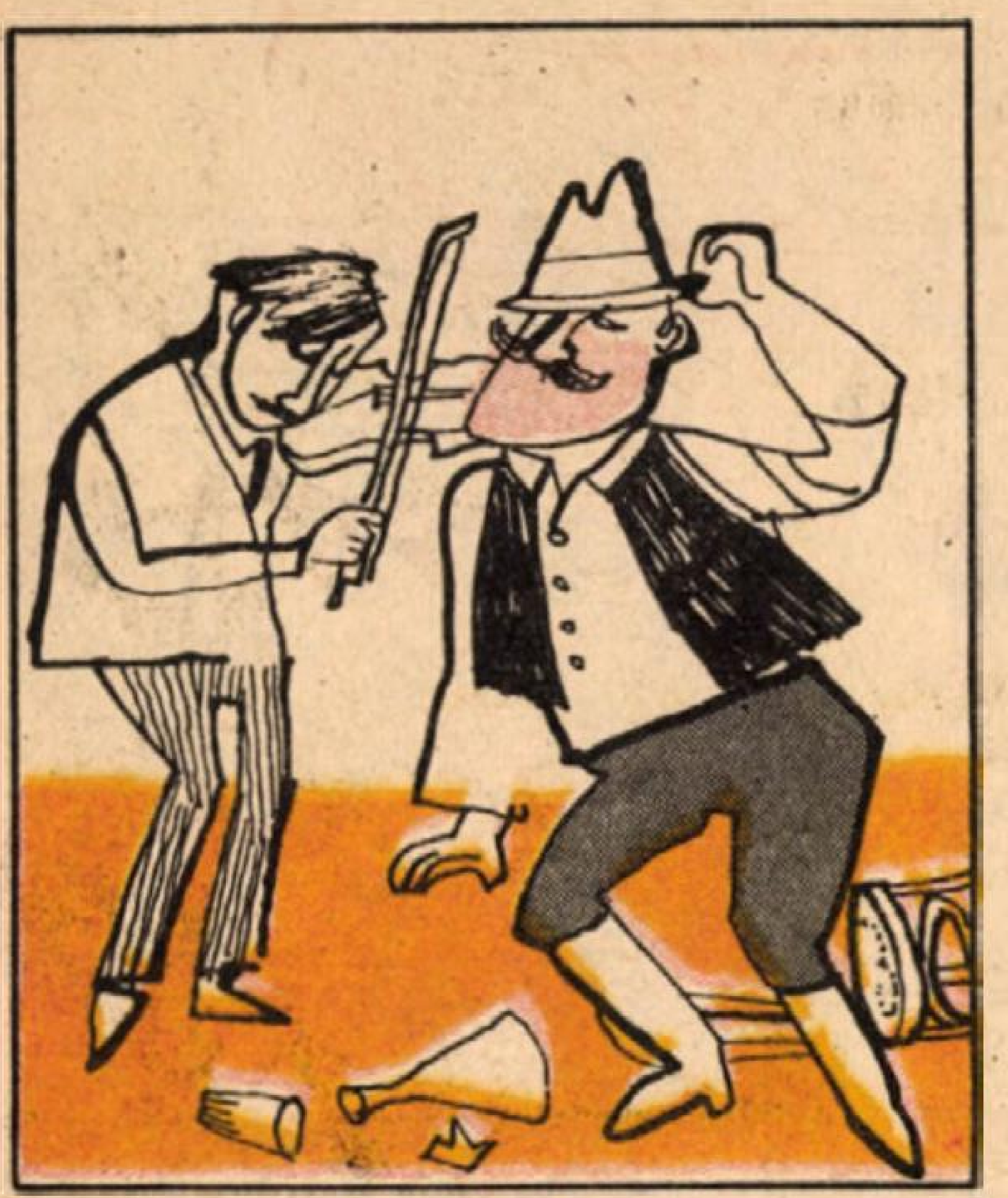

A tékozló fiú

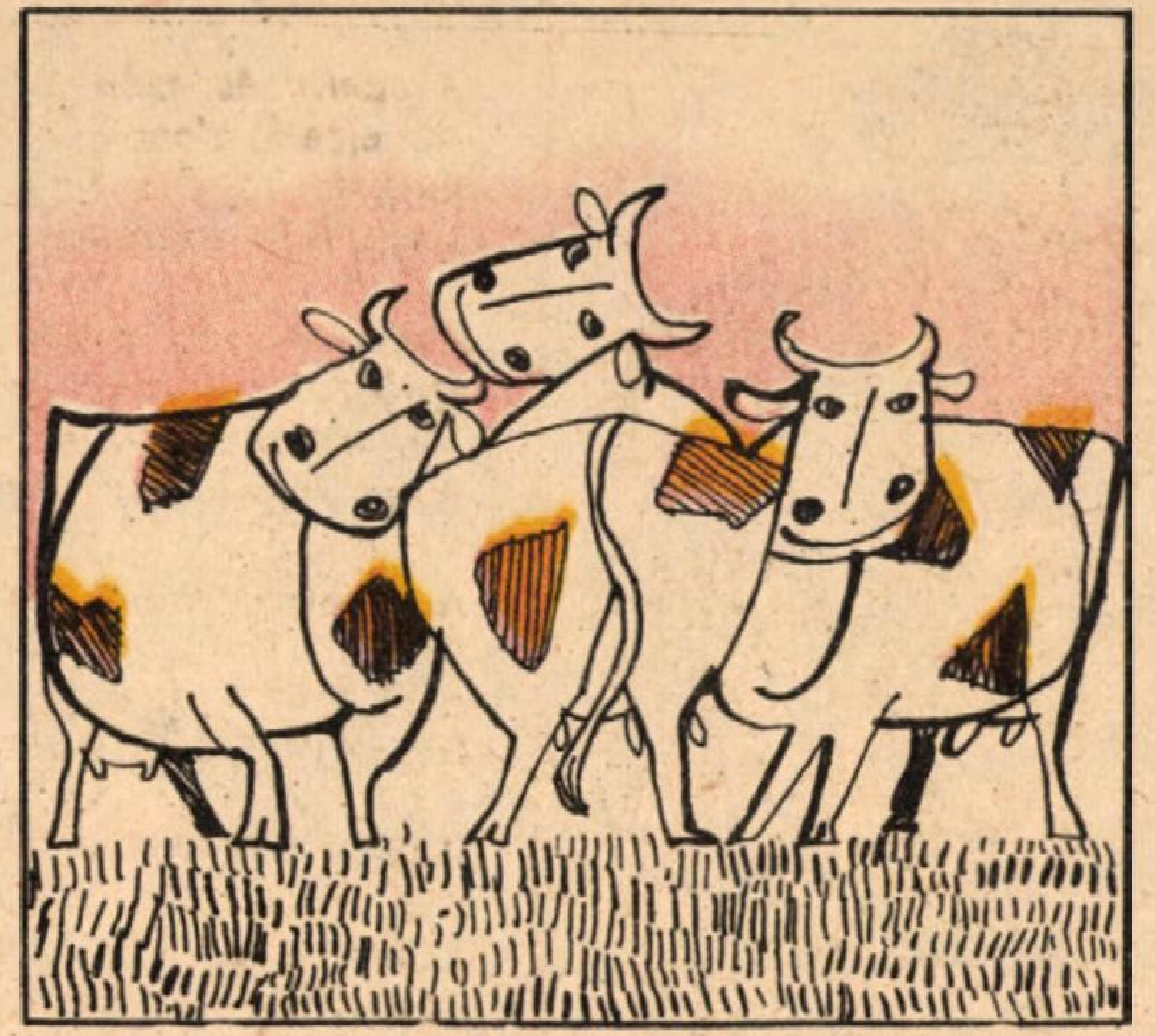

A három grácia

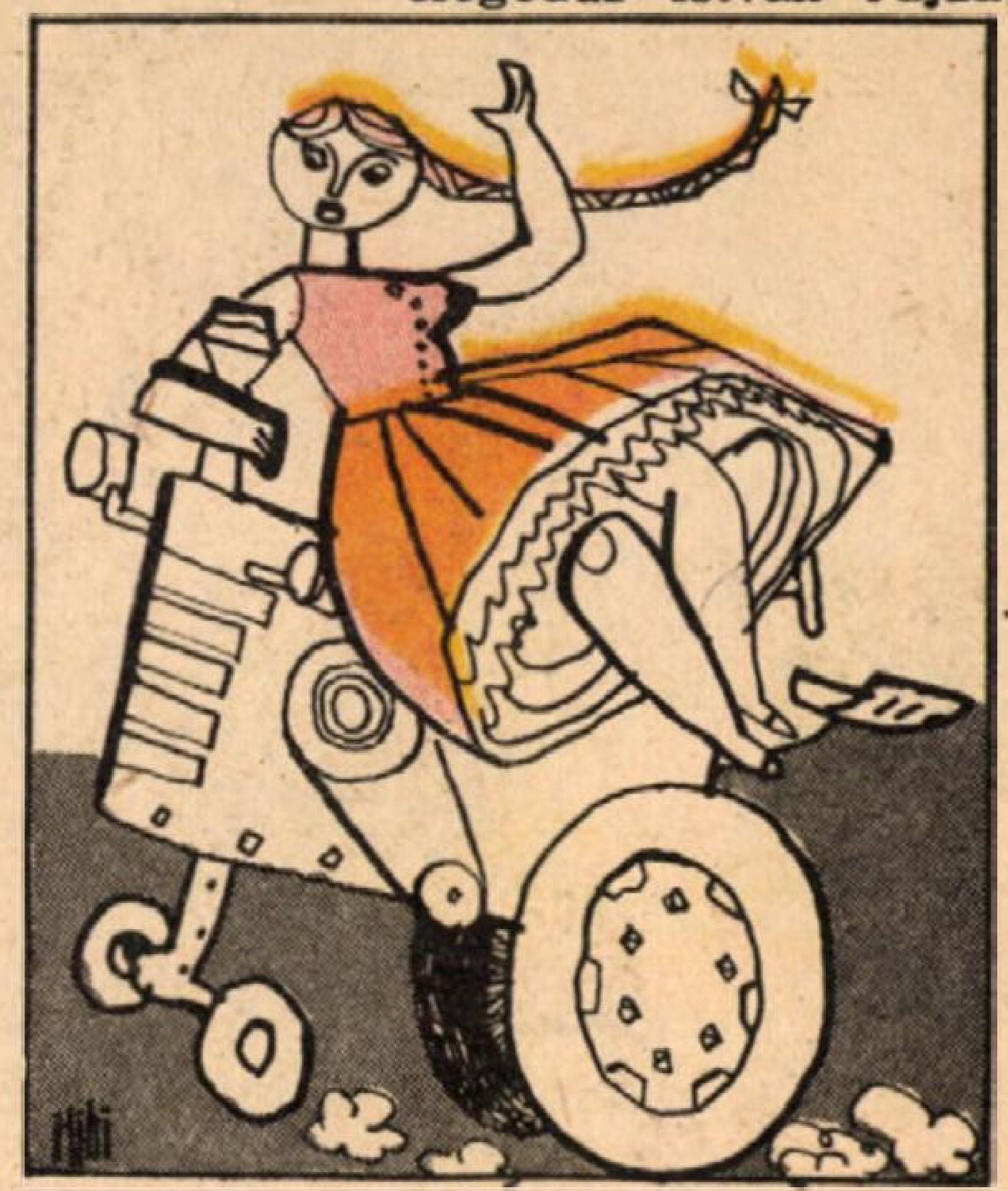

Európa elrablása

A humor könyvéből

Az ifjabb DUMAS harcban állt egy Boucher nevű szerzővel, aki a darabjaiban gátlásmentesen használt fel idegen ötleteket.

– Boucher az egyedüli francia színműíró – állapította meg egy alkalommal Dumas, – akinek darabjait előadják, még mielőtt megírta volna őket.

ELEANOR ROOSEVELT, F. D. Roosevelt, az Egyesült Államok nagynevű elnökének felesége, maga bonyolította le vásárlásait. Egy alkalommal az egyik washingtoni áruház kiszolgálónője megszólította:

– Bocsánat, asszonyom, nem mondták még önnek, hogy nagyon hasonlít az elnök feleségére?

– Dehogynem! Gyakran még az elnök is összetéveszt vele...

MERIMÉE PROSPERE, a híres francia költő és író, saját verseit „Balkáni költők antológiája" címmel adta ki. Amikor a hamisítás kiderült, egy ismerőse megkérdezte, miért éppen a balkáni költőkkel hozakodott elő, hiszen sohasem volt a Balkánon.

– És Dante? – fakadt ki a költő elkeseredetten. – Hát ő volt a pokolban? . . .

KÖRNYEI BÉLA, Operaházunk egykori tenoristája, szőlőt vásárolt Rákoskeresztúron. Hallatlanul büszke volt a borára, amelyből mindjárt az első évben kóstolót küldött barátainak, választ kérve tőlük: ízlett-e nekik a bor?

Sajnos, a bor átkozottul savanyú volt, valóságos ecet. Nem csoda, hogy az újdonsült szőlősgazda ezt a választ kapta Kern Auréltól, a szigorú zenekritikustól:

„A bor kitűnő – salátával!"

Éjjel kettőkor

Vasvári Anna rajza

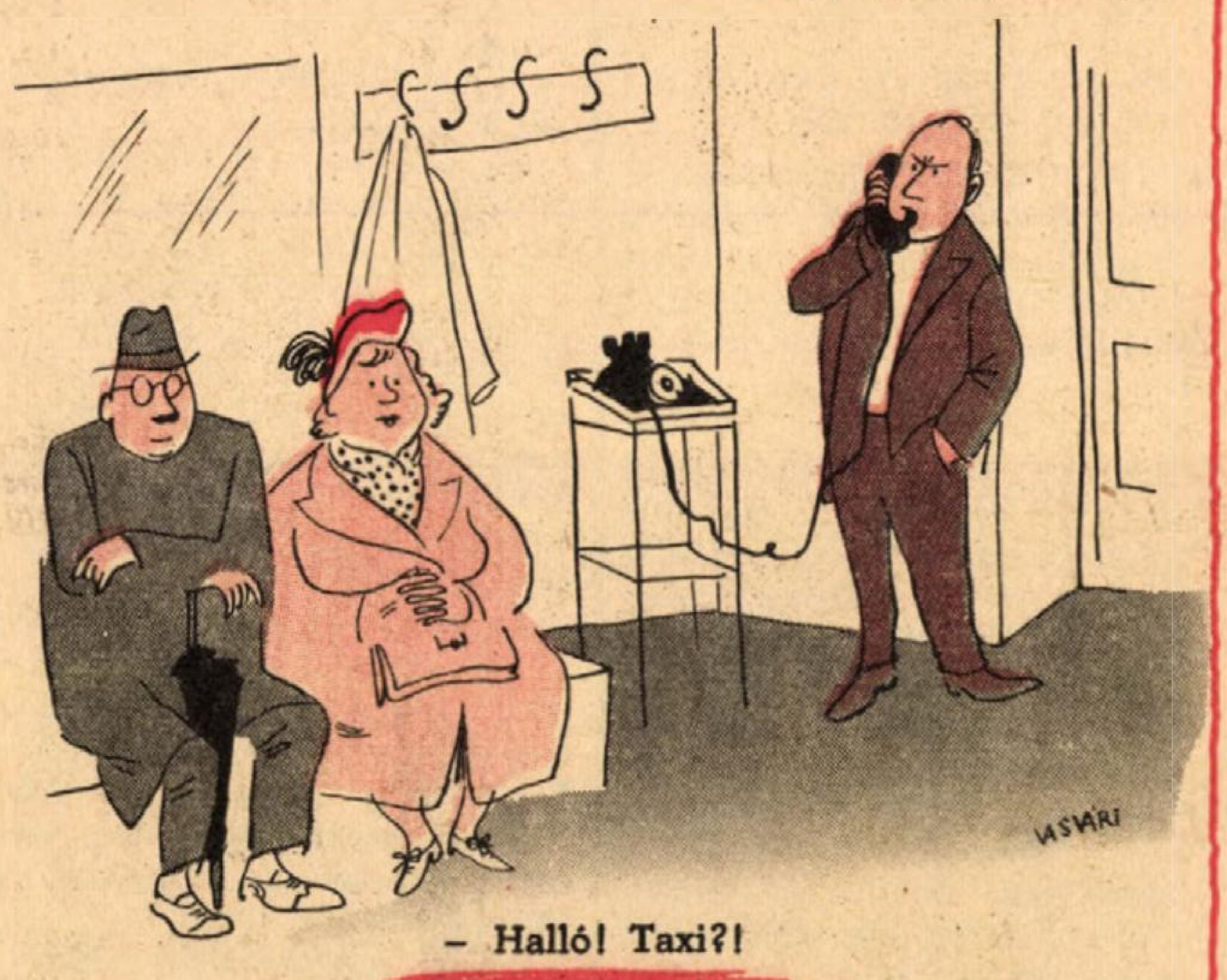

– Halló! Taxi?!

Új szótárral gyarapodott könyvkiadásunk

Kaján Tibor rajza

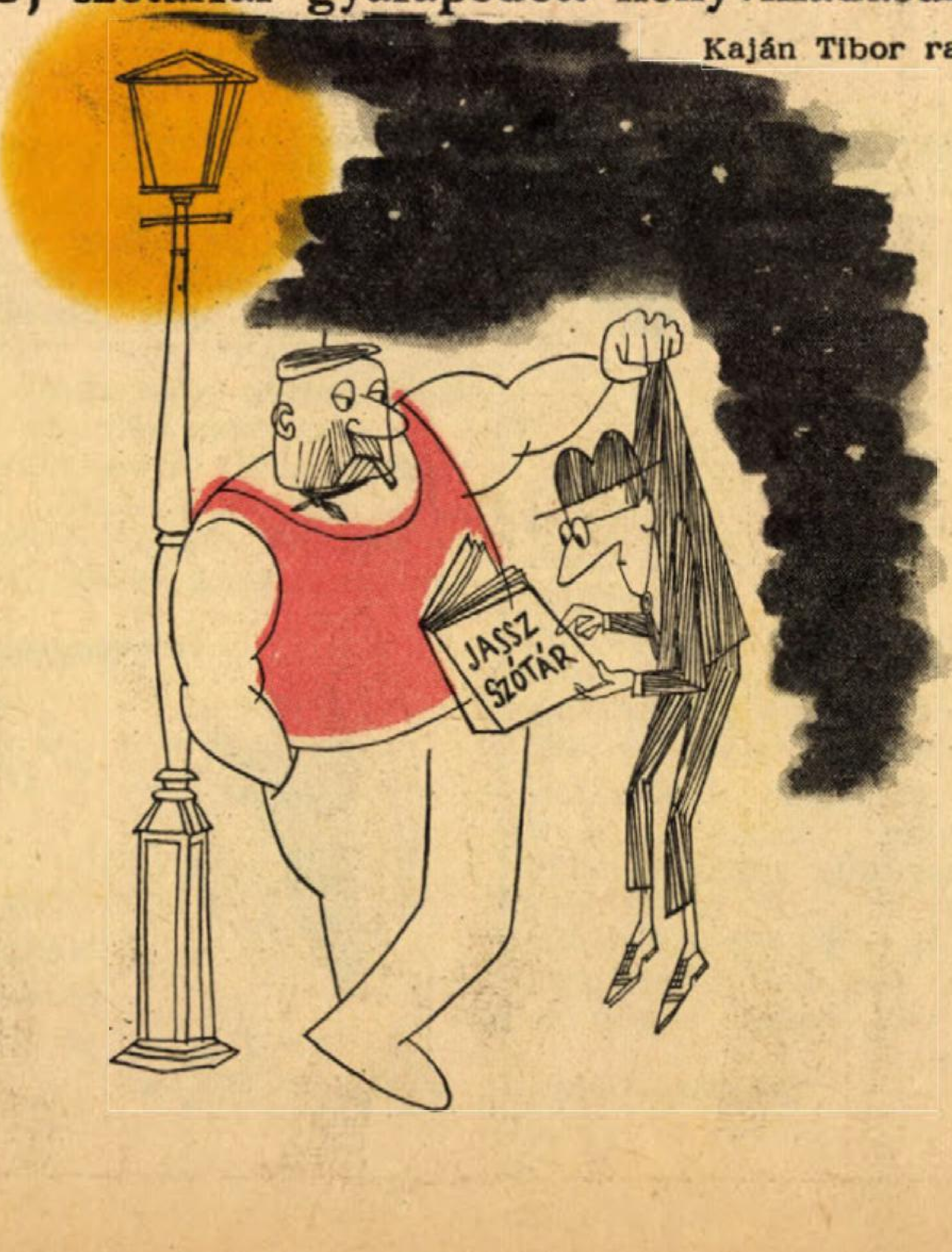

SERÉNY ember

Konrád úrral tavaszidején találkoztam először egy kávéházban. Belenézett az újságba, ivott a kávéjából, aztán így szólt hozzám:

– Megkezdtük a tavaszi munkákat . . .

– Hol? – kérdeztem és körülnéztem.

– Hát a földeken . . . Maga nem tudja, hogy itt a tavaszi szántás-vetés ideje?

– Maga fölszántotta már a földjét? – kérdeztem tettetett kíváncsisággal.

– Ugyan kérem – mondta ő – ne vicceljünk. A szántás-vetés komoly dolog . . .

Legközelebb nyáron találkoztam vele, egy társaságban. Rám nézett, aztán ellentmondást nem tűrő hangon kijelentette:

– Nemsokára aratni fogunk.

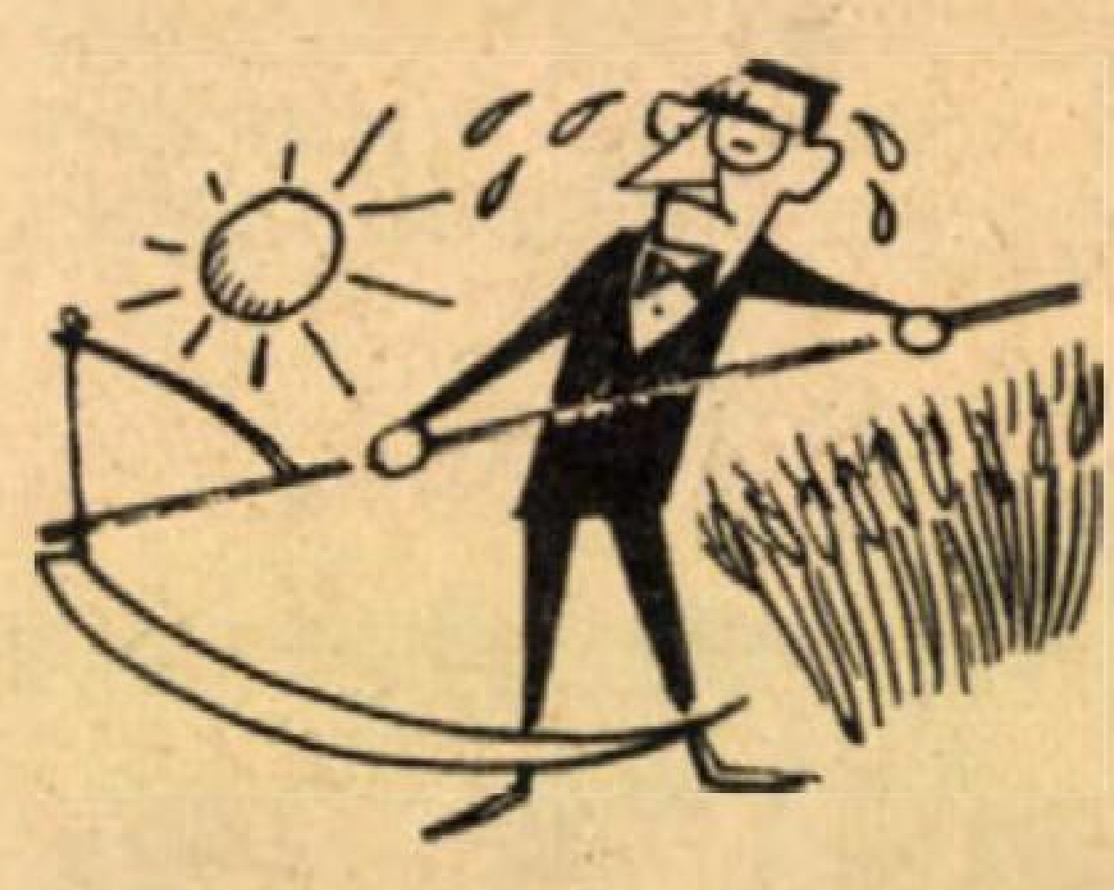

Megtörölgette verejtékező homlokát, hátradőlt karosszékében és így folytatta:

– Tudja maga, hogy ilyen nagy melegben milyen nehéz az aratás?

– Maga honnan tudja? – kérdeztem.

Felsóhajtott, aztán gőgösen válaszolt:

– Mesélték . . .

Ősszel ismét találkoztam Konrád úrral.

– Betakarítottunk – újságolta ragyogó arccal, aztán fújt egyet. – No, most legalább kipihenhetjük magunkat egy kicsit . . .

– Csak nem fáradt bele maga is a sok munkába? – kérdeztem kissé kaján arccal.

Sértődötten válaszolt:

– No, hát a munkába nem... De az együttérzésbe! . . .

Szilágyi János

Különleges időjárás világszerte

Szegő Gizi rajza

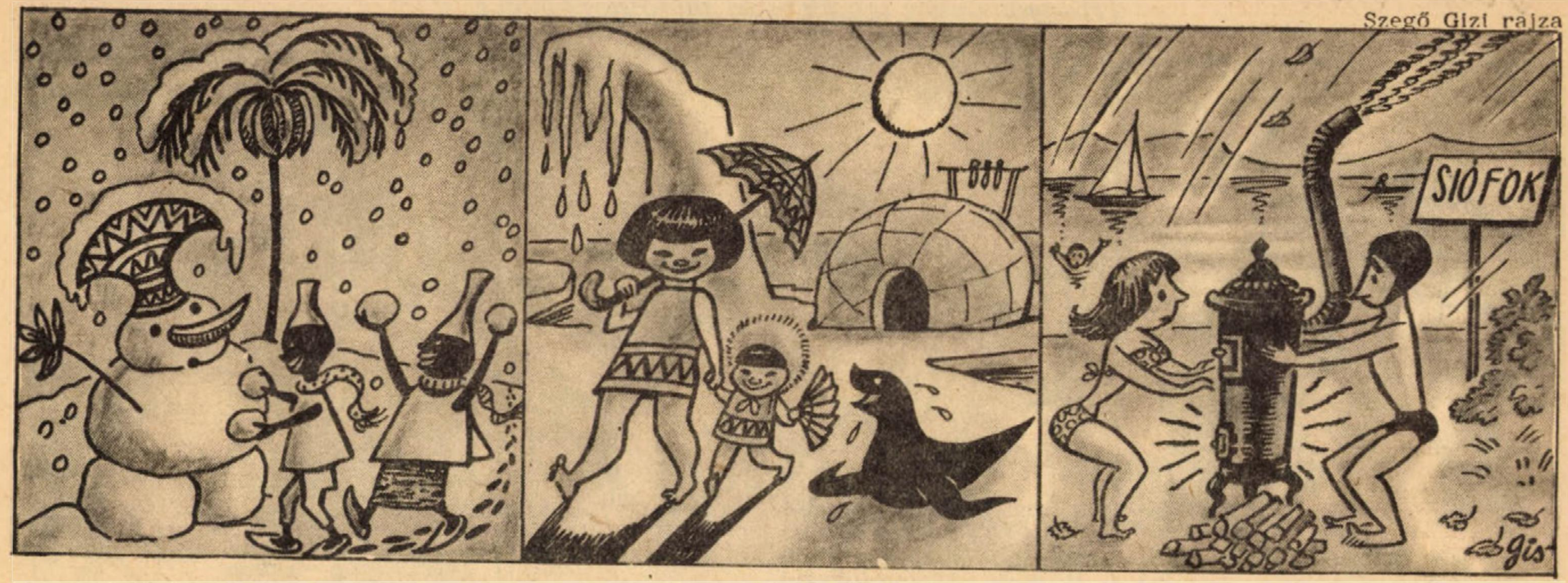

Szigeti portré

Először az én asztalomhoz lépett:

— Szabad ez a szék?

— Tessék...

Kétkézre kapta, feje fölé emelte és két sorral feljebb, letette az asztala mellé, ahol már két üres szék állt és egy unott arcú, testes, szőke nő ült, meggypiros nagy táskával. Letette a széket, mondott valamit a nőnek, amire az nem felelt, aztán leült. De nyomban ismét felpattant és a harmadik asztaltól két párnát cipelt el. Mindkettővel kibélelte az egyik üresen álló széket, minthogy a sajátjában már volt két párna. Most jobban megnéztem: negyvenes volt, elöl teljesen kopasz, de fejebúbjától hátrafelé, elég dúsan fekete, középtermetű, jó húsban és sötétkék öltönyben, keresztbecsíkozott nyakkendővel. Néma szomszédja, a nő, fejjel alacsonyabb, jó hetven kiló, egészen világos szőkére festett hajjal és lebiggyesztett ajakkal. Kicsit a zenére ügyeltem, mikor ismét elém került. Ezúttal messzire elkalandozott, ott elkapott egy széket és magasan a feje fölé tartva vitte az asztala felé. Útközben még a hóna alá csapott egy párnát is. Rövid idő alatt, hat üresen álló szék vette körül az asztalát, egy kivételével, mindegyiken két-két párna.

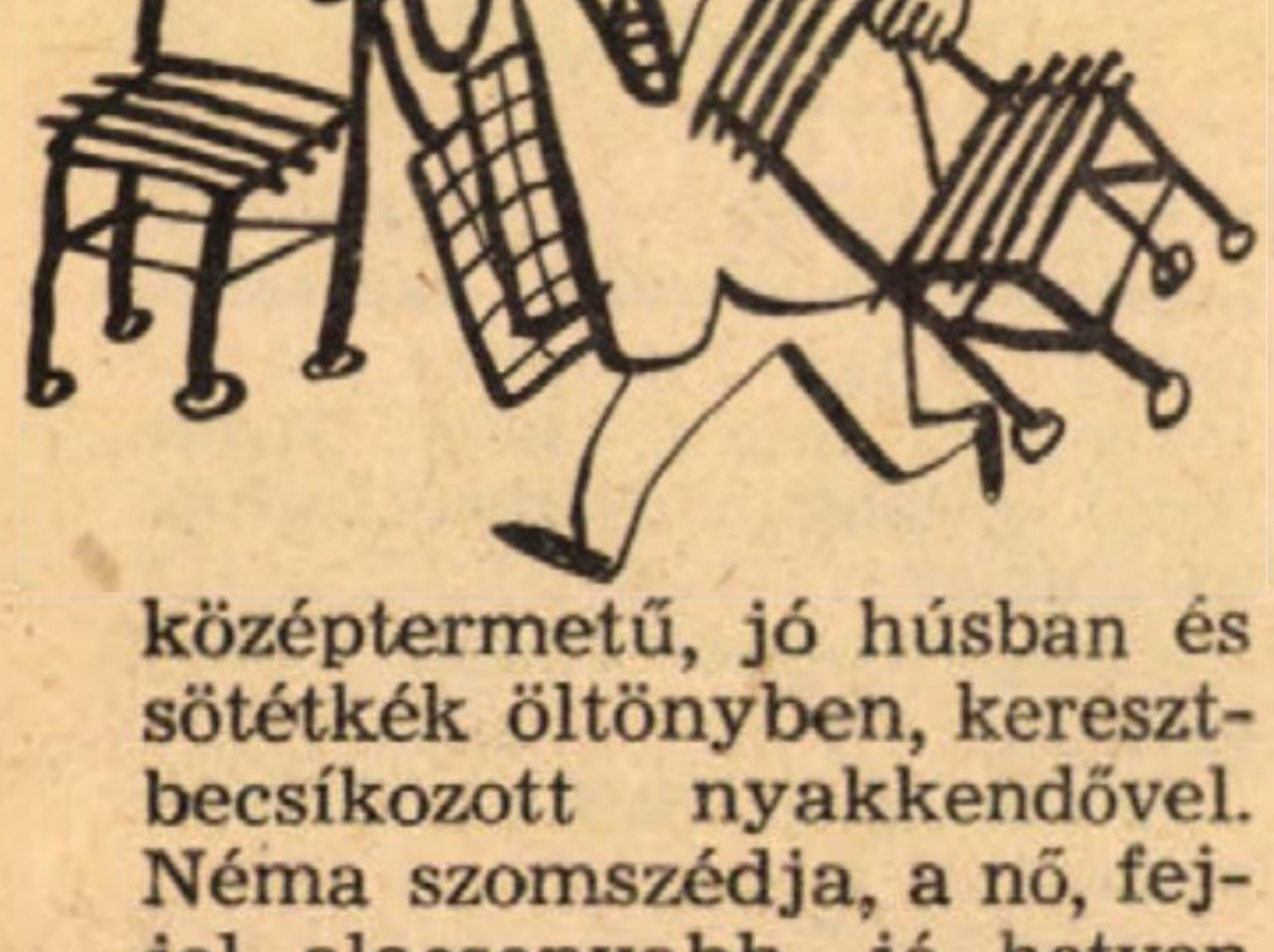

Időközben a hatalmas szigeti kerthelyiség teljesen megtelt. A székgyűjtő néha felállt, tenyerét a szeme fölé tartotta és végigkémlelte a terepet, aztán ismét elfoglalta a helyét, mondott valamit a nőnek, aki felelet helyett rágyújtott. Az asztalok között, most mindig több és több vendég ácsorgott. Hely után kémleltek. Egyre többen léptek az üres székekkel körülbástyázott asztalhoz, de az emberem energikusan elutasította őket. Néhány kisfiú a párnákra formált igényt, ezeket félig felemelkedve elhessegette, mint a csirkéket. Kissé mérges is lett. Most már mindgyakrabban állt fel, tekintetével átfésülte a terepet, majd viszszaült. Két párnát még szerzett az utolsó meztelen székre. A nő még mindig nem válaszolt semmire. Akkor sem szólt közbe, mikor a férfinak rövid, de heves szóváltása támadt egy temperamentumosabb székigénylővel.

A zene most spanyol tangókat játszott, fiatal dizőz énekelt hozzá. A férfi és a nő szótlanul ültek, és unatkoztak. Jó két óra múltán, a férfi megnézte az óráját, intett a pincérnek, fizetett, valamit szólt a partnerének és elindultak a kijárat felé.

A gondosan kipárnázott székeket pillanatok alatt széthordták, csak az üres asztal maradt árván, két feketés pohárkával, két félpohár vízzel és a hamutartón sok, rúzsos cigarettavéggel.

Kőmüves Imre

Meghalni sincs ideje!

Az igazgató becsengette a titkárnőjét.

— Ilonka — mondta — senkit ne engedjen be ma hozzám! Rengeteg dolgom van. Hívja fel Peresztegit a minisztériumból, küldje be Gombost az alosztályról, átnézem a szerződést és elugrok a központba. Jaj, még a Váci-ügyet is dülőre kell vinnem, esküszöm, meghalni sincs időm!

Ilonka teljesítette a kéréseket, éppen a minisztériumot hívta, amikor valaki szerényen kopogtatott az ajtaján. Egy beesettarcú, köpenyes férfi lépett be, valami furcsa szerszámmal a vállán.

— Az igazgató urat keresem — mondta torz hangon.

— Milyen ügyben?

— Nem közölhetem. Halálfontos ügy!

Ilonka vállatvont.

— Sajnálom, de az igazgató elvtárs a legszigorúbban meghagyta, hogy senkit ne bocsássak be hozzá. Annyi dolga van, mondta, még meghalni sincs ideje. Szíveskedjék talán várni.

Az ismeretlen bólintott és fáradtan leült. Ilyen nehéz esete még nem akadt. Az igazgatónak délelőtt 11-kor váratlanul meg kellett volna halnia és most negyed 12 van, az igazgató vidáman telefonál és ő hiába várakozik az előszobában.

Különben is rosszkedvű volt a halál. Az egész napja már olyan pechesen kezdődött. A villamosra nem engedték fel a kaszával, be kellett csavarnia valami rongyba, nehogy felsértse az utasok ruházatát, mintahogy ezt a rendelet előírja. És most ez a várakozás...

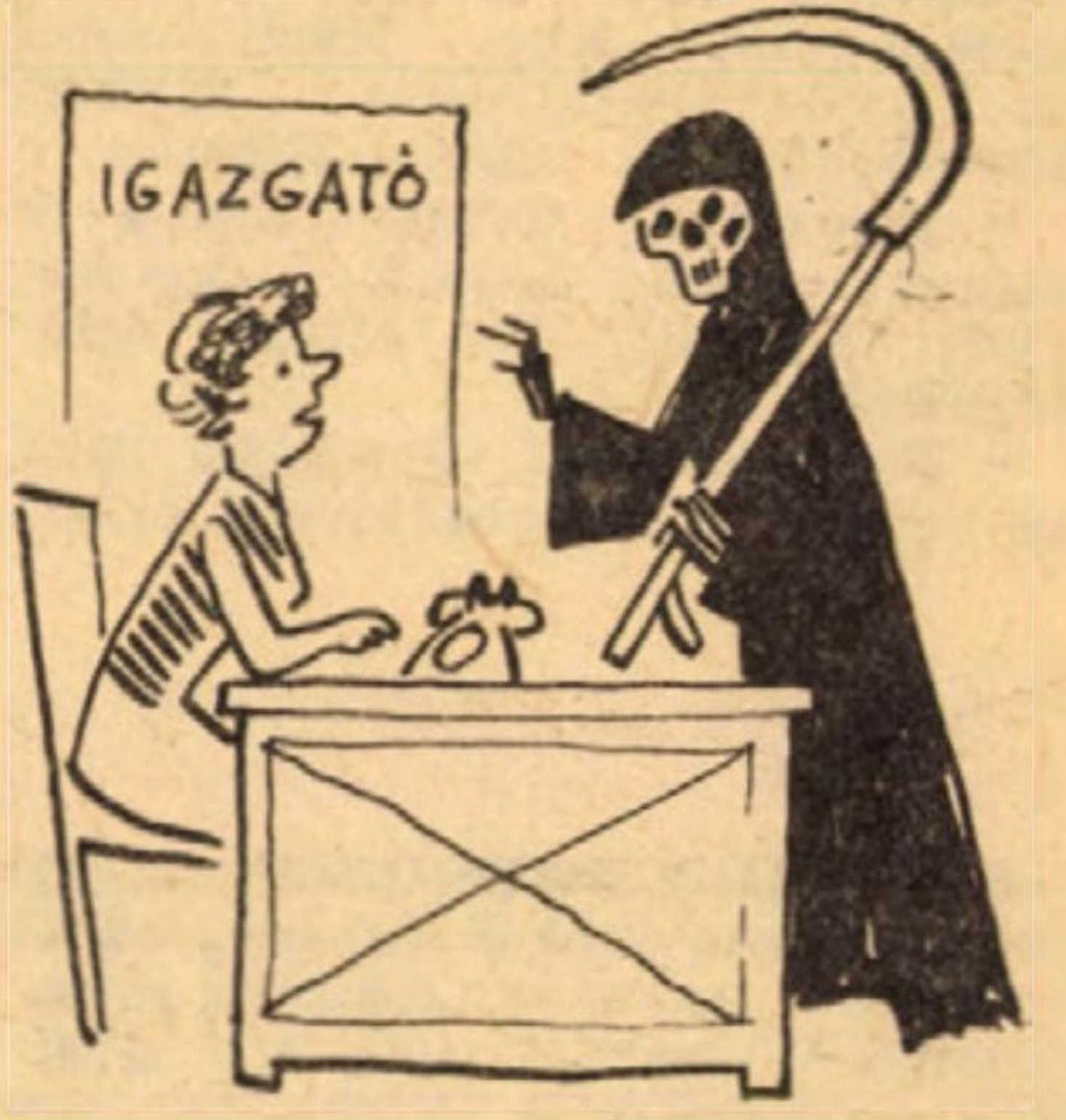

Délután öt óráig nem változott a helyzet. A halál felállt.

— Majd holnap jövök — mondta — talán akkor több szerencsém lesz.

És elment.

Így maradt életben az igazgató.

Tardos Péter

Védekezés
AZ ATOMBOMBA ELLEN

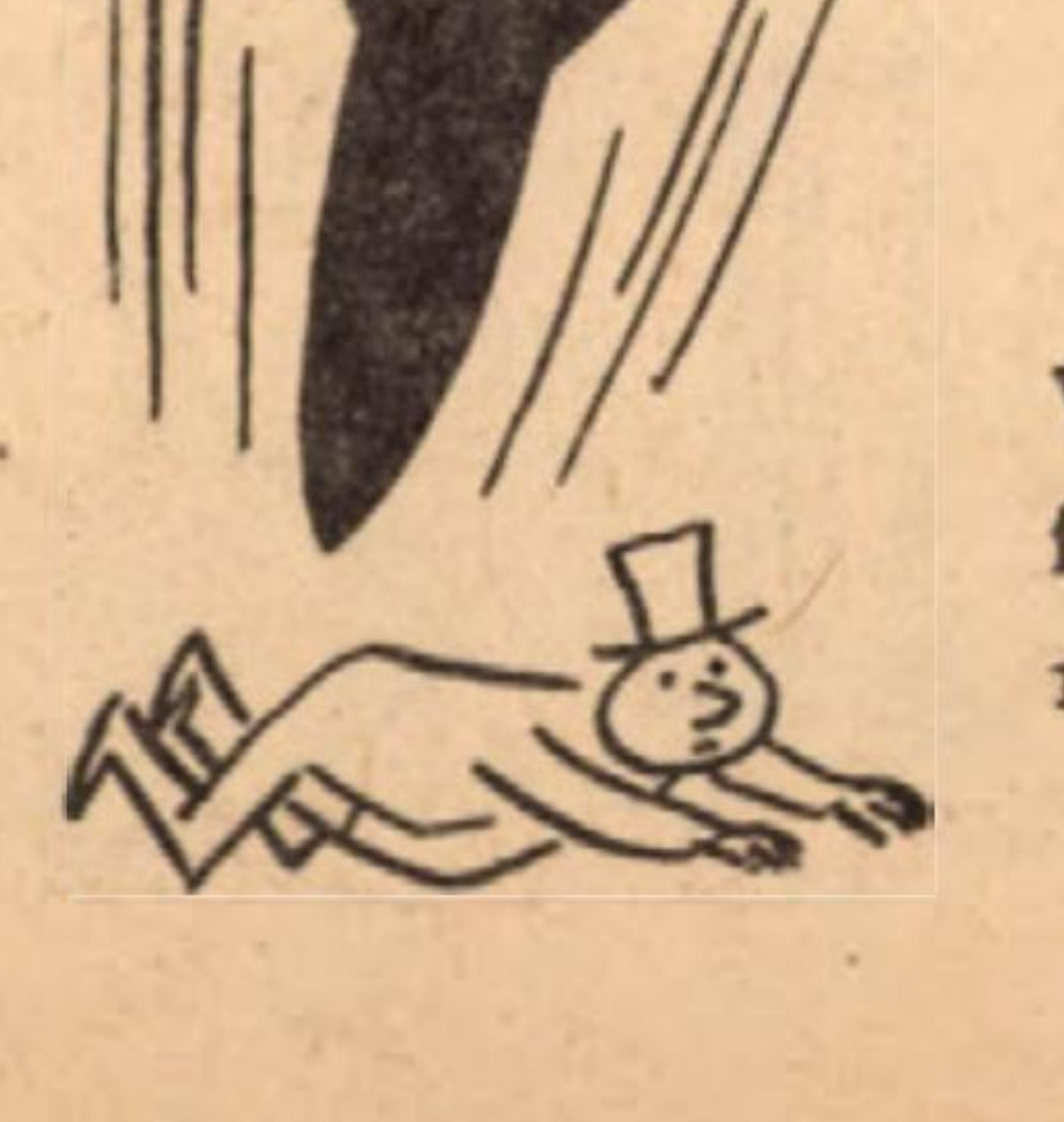

Egy losangelesi atomszakember, Mr. Walter P. Coombs azt tanácsolja, hogy ha felrobban a bomba, azonnal essünk hasra, és arccal lefelé feküdjünk.

Mi lesz a kíváncsi emberekkel?!

Pesti tudósítónktól

Örömmel olvasom, hogy leszállították a bor árát. A régóta nagy lendülettel folyó antialkoholista propaganda-hadjárat döntő és valószínűleg győztes ütközetéhez érkezett.

Az árleszállítással ugyanis napnál fényesebben bebizonyítják, hogy a bor milyen értéktelen, ócska dolog, nem érdemes inni. Ilyen módon az emberiség figyelme az értékesebb, nemesebb dolgok felé irányul.

•

A különféle „hetek" és ünnepi játékok paradicsomi bőségéhez az alábbi új kulturális események járulnak:

Ludvig-napok Bonnban. Beethoven emlékére.

Grönlandi tél.

Vidám Perzsa Vásár Teheránban.

Takarékossági Hét Glasgowban.

•

Egy atomfizikai tudományos előadás során hallottam az előadótól:

– És ahogy mondani szokás, van protonja elege, de kicsi a felezési ideje . . .

Az ilyen népies kiszólások nagyon színessé teszik az előadást.

•

Több ízben meghajtottam végtelen tiszteletem zászlaját a tolmácsoló művészet előtt. Tolmács nélkül nincs megértés. A tolmácsoló művész kelti életre az alkotást, közvetíti a közönségnek. Ha tolmácsoló művész nem lenne, ki kellene találni.

De ha alkotó művész nem lenne, azt is ki kellene találni. Mert akármilyen kiválóan tolmácsol is a tolmácsoló művész, alkotás nélkül nincs mit tolmácsolnia. Képzeljük el a vezénylő karmestert zenedarab nélkül. Bénán lógna kezében a pálca.

A nagy Toscaninit például igen nagyra becsülöm, s mikrolemeztáram büszkeségei azok a Beethoven-lemezek, amelyeket az olasz Maestro vezényel. Persze Beethoven is megtette, amit lehetett. Amikor a napokban lejátszottuk otthon a hetedik szimfóniát, elragadtatva kiáltottam fel:

– Mit tudott kihozni ez a Beethoven Toscaniniból!

•

Emberi párbeszéd:

– Mi bajod van? Rosszul nézel ki.

– Azt hiszem, beteg vagyok.

– Miért nem mész orvoshoz?

– Ráérek akkor is, ha már késő.

f. l.

Fogdába vele!

Szür-Szabó József rajza

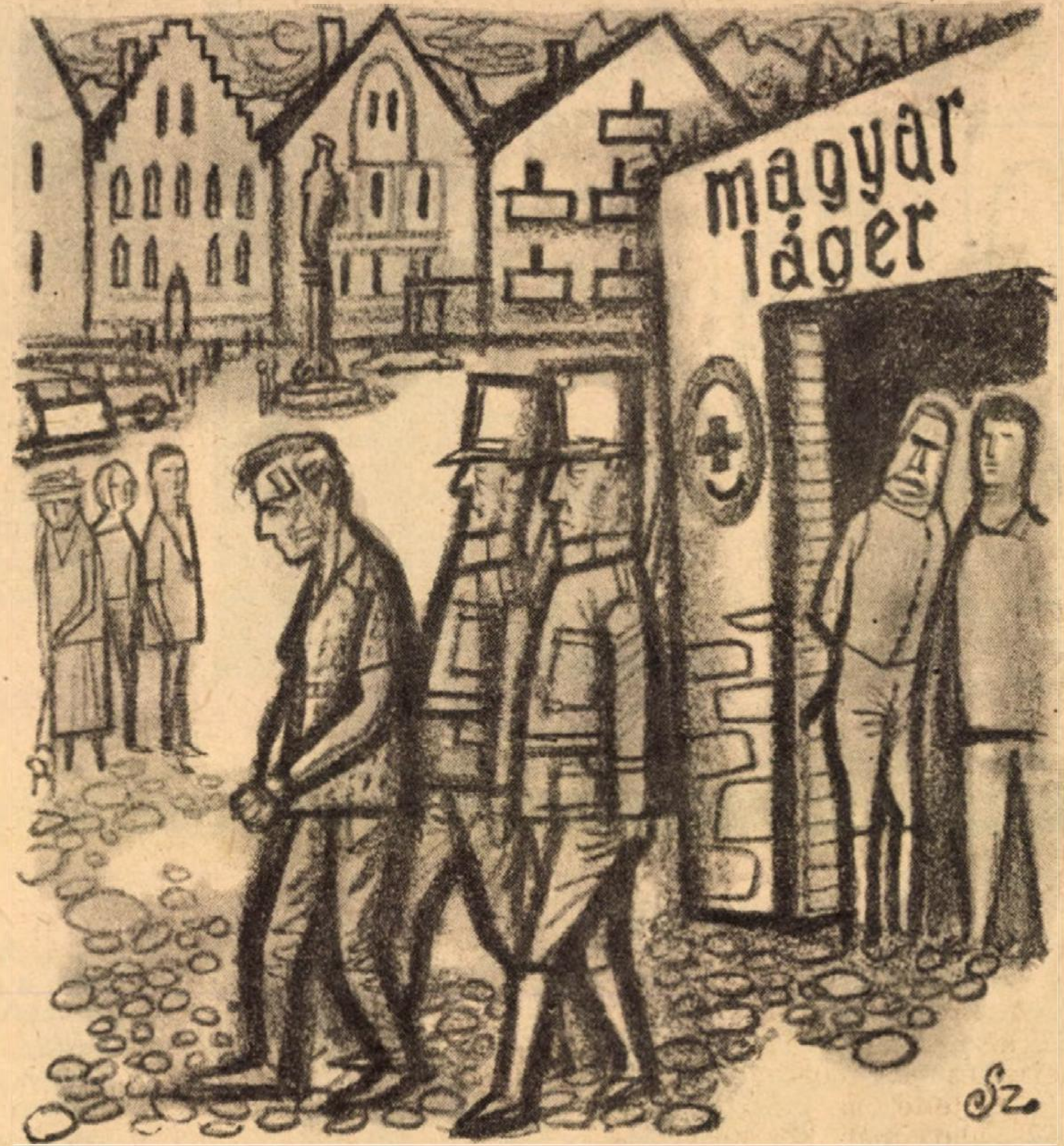

– Haza akar menni és nem hiszi el, hogy otthon lecsukják!

A vasaló és a kígyó

Kaján Tibor rajza

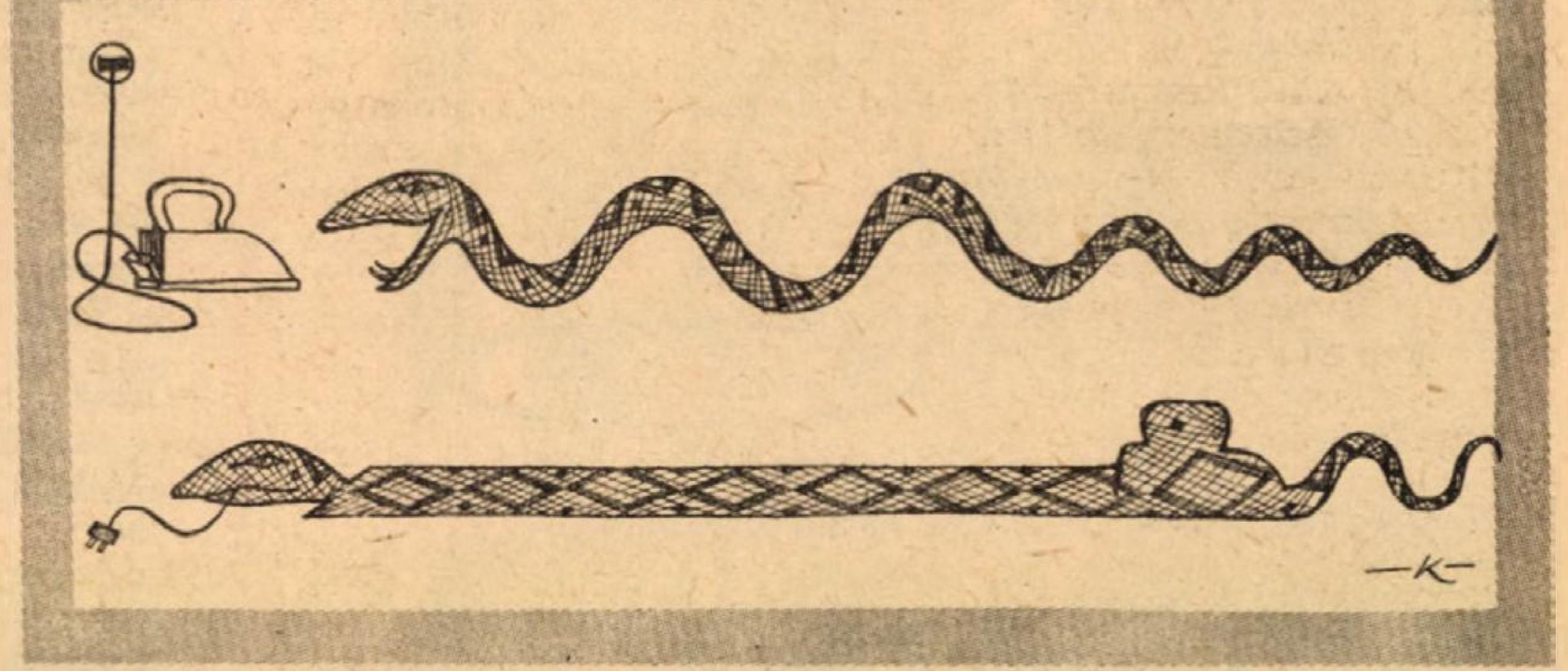

Nagy kutya...

Vasvári Anna rajza

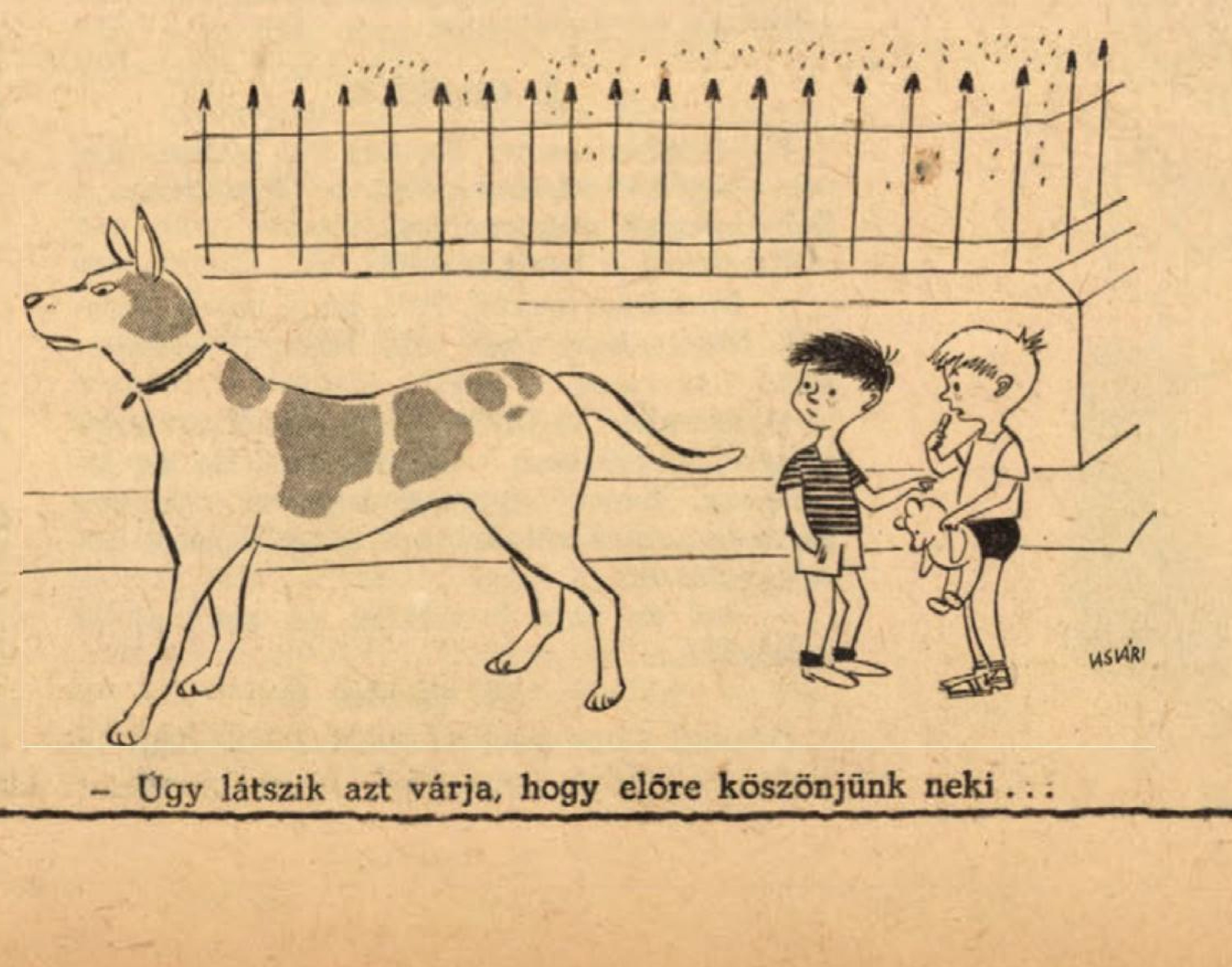

– Úgy látszik azt várja, hogy előre köszönjünk neki . . .

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy szomorú színdarabnál két asszony ül egymás mellett a színházban.

– Micsoda rémes családi tragédia! – mondja az egyik zokogva.

– Kölcsönadjam a zsebkendőmet? – kérdi a másik szipogva.

– Nem kell, édesem, a következő felvonás még belefér az enyémbe.

*

A bíró így szól a vádlotthoz:

– Mégis csak nagy vakmerőség kellett hozzá, hogy világos nappal merészelte elkövetni a rablást! . . .

Mire a vádlott:

– Tetszik tudni, bíró úr, este nem enged el a feleségem hazulról.

Tűnődés

Kaján Tibor rajza

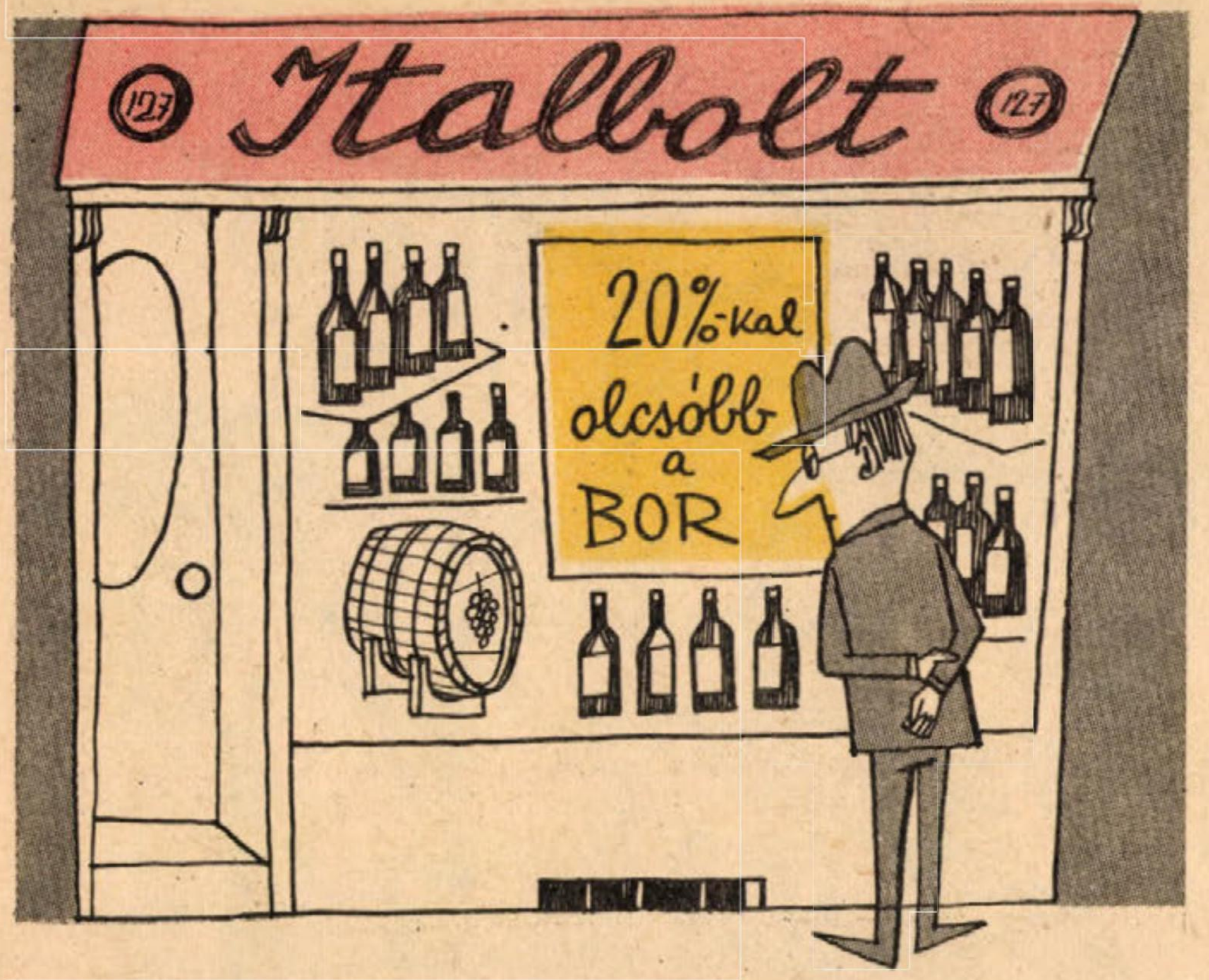

– Rémes, hogyan veszik ki a pénzt az ember zsebéből! Eddig 200 forintot spóroltam havonta azzal, hogy nem iszom, ezentúl csak 160-at fogok spórolni . . .

Meteorológia

Várnai György rajza

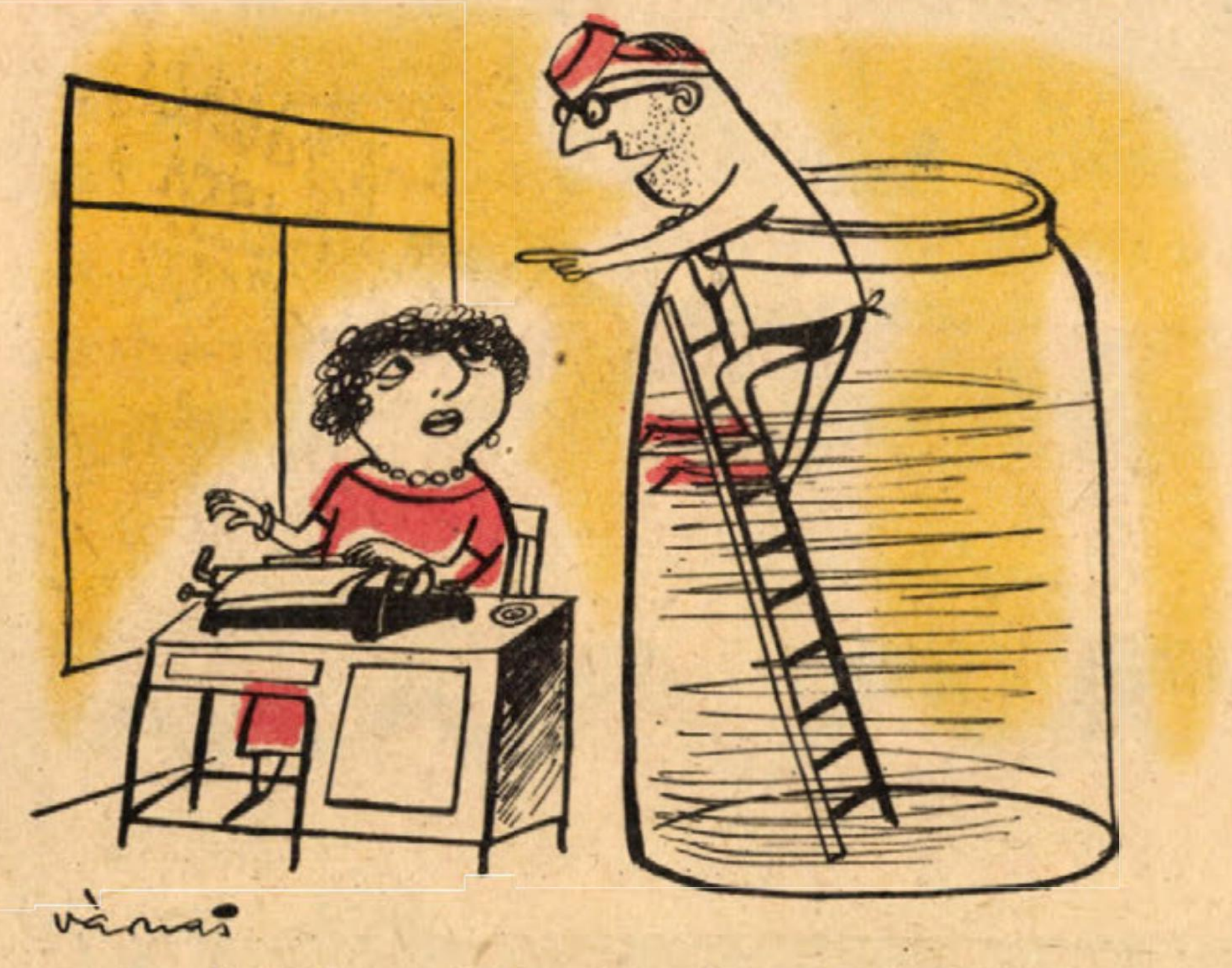

– Írja kérem, holnapra meleg idő várható!

Felesleges a beszéd

Takács Zoltán rajza

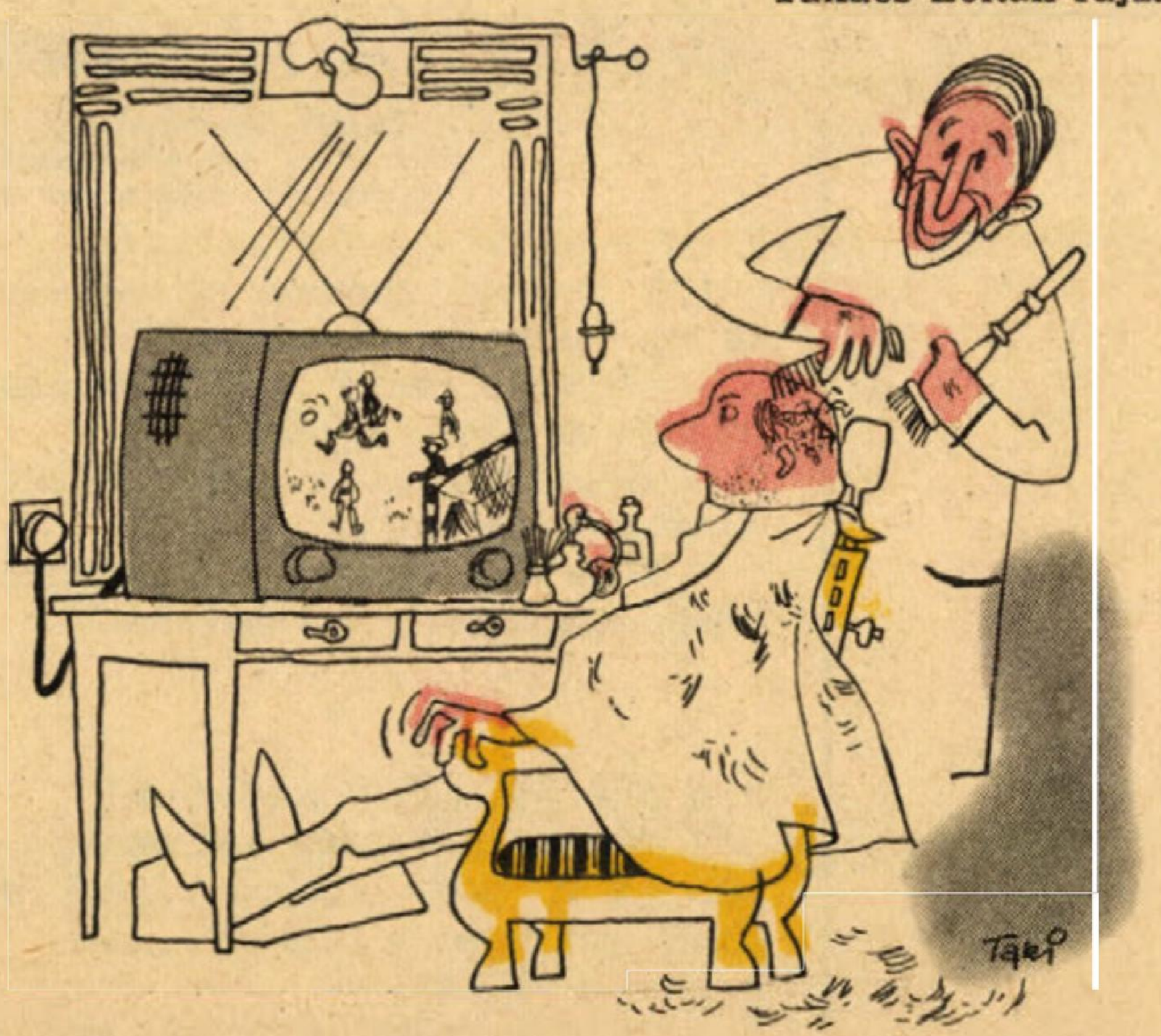

Osztályonfelüli kiszolgálás

Házfal elsőosztályosoknak

Szegő Gizi rajza

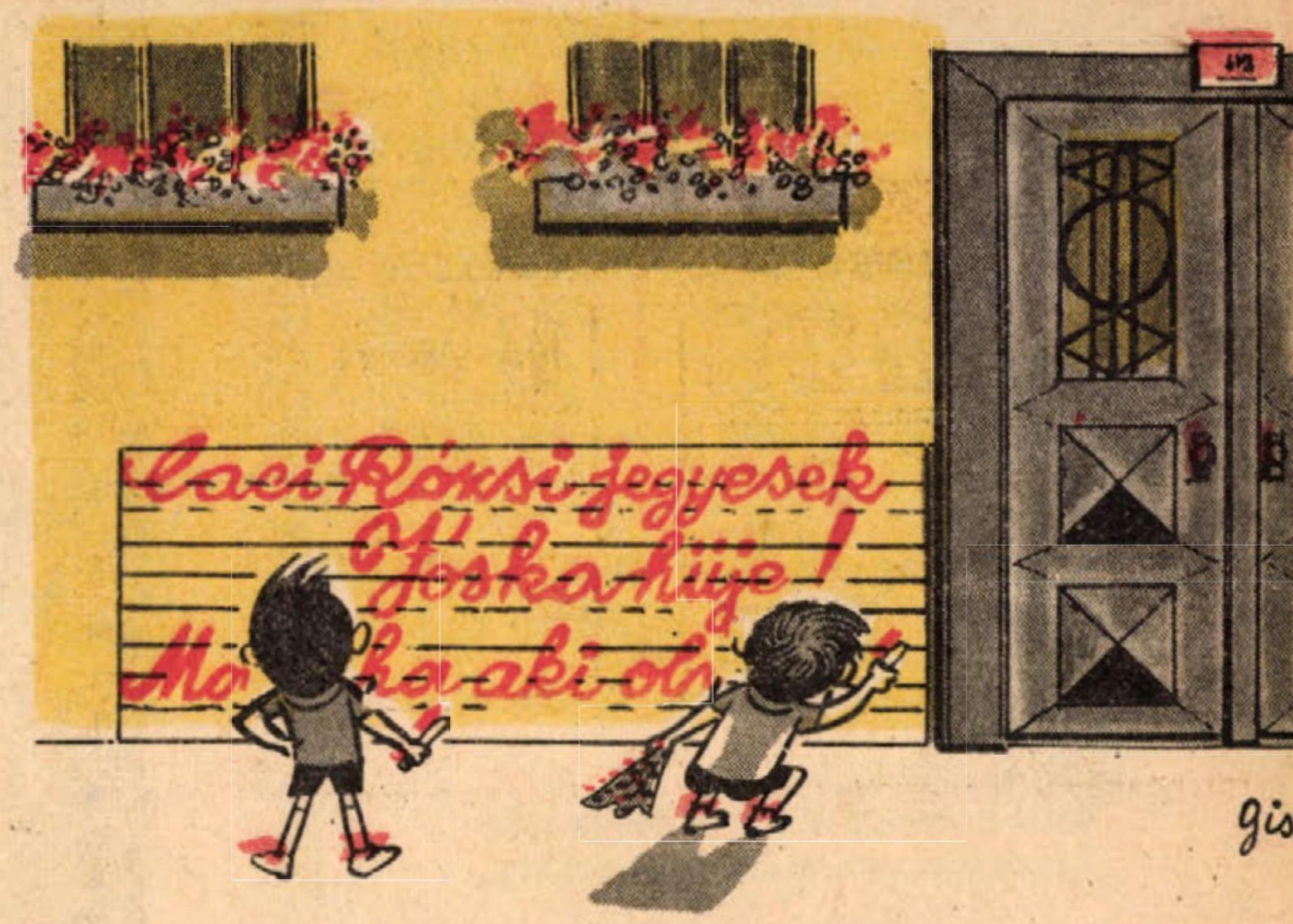

Ahol lassan ment a tatarozás

Schwott Lajos rajza

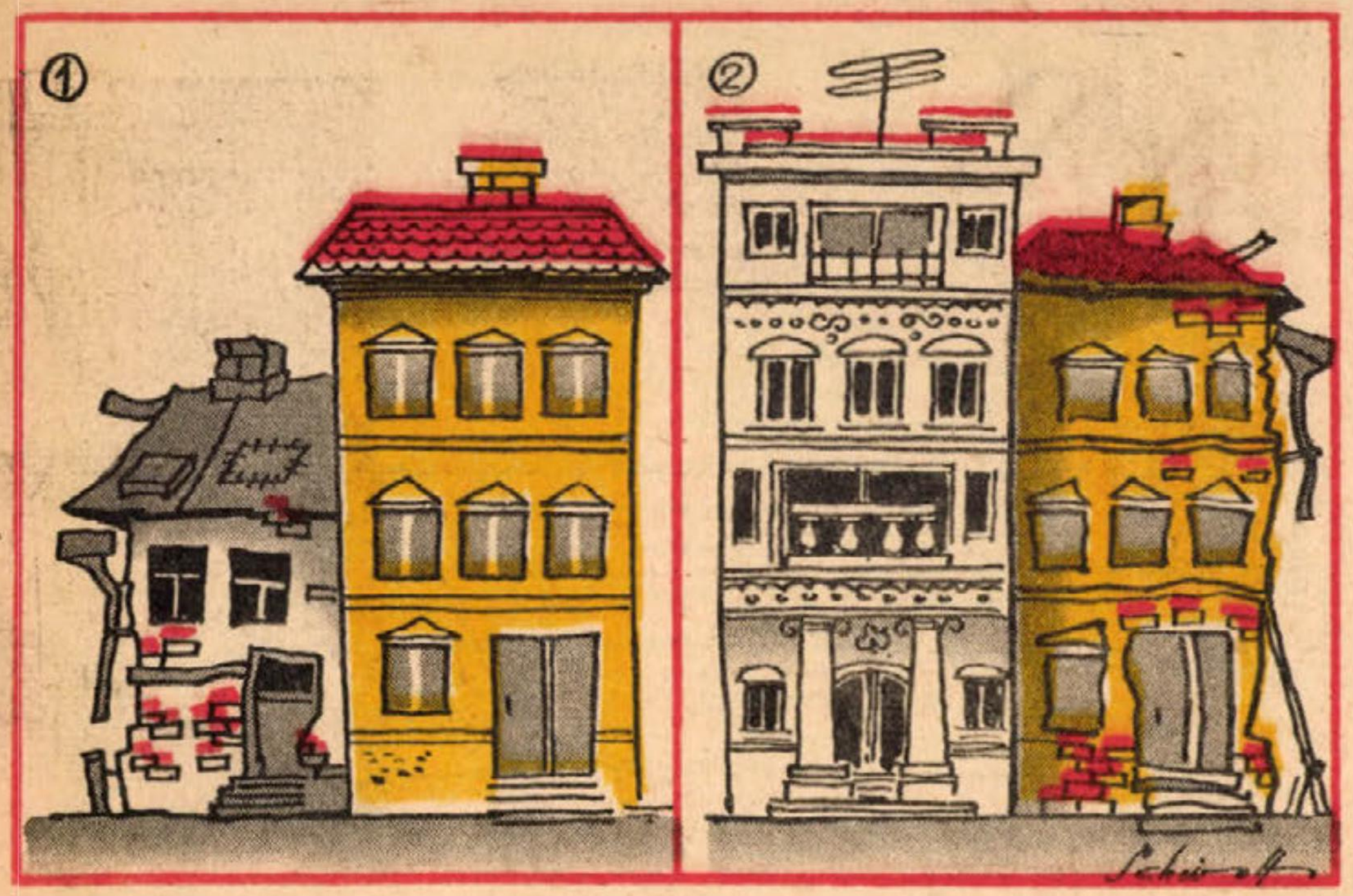

IJEDELEM A HÁZBAN

A házban futótűzként terjedt el a hír, hogy a rendőrség figyeli a házat. A hír persze csak a regékben jár szárnyon, ebben az esetben, Kulhanek néni, a vici, azaz a házmester első helyettese segített, hogy a már említett hír megdöntsön minden eddigi gyorsasági rekordot. Kulhanek néni, ugyanis éppen a kapu alatt sopánkodott azon, hogy micsoda piszkos népek vannak, amikor észrevette, hogy egy rendőr, először a névtáblán keresgél, majd az emeleteket kémleli. A vérnyomása azonnal negyvennel emelkedett és mint annak idején a lovasfutár a véres kardot, olyan lázas izgalommal cipelte körbe a folyosókon a szemétgyűjtő edényt, hogy a szemetelés közben mindenkivel tudatosítsa:

– Jaj, drága nagysasszony! Millyen idők. Itt van a rendőrség. Nem lehet nyugalma a becsületes népeknek . . .

Vagy:

– Na végre, elvtársnő! Itt van a rendőrség! Reszkethetnek azok a bitang reakciósok . . . – mondta, aszerint, hogy kinek mi jár, mert ebben a házban sem egyforma emberek laktak.

Az izgalmat csak fokozta az, hogy a Kulhanek néni által felfedezett rendőr a házzal szembeni gyalogjárdán sétálgatott és óvatosan figyelte a házat.

A hírre persze a lakók vérnyomása is egyre emelkedett és rövidesen meghaladta a sokévi átlagot. A ház negyven lakója közül az alábbiak estek kétségbe:

I. emelet 2.

A névtábla szerint Kovács Pál lakása. Rémes izgalom. Lótás-futás . . . Sírás-rívás . . . Balról fogak csikorgatása.

Kovácsné a kezét tördeli:

– Mondtam neked, Pali, hogy baj lesz ebből. Ma is hazahoztál egy lépegető exkavátort.

– Mondtad a fenét. Azt mondtad, hogy ennyi pénzből nem tudsz kijönni. De ne siránkozz, hanem gyorsan dugd el valahová azt a betonkeverőt. És lesd, hogy máskor hozok valamit.

– Azt én nem mondtam, de azonnal el kell adni . . .

I. emelet 6.

Dénesfi Ödön lakása. Szörnyű riadalom. A család összevissza szaladgál, minek következtében a sötét hallban több közlekedési baleset történik. A hálóból az úr hangja:

– Maris! Ha bejönnek ne szólítson engem nagyságos úrnak. Megértette?

– Értettem, nagyságos úr!

– Elvira! Váltsa át kérem középhullámra a rádiót és ne felejtse, hogy októberben ellenforradalom volt. Érti? Ellen . . .

– Mama, kérem, vegye le Ödön díszmagyaros képét és maga maradjon a konyhában, ha bejönnek nehogy elkotyogja magát . . .

– Elvíra, kérem. Ha bejönnek legyen szíves és tegezzen, mert így olyan polgári . . . izé ez. Érti kérem?

– Biztos azért jönnek, mert a múltkor is a Pipacsban azokat a vicceket mesélte. Vagy talán . . .

– Fogja be a száját!

– Fogd be te! Te . . .

– Ezt nekem mondtad? Nekem? . . . Te!...

– Segítség! Rendőr! . . .

II. emelet 8.

Özv. Ficelka Jenőné lakása. Homály és dohszag. Csend és áhítat.

– Hála neked Szűzanyám, hogy meghallgattad könyörgésemet. Alig egy hete jelentettem fel ezt a disznó Pozsgait, hogy nem takarítja az előszobát és azt mondta nekem, hogy szipirtyó, és máris itt van a rendőrség. Végre kirúgják innen az átkozottakat és kisüt az igazság napja. Ámen.

Ugyanitt a másik szobában. Vidámság és hangulat. Derű és mosoly.

– Látod, Panna! Ki vagyok én? Csak egy szavamba került. Van egy jó haverom, akinek az öccse a rendőrségnél sofőr. Szóltam neki, hogy csináljanak valamit az öregasszonnyal. És máris itt vannak. Hallod? Most persze imádkozik. Hiába.

– És akkor, szívem, azt a kis szobát kiadjuk. Kapunk érte legalább 400 forintot . . .

III. emelet 3.

Kiss Béláék lakása. Zaj és őrület. A földön törött edénydarabok. Üvöltés. Téboly. A plafonon ételmaradékok.

– Idefigyelj, Edit! Én téged nem verlek többet. Hallottad mit mondott Kulhanek néni? Ha nem eszed meg ezt a spenótot oda adlak a rendőr bácsinak . . .

III. emelet 5.

Szintén izgalom. Lázas találgatás. Végre valami esemény.

– Biztos azt a részeges Schrantzot viszik a földszintről. Ideje már. Az este is úgy megverte a feleségét.

– Én azt hiszem, hogy inkább Ligeti Micikét a II. emelet 4-ből. Na hallod, minden héten új férfi és minden héten új ruha . . .

– Ne beszélj így Jutka előtt.

– Egy húsz éves lány nem baj, ha meglátja, hogy mi a sorsa az ilyeneknek.

– Ne találgassatok, anyu. A rendőr engem visz – szólalt meg Jutka, aki eddig lázas sietséggel öltözködött.

– Jesszusom! Mit beszélsz? Még viccnek is rossz!

– Viccnek lehet, hogy rossz, de valóságban nem. Nézzétek, ott sétál! Molnár Ferinek hívják és ma engem visz moziba. Csóklom!

Kulhanek néni látta őket, amint egymásba karolva elmentek, dehát mégegyszer nem mehetett szemetet gyűjteni, így hát az igazság másnapig nem derült ki . . . De nem is baj, mert így sokan megfogadták, hogy a jövőben tartózkodnak az olyan cselekményektől, melyek miatt a rendőrséggel gyűlhet meg az ember baja.

Aztán megtudták a történteket, lecsillapodtak a kedélyek és a ház lakóinak élete visszazökkent a régi kerékvágásba.

Ősz Ferenc

Kínos eset

Vasvári Anna rajza

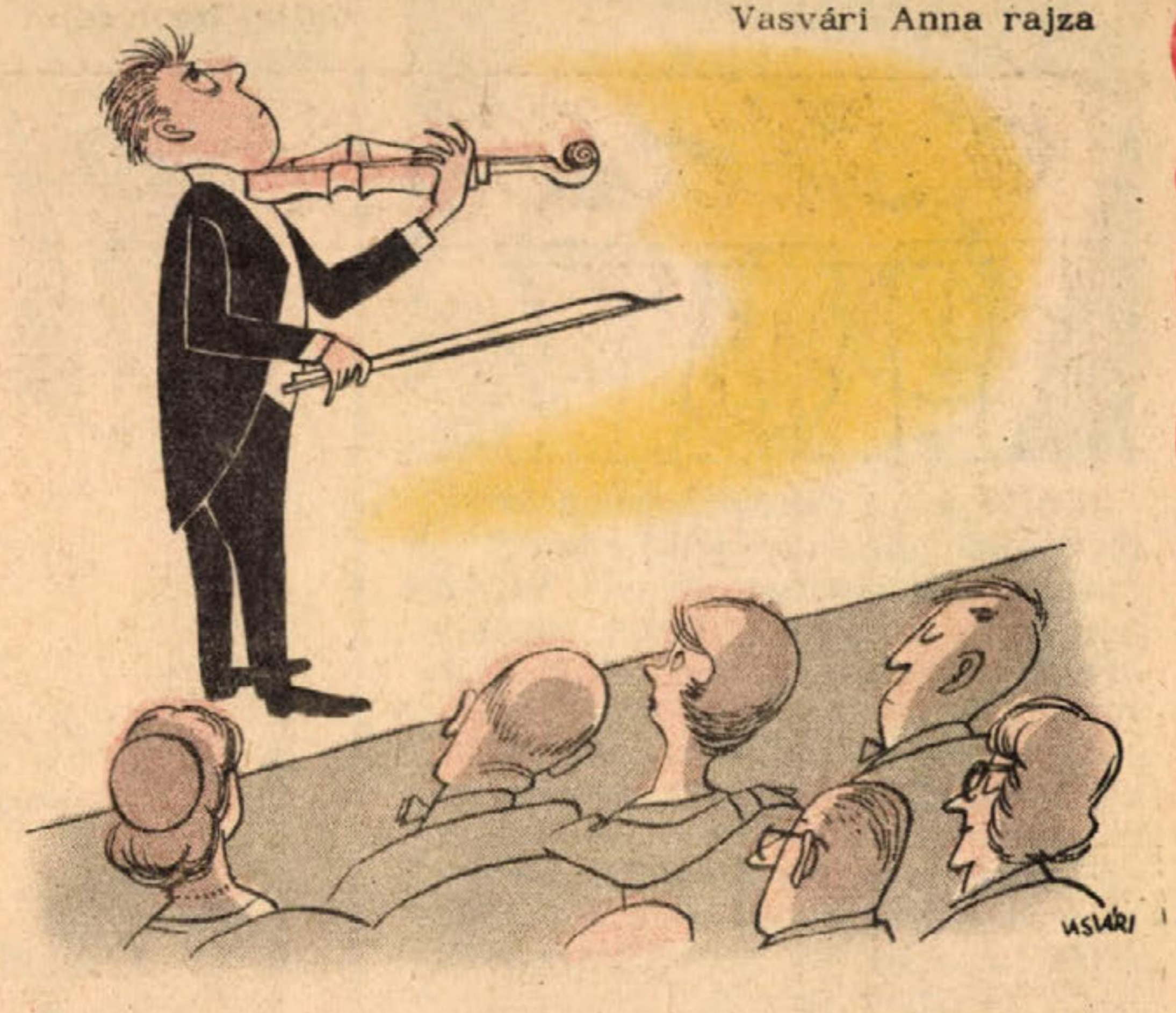

– Hogy is van ez tovább? . . .

Indokolt

Szegő Gizi rajza

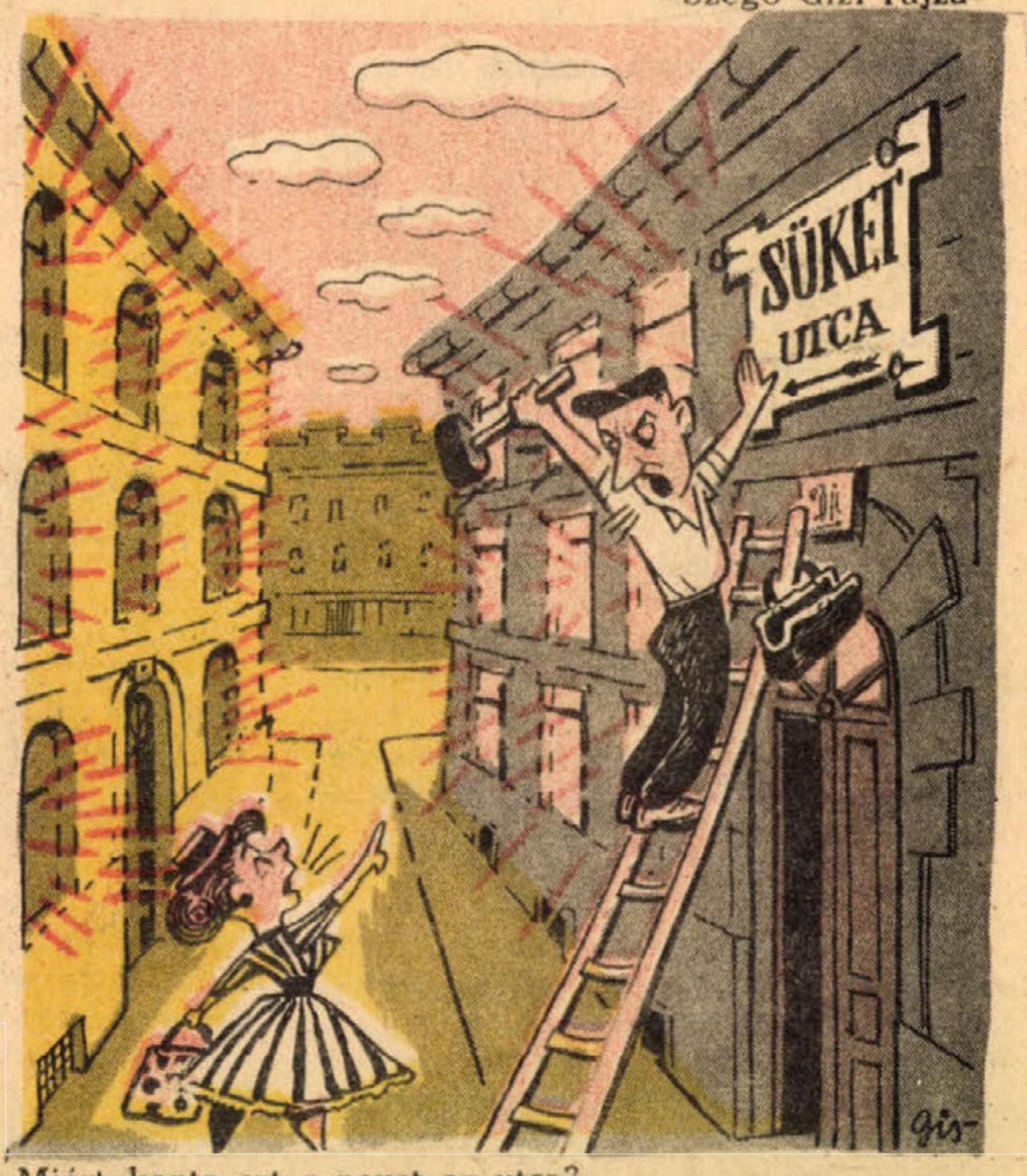

– Miért kapta ezt a nevet az utca?
– Nem hallja, hogy minden ablakból ordít a rádió?

A legolcsóbb szálloda

Kasso rajza

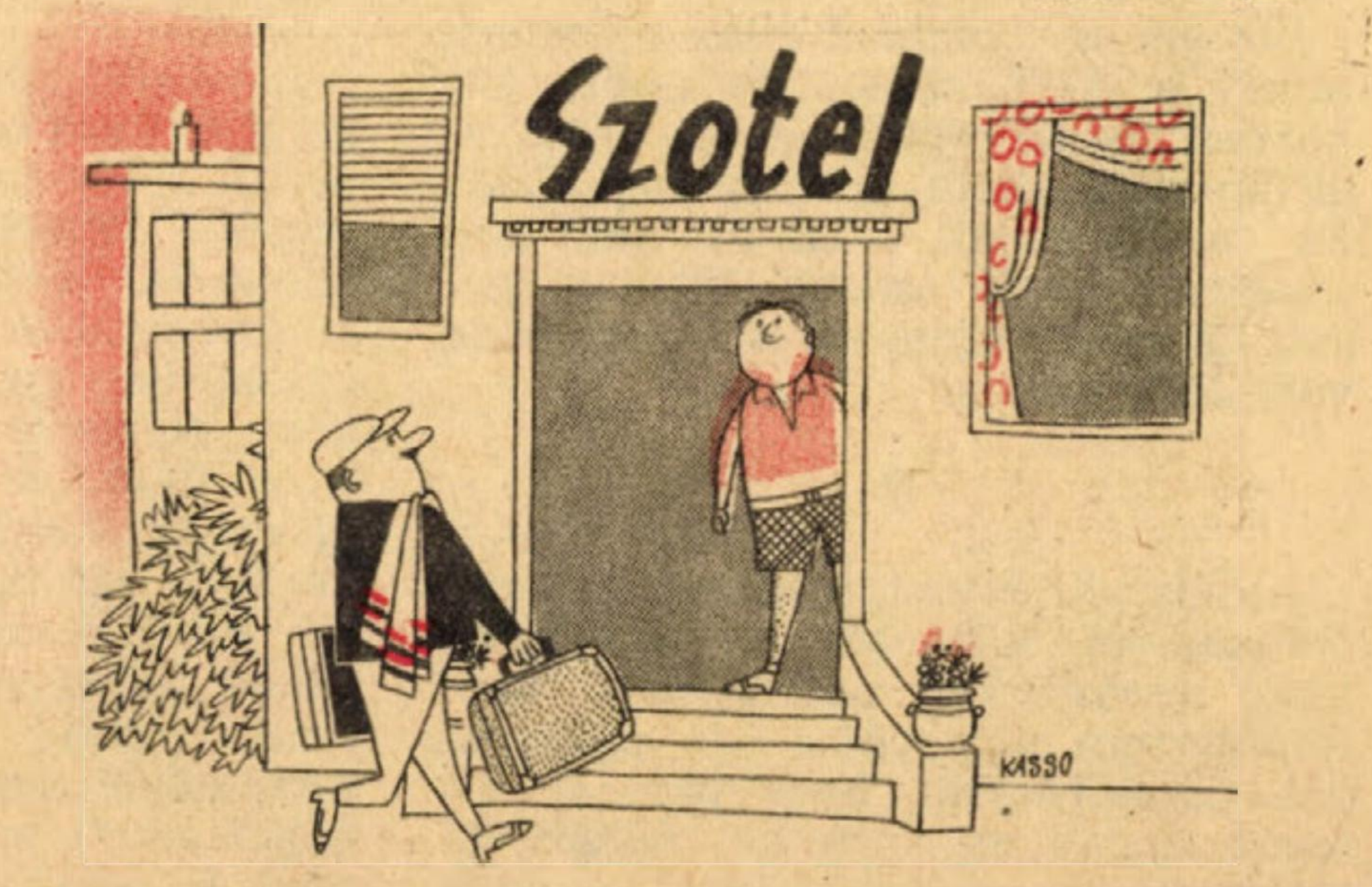

Szakszervezeti beutaltak számára

Szabadtéri színpadon

Szür-Szabó József rajza

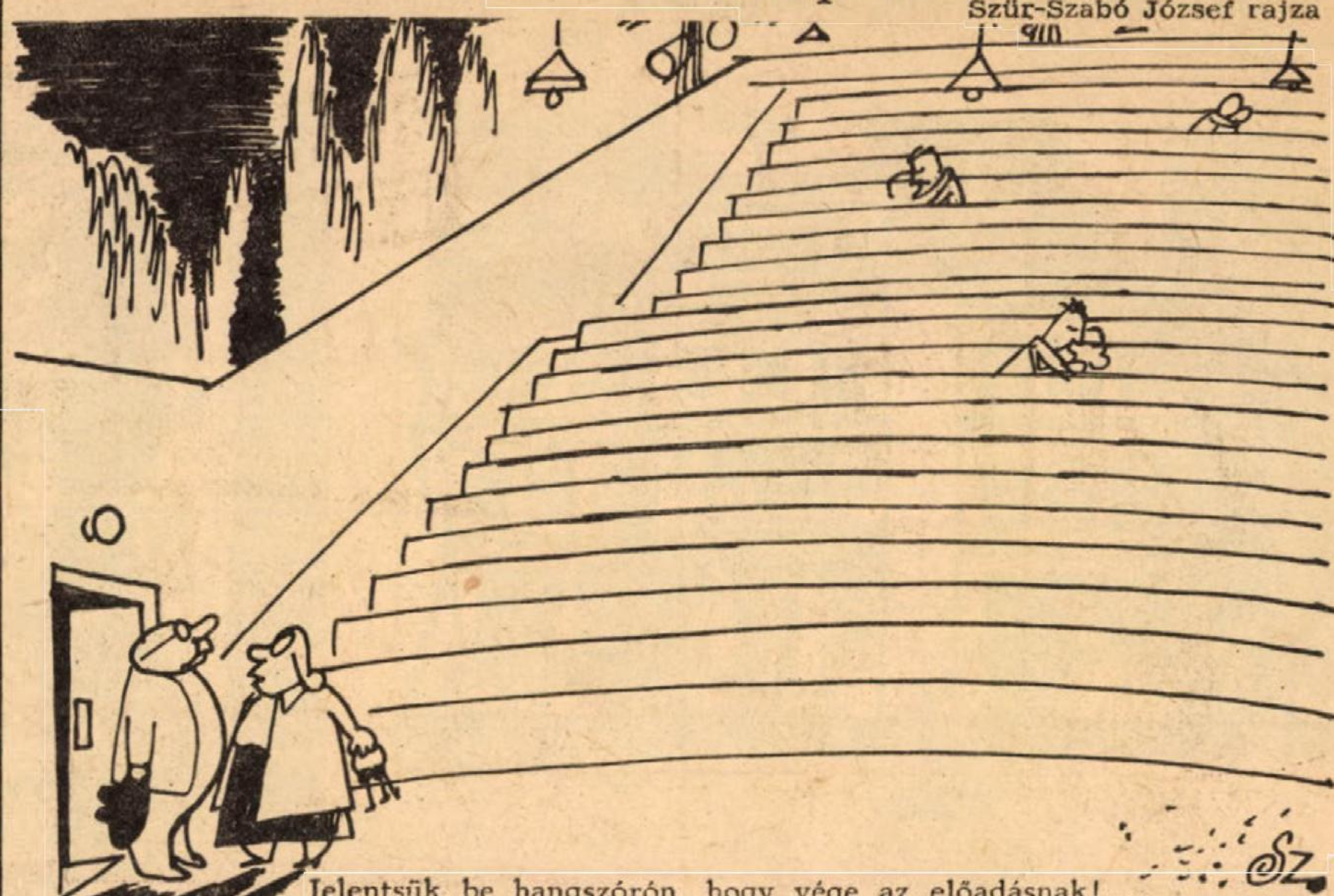

Jelentsük be hangszórón, hogy vége az előadásnak!...

Apró jegyzetek Bulgáriáról

Szófiában, a repülőtársaság irodája előtt álldogáltam bőröndjeimmel. Egy mokány fiatalember hadart valamit bolgárul, s csomagjaimra mutatva, kérdő tekintettel nézett rám. Határozott nemet intettem, mert taxival óhajtottam dicsőségesen a szálloda elé vonulni. A mokány gyerek erre megragadta kofferjeimet és vidáman csörtetett a szálló irányába. Még aznap megtudtam, mi okozta a félreértést: a bolgárok nemet intenek, ha igent akarnak mondani és igent bólintanak a nem helyett. Egyszerre megrémültem. Mi lesz itt velem?! Még bólintani sem tudok bolgárul.

*

A mokány fiúnak, némi kotorászás után, tíz leva munkadíjat nyújtottam át. Mondott valami hosszút, közben nyájasan mosolygott és még az ajtóból is visszaintegetett. „Sokat adtam” — gondoltam magamban nyugtalanul és magyarul. Pedig nem adtam sokat, csak akkor még nem tudtam belekalkulálni a bolgár szívélyességet a borravaló összegébe.

*

Különös emberek ezek a bolgárok. Elkísérnek, ha eltévedtem, rám nevetnek minden ok nélkül, cipelnek ide-oda, még ajándékokat is adnak. Eleinte töprengtem rajta, hogy miért. Aztán rájöttem, hogy semmiért. Csak úgy. Nehéz volt megszokni.

*

A tenger tényleg nagyon nagy. És rendkívül sós. Az első fürdésem alkalmával még hullámzott is hatalmasan, úgyhogy nagyokat ittam a sós vízből. Mondtam is aztán neheztelve egy bolgár kollégámnak: „Tudhatnák, hogy gyomorbeteg vagyok. Nincs maguknak egy diétás tengerük?”

*

Láttam a világhírű rilai kolostort, amely a XIII. században épült. Útközben csupa épülő és új házakat láttam, alig akadt egy-egy régi viskó. Ez fellelkesített. Viszont hat órát utaztunk, hogy lássunk egy régi házat. Ez megnyugtatott. Azért szükség van öregekre is.

*

A délszaki klíma, a tenger, a tarka nemzetközi közönség az első nap kissé szokatlanul hatott rám. Este felfedeztem egy bájos kis cukrászdát, elhatároztam, hogy másnap ott fogok reggelizni. Amikor reggel átsétáltam a cukrászdába, gyanús üresség fogadott. Egy kiszolgálónő udvarias mosollyal felvilágosított: „Sajnos, ma nem szolgálunk ki. Revízió van.” Valóban, meg is pillantottam az egyik asztalnál három szigorú embert, töméntelen papiros fölé hajolva. Mindjárt otthonosabban éreztem magam.

*

A tengerparton gombamódra nőnek ki a hatalmas, modern hotelek. Azt viszont nehezen szoktam meg, hogy a hotelekben nincs étterem és ha esik az eső, nem lehet vacsorázni, mert ha el is jut az ember az esőben az étteremig, ott a fedett helyiség rendszerint zsúfolt és a terasz fölött nincs ponyva.

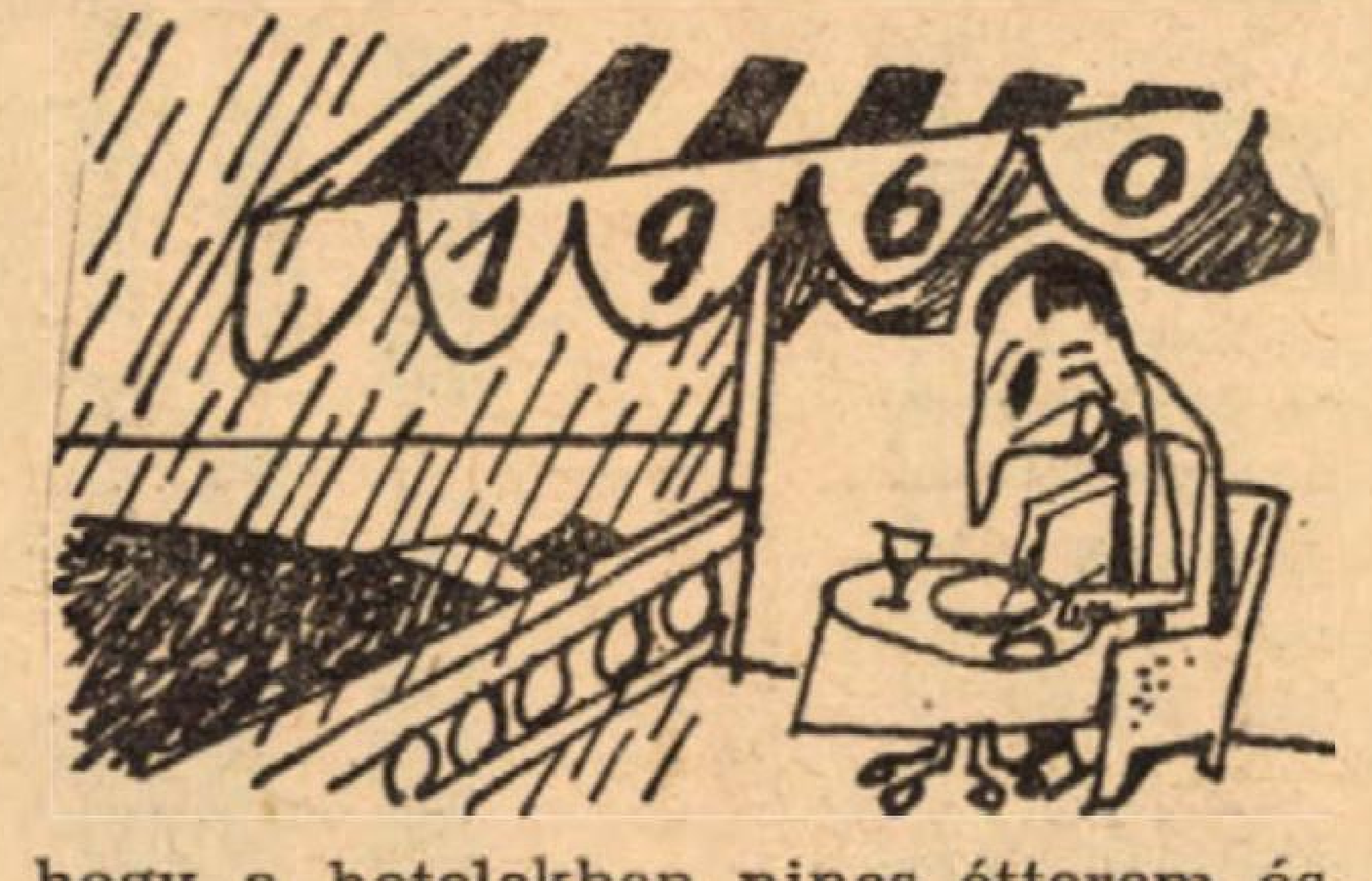

Megfogadtam, hogy jövőre ismét Várnába megyek. Tiszteletteljes kérésem: ha a diétás tengert addigra nem is lehet megoldani, legalább legyen ponyva a teraszok fölött.

*

A nyelvi nehézségek nem okoztak gondot, mert egy szót sem tudok bolgárul, s így igénybe vehettem izmos színészi tehetségemet. Egyszer Várnában (a városban) fürdőköpenyt és szalmakalapot akartam venni. Ezt egyszerűen így közöltem a szolgálatkész elárusító hölggyel: előbb néhány úszó mozdulatot tettem, majd dideregni kezdtem, ezután megjátszottam azt az embert, aki napszúrás következtében elájul. Egy gesztussal jeleztem, hogy mindez már a múlté, majd felöltve képzeletbeli fürdőköpenyemet és fejemre téve képzeletbeli szalmakalapomat, vidáman és gondtalanul sétálgatni kezdtem. Alakításom úgylátszik, nem volt eléggé realista, mert az eladónő kissé szorongva nézett rám. Ezután megkérdeztem tőle, tud-e németül vagy franciául, mire nyájasan igent bólintott, ami azt jelenti, nem tud. Végül ő kérdezte meg tőlem bolgárul (ezt megértettem), hogy olaszul beszélek-e. „Si, si, un poco...” mondtam boldogan, mire elszomorodva közölte bolgárul, hogy sajnos, ő olaszul sem tud. (Zárójelben megnyugtatom az olvasót, hogy a végén előkerült egy németül beszélő eladó és megkaptam, amit kértem.)

*

Mielőtt Bulgáriába utaztam, több ismerősömmel tanácskoztam, akik tavaly vagy tavalyelőtt a bolgár tengerparton üdültek. Mind említést tettek egy „Neszeber” nevű helységről, mondván, hogy érdekes, régi városka van ottan egy földnyelv végében, de csak egyetlenegy modern hotel épült a tenger partján. Ezúton közlöm informátoraimmal, hogy voltam Neszeberben: nem egy modern hotel van ott, hanem száz és az egész kolosszális fürdőhely az idén, nyolc hónap alatt épült. Persze a százas szám pontosságáért nem vállalok felelősséget, mert egy hete eljöttem onnan, lehet, hogy azóta százhúsz van.

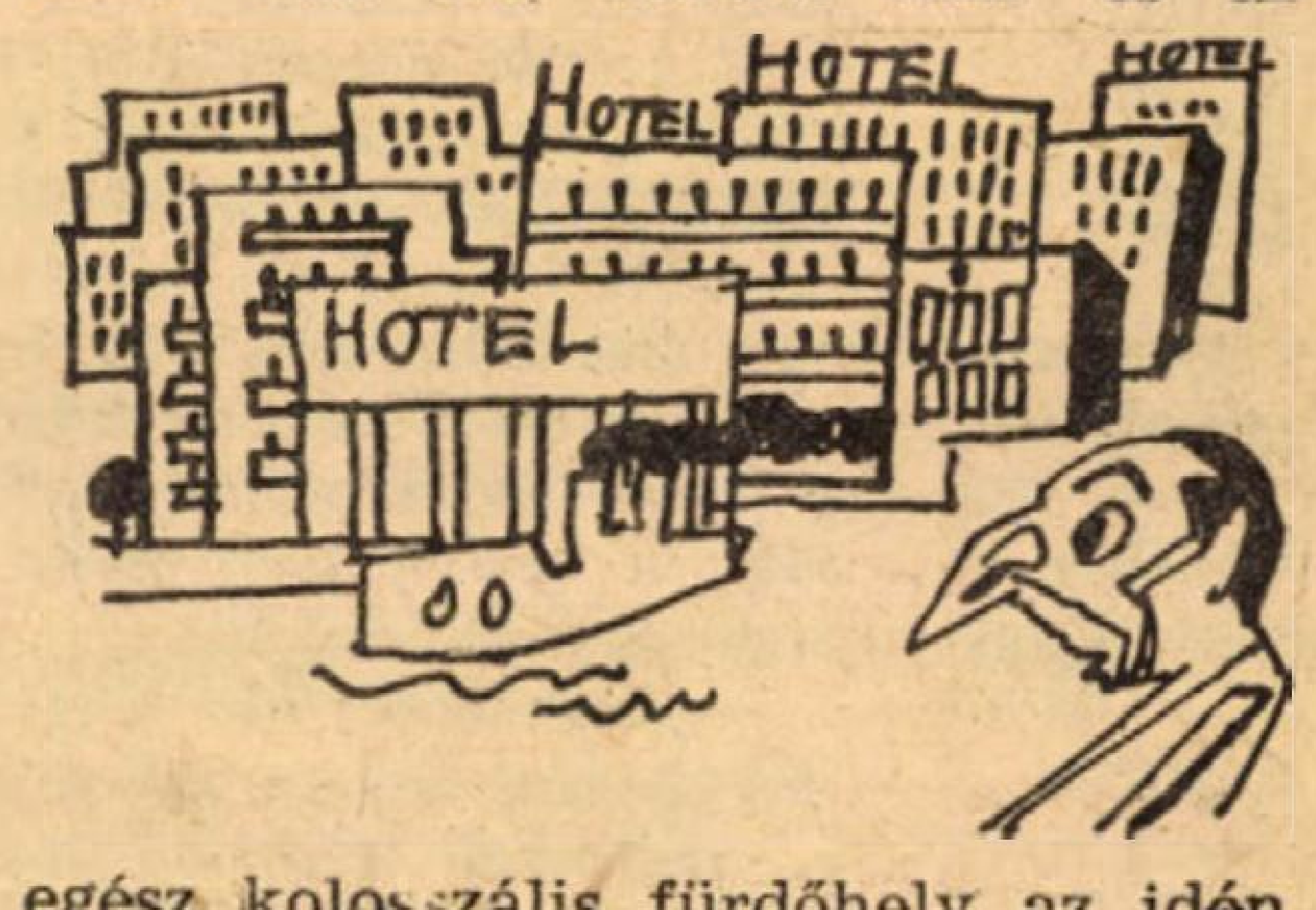

*

Ha valaki megkérdezi, jól éreztem-e magam Bulgáriában, határozottan igent intek. Ami magyarul annyit jelent, hogy jól éreztem magam.

Gádor Béla

Fordított rajz?

Szegő Gizi rajza

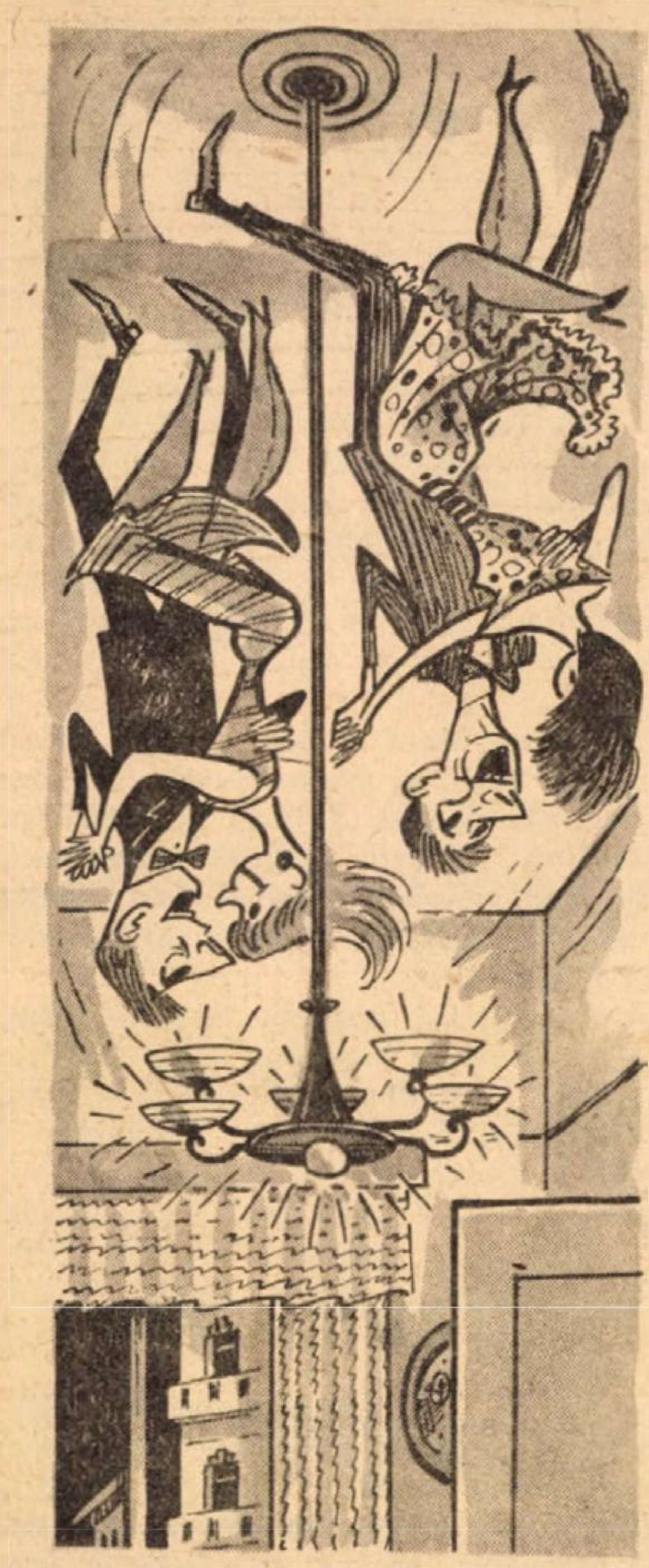

Nem! Kovácsék azért táncolnak a mennyezeten, mert az alsó lakó mindig feldörömböl . . .

Imádkozás nyereségrészesedésért

Szűr-Szabó József rajza

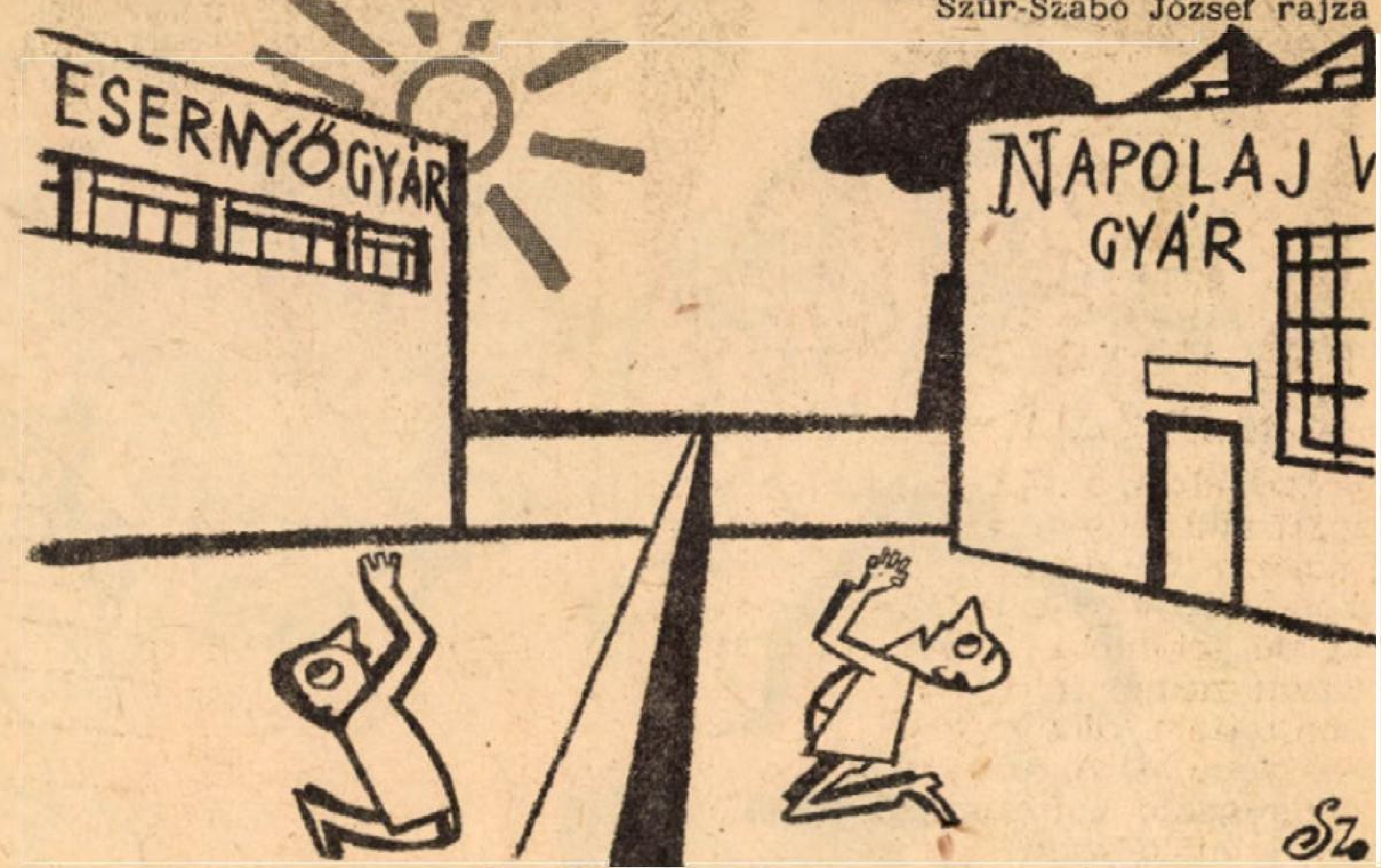

– Egy kis napsütést!
– Egy kis esőt!

FÁJDALMAS FOGLALKOZÁS

A szomszédunkba új lakók költöztek. A családfővel már érkezésük első napján megismerkedtem, mert becsöngetett hozzám, bemutatkozott és egy harapófogót kért kölcsön. Amikor visszahozta, megkérdezte tőlem: emlékszem-e nevére.

Nem emlékeztem, erre közölte velem, hogy ő azonos azzal a kecseszkecsken, magyarul „fogd, ahol éred” birkózóval, aki a harmincas évek elején új csillag volt a püfölés és dögönyözés terén.

Látva, hogy érdeklődéssel hallgatom, részleteket is elmondott küzdelmes sportmúltjából. Megtudtam, hogy tízéves sportpályafutása alatt folyton ütötték, verték. Legalább ezerszer belerúgtak, tízezerszer fojtogatták, számtalanszor kicsavarták kezét-lábát és kiütötték ötszáz fogát. Ezt úgy kellett érteni, hogy a veleszületett 32 foga után tizenöt műfogsorát is kiverték.

Az ember – aki tíz évig abból élt, hogy ütötték – ezután behívta hozzám a kisfiát.

– Ez a fiam – mutatta be a tízéves srácot.

Hát ilyen hasonlatosságot még nem láttam. Jenő szakasztott mása volt a szabadstílusú birkózónak. Teljesen az apjára ütött . . .

Még ő is . . . **(—sti)**

törpe versek

Hajnali ébresztő

A sűrű lombok közt van egy kis ország,
hol békességben sok madár lakik,
Hajnalban hallom mindig fütyürészni
a kis országnak víg polgárait.

Szép az élet

Nem túlvilágon, földön szép az élet,
virágos bokrok díszítik a tért.
A pap papolhat, én el nem cserélek
egy marék mát egy mázsa holnapért.

Meleg délután

Ha volna tenger limonádém,
kristályvizem és volna málnám,
minden gyereket összeszedném
és hűvös szörppel megkínálnám.

Balesetek

Szaladt sok autó, motor és szekér,
a faluban ma volt a hetivásár.
Mire az este a községbe ér,
hány csirke nincs a névsorolvasásnál?

Tücsök

Hold asszony víztükrébe néz be,
a tópart csupa üde fűszag.
Megzendül a tücskök zenéje,
ez már az éjszakai műszak.

Bródy László

Príma áru

Toncz Tibor rajza

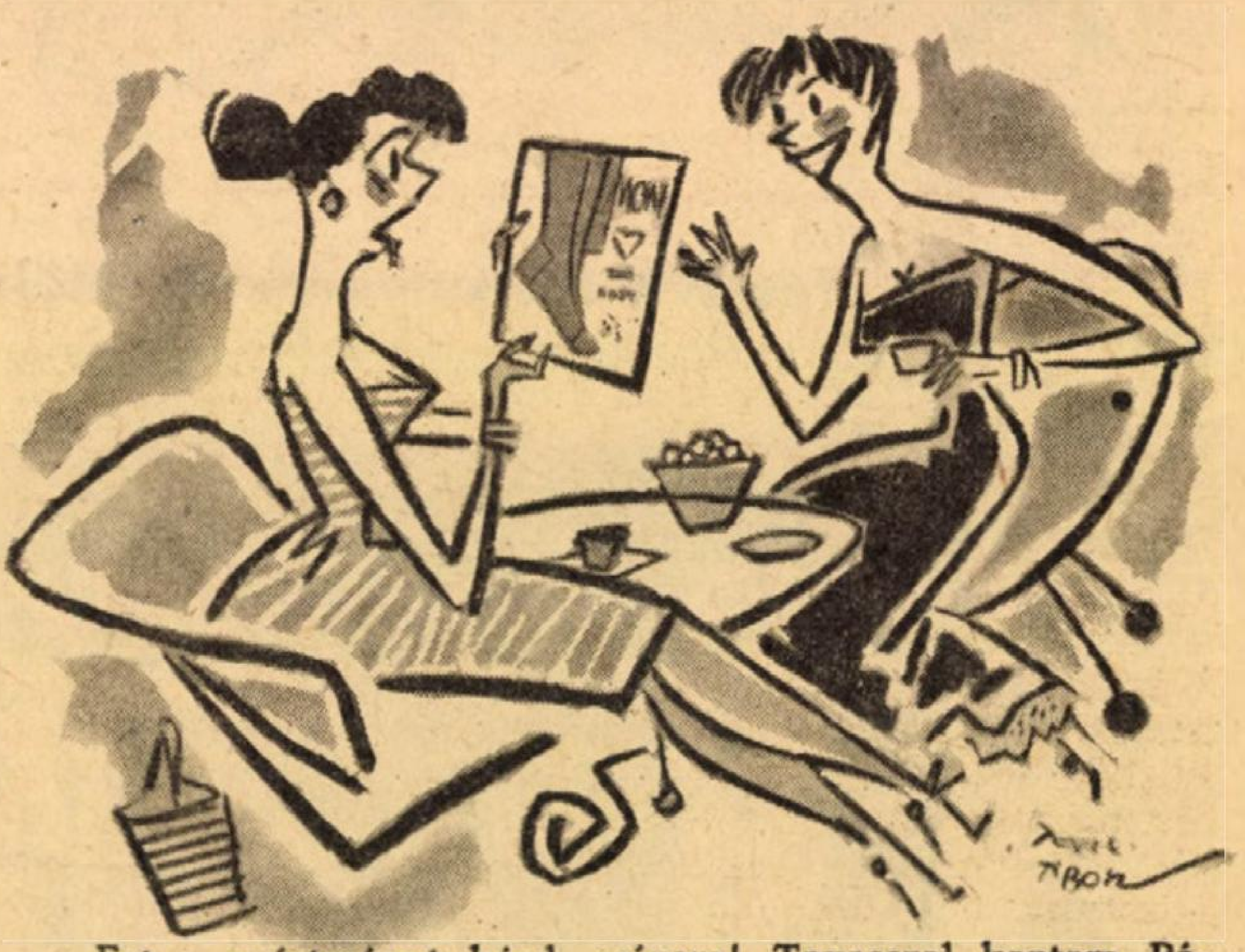

– Ezt a gyártmányt kérd, szívem! Tavasszal kaptam Párizsból, egész nyáron harisnya nélkül jártam és még mindig semmi baja . . .

LÉLEKTAN

Az egyik kaliforniai strandon a régi „Tilos messzire beúszni a cápaveszély miatt” táblát a következőre cserélték ki: *„A cápák etetése szigorúan tilos.”*

Kedves vendégek

Pusztai Pál rajza

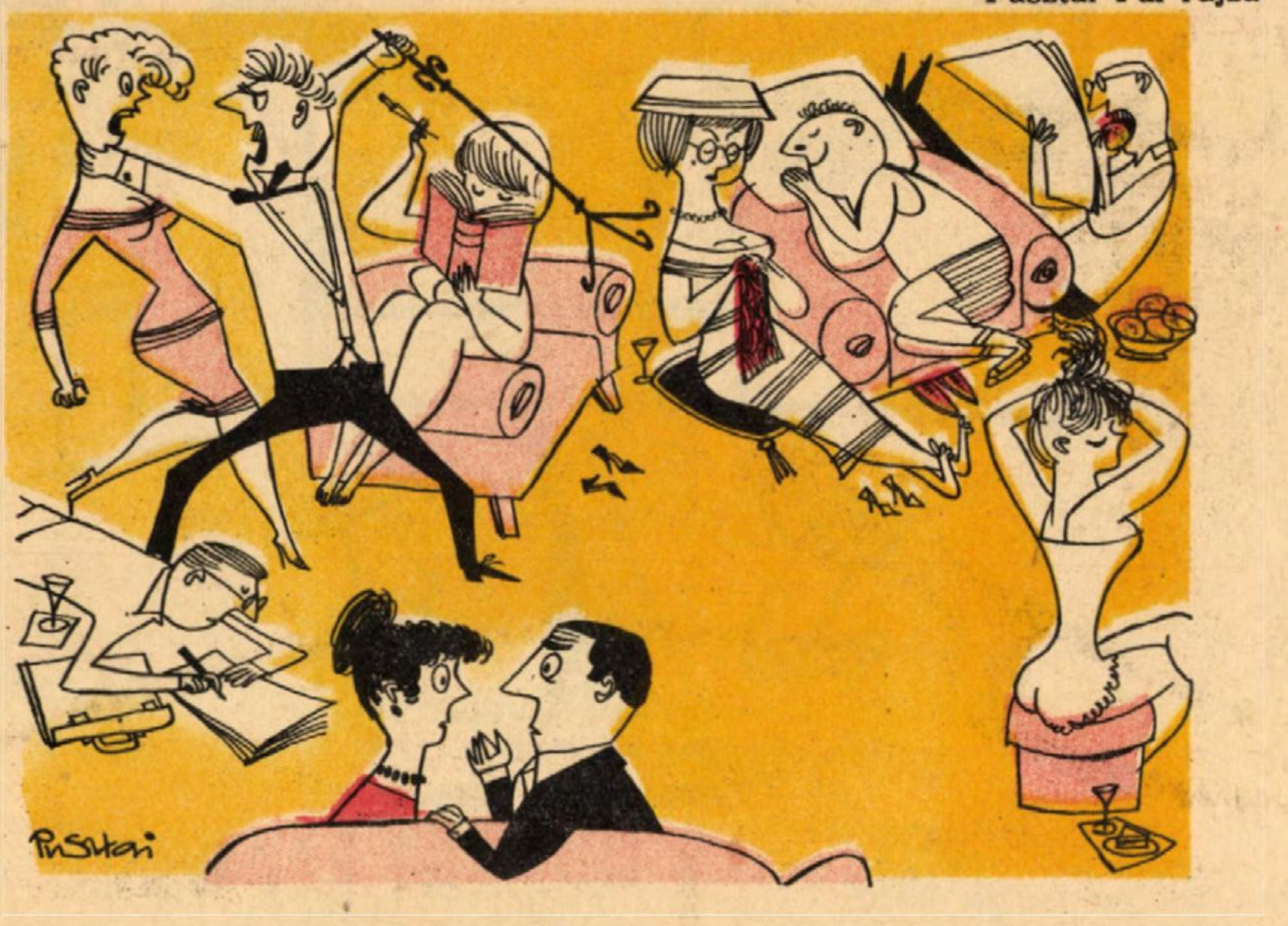

– Te, ezek szószerint vették, hogy érezzék otthonosan magukat . . .

Elmentek nyaralni . . .

Várnai György rajza

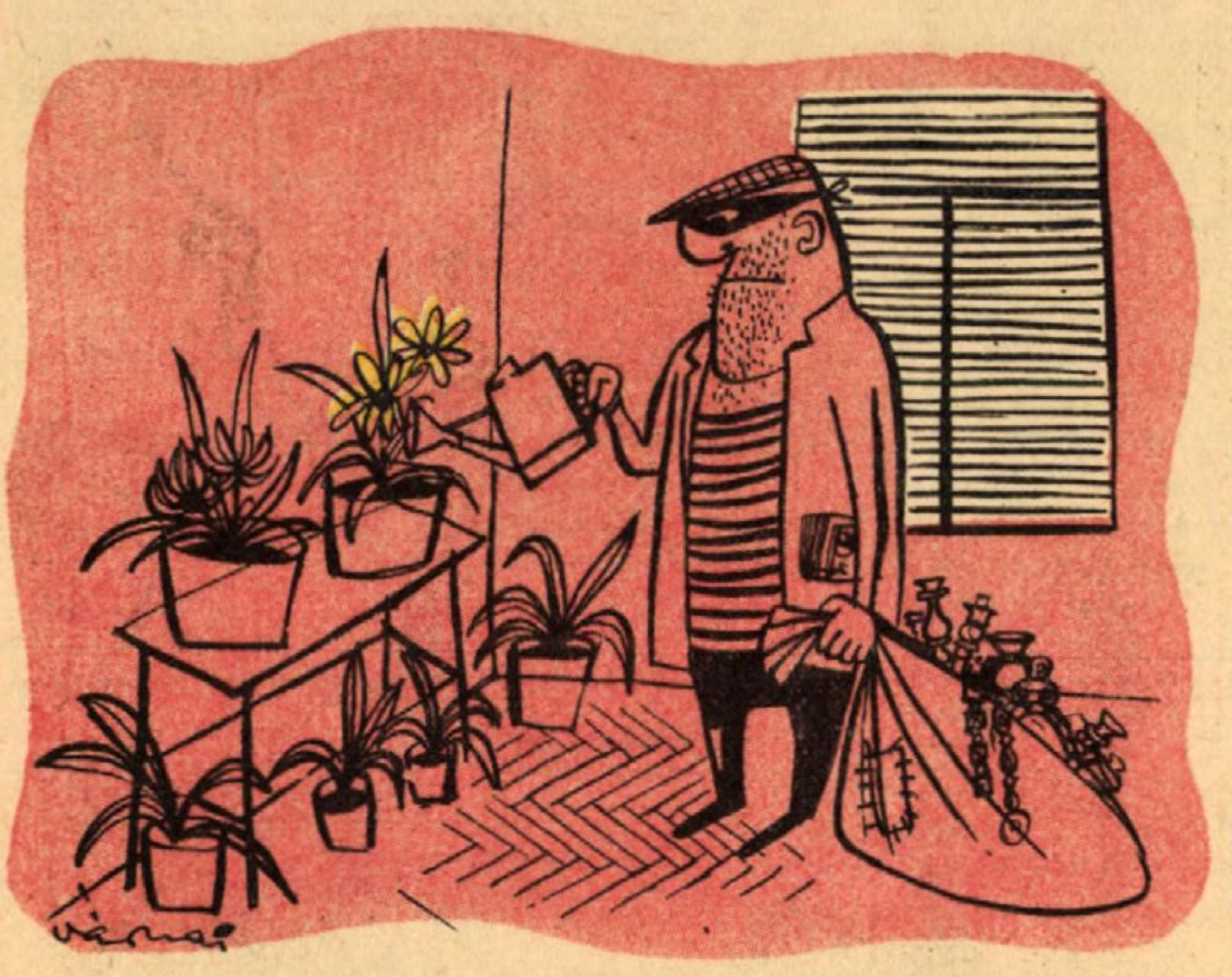

– Hogyan lehetett szívük víz nélkül hagyni a virágokat!?

Jószívű asszonyka esős időben

Toncz Tibor rajza

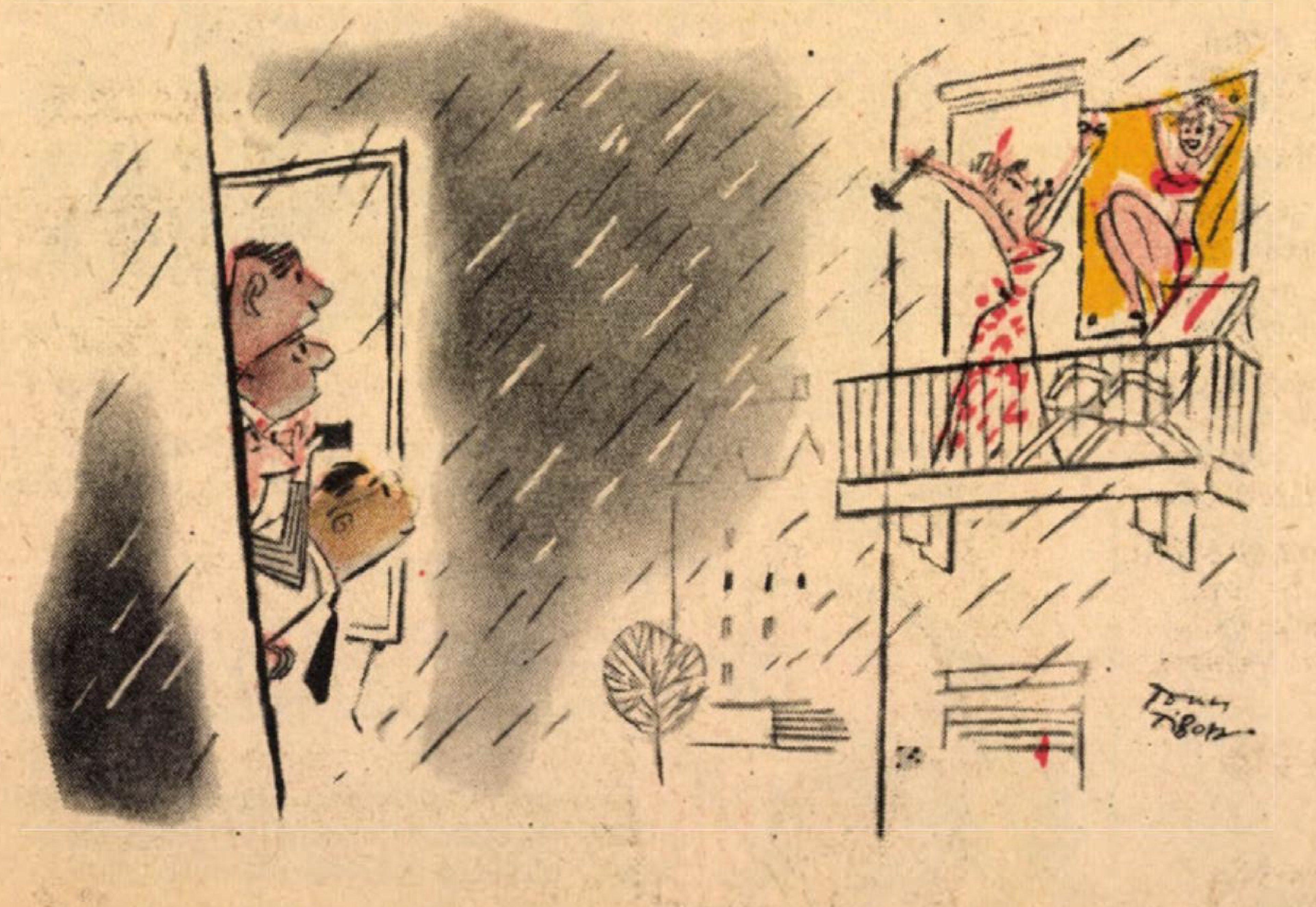

Beutalási prospektus

Hát szóval, nem sikerült Boglárra kapnom beutalást, ahová pedig Marácz Tilda is megy. Ezt jól kicsinálta magának a bitang Laktis Ervin, hogy megszabaduljon Jold Irmától, akit Kresákkal a Galyára transzportáltatott, hogy ő nyugodtan éldegélhessen Tilda körül. Na mindegy, azért én mégis Tildához játszom át magam, mert cserélek Csakli Ernővel, aki meg Boglárról az én Mátraházámra szeretne kerülni, hogy együtt legyen Gardó Macával.

Igaz, hogy Maca ki nem állhatja Ernőt s hallom, titokban máris cserélt Molterer Ágival, aki Holder Palival szeretne összekerülni, de Pali, tudjuk, elvből nem megy Mátraházára, mert Karecz Márta is oda van beutalva s ezért Lillafüredet kérte Kresáktól.

Ezzel szemben Borbély Bea Zebegény helyett Siófokra vágyik, hogy Márkus Tesszával maradhasson, mivel Márkus Béla elkíséri Tesszát, hogy vigyázzon a húgára, s akkor Beának nem muszáj magára vigyázni, e célra neki is megfelel Béla. Béla tehát cserél Akarattyán Semseivel Siófokra, az úgyis szabadulni szeretne Poncz Ibolytól. Ez, mondjuk, rendben van.

Hanem Almai Vera megkért, beszéljek Kresákkal, tegye át a kedvéért Toperczer Ákost Fonyódra, akkor megürül egy hely Fűzfőn s oda át lehetne emelni Maczek Évát Parádról, akinek a helyére a gyomorbajos Vili bácsi kerülhetne s így szegénynek nem kellene együtt lennie Fonyódon a feleségével. Mondjuk, ez is megy.

Csakhogy az ember nem akar haragot, Ernő rájön, hogy kitoltam vele s az utolsó pillanatban visszaadja Mátraházát s én ott állok védtelenül a fenyvesekben egy Karecz Mártával. No de én előre figyelmeztetem majd Mártát, hogy kérje át magát Parádra, erre könnyen rávehetem azzal a nesszel, hogy a szép Maczek Éva úgyis Fűzfőre megy, s akkor Vili bácsi legalább vele foglalkozik, szerencsés esetben még válás is lehet a vége, mármint Vili bácsi részéről. Miáltal Vili bácsi felesége szívesen elcseréli majd velem Fonyódot Mátraházára, hogy közel és mégis távol legyen az urától.

Ha pedig én már Fonyódon vagyok, Jold Irmát könnyen vissza tudom helyeztetni Galyáról Boglárra, hogy Lakits Ervint mégis megugrasszam Marácz Tilda mellől, mert Kresák le van nekem kötelezve, amiért Semseinél engedtem bevágódni s akkor ő, Kresák is nyugodtan mehetne Siófokra, mert Poncz Iboly úgyis átkéri magát Semsei után Akarattyára s így őt összehozhatnám Márkus Tesszával, ami az álma. Én pedig kényelmesen átjárhatnék Fonyódról Boglárra, így nem is lenne feltűnő a dolog Tildával, Bogláron. Óvatosságból úgyis az a legokosabb, ha az ember a szomszéd faluban lakik azzal, kivel együtt szeretne nyaralni.

Igen, igen, ezt fogom csinálni, csak még azt nem tudom, mi legyen Kothencz Lenkével, aki sajnos, szintén Fonyódra van beutalva s még azt fogja hinni, hogy miatta kértem át oda magam?

S. Z.

Ez történt Kubában

Toncz Tibor rajza

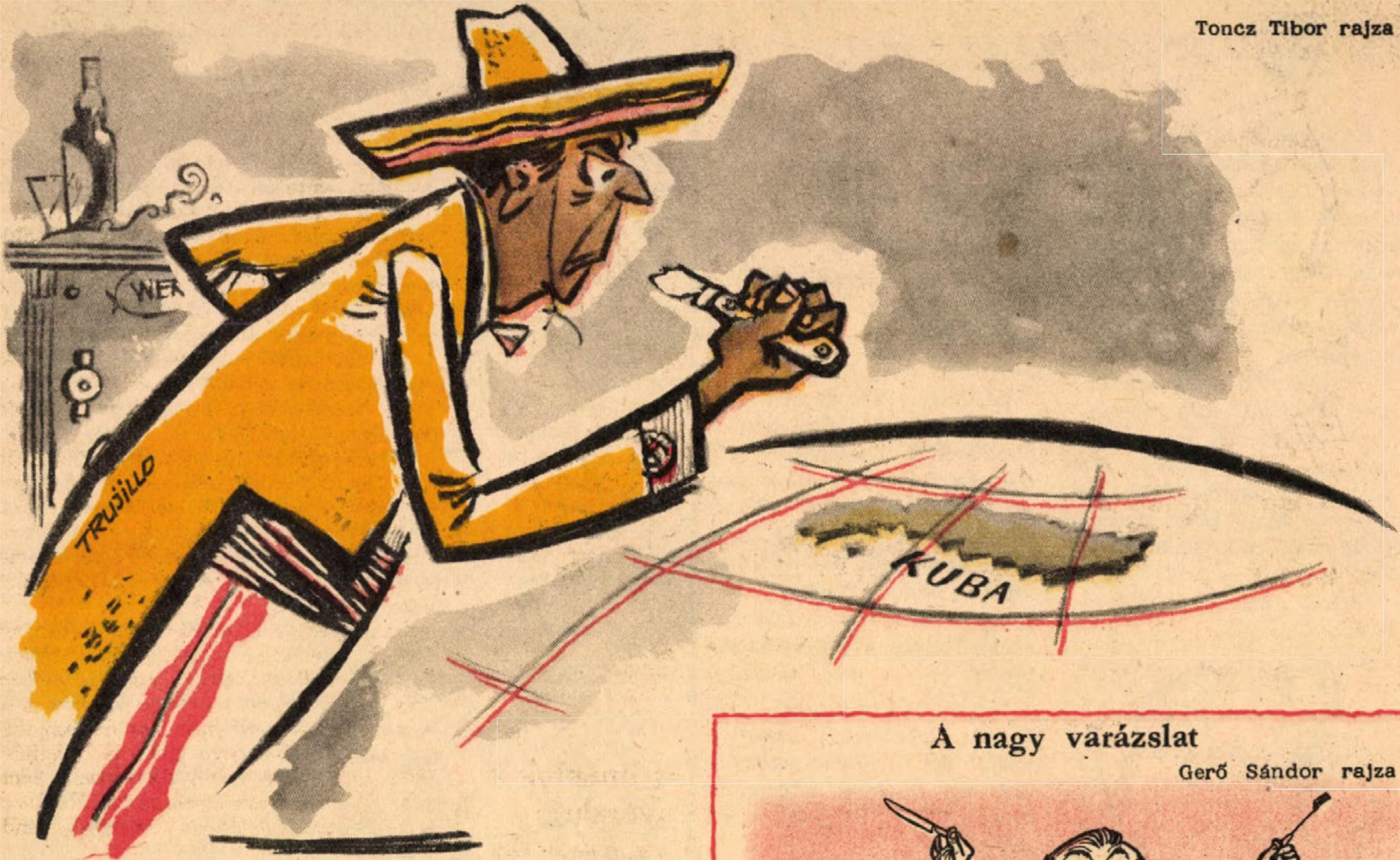

Prózai nap

„Az ég mélykék,
mint lányokon a pruszlik,
a föld forró,
hogy majdnem odaég,
a felhő lenge
homályba foszlik,
s a nap ragyog,
mint . . .”

s elakad a gép,
mert a poéta véletlenül itt
az égre néz, s az ily véletlenek
a költőnek csak a bajt szülik,
hisz most is, lám, a verse megreked:

Mert a nap nem úgy süt, mint a hold,
és nem csillog, mint ezüst ötforintos,
és nem ragyog, akár a mintabolt,
s nem füstölög, és még kevésbé kormoz;

és nem tündöklik, mint vitézi érem,
és nem hízik, mint szappanbuborék,
és nem is ballag, mint a bakter Téten,
és nem fut el, mint Zalán csudarég;

és nem hasonlít semmi pitykegombhoz,
sem gyomláló öreghez, sem csibészhez,
sem kék cserépher, labdához, toronyhoz,
sem disznósajthoz, sem prepelicéhez;

és nem csinál úgy, mint a nagyapák,
sem úgy, mint aki fa mögé gugol,
és úgysem, mint kedves, kis szeneslapát,
sem úgy, mint fáradt, sárga darutoll;

és nem néz úgy ki, mint az estebédem,
sem úgy, mint aki keményre harap.
S a költő bevallja, bárha szégyen:
a nap most épp olyan, mint — mint a nap

És elborul a költő arca, de
csak pillanatra, s ismét szól a gép,
és diadallal ezt kopogja le:

„A nap ragyog,
mint eddig soha még!”

Hegyi György

A nagy varázslat

Gerő Sándor rajza

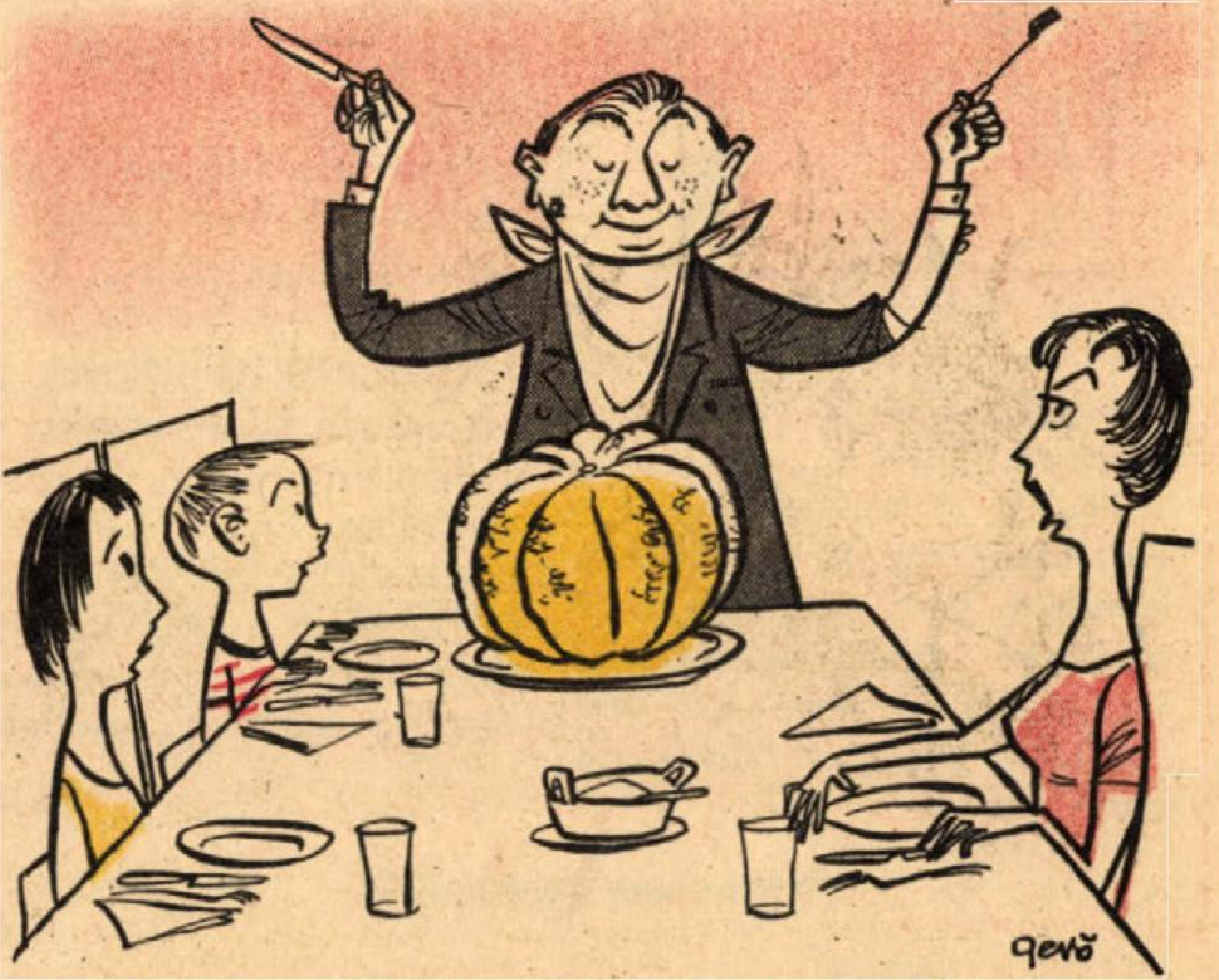

– Csiribi, csiribá, ebből a dinnyéből egy pillanat alatt tök lesz!

Búcsú a nyári órarendtől

Schwott Lajos rajza

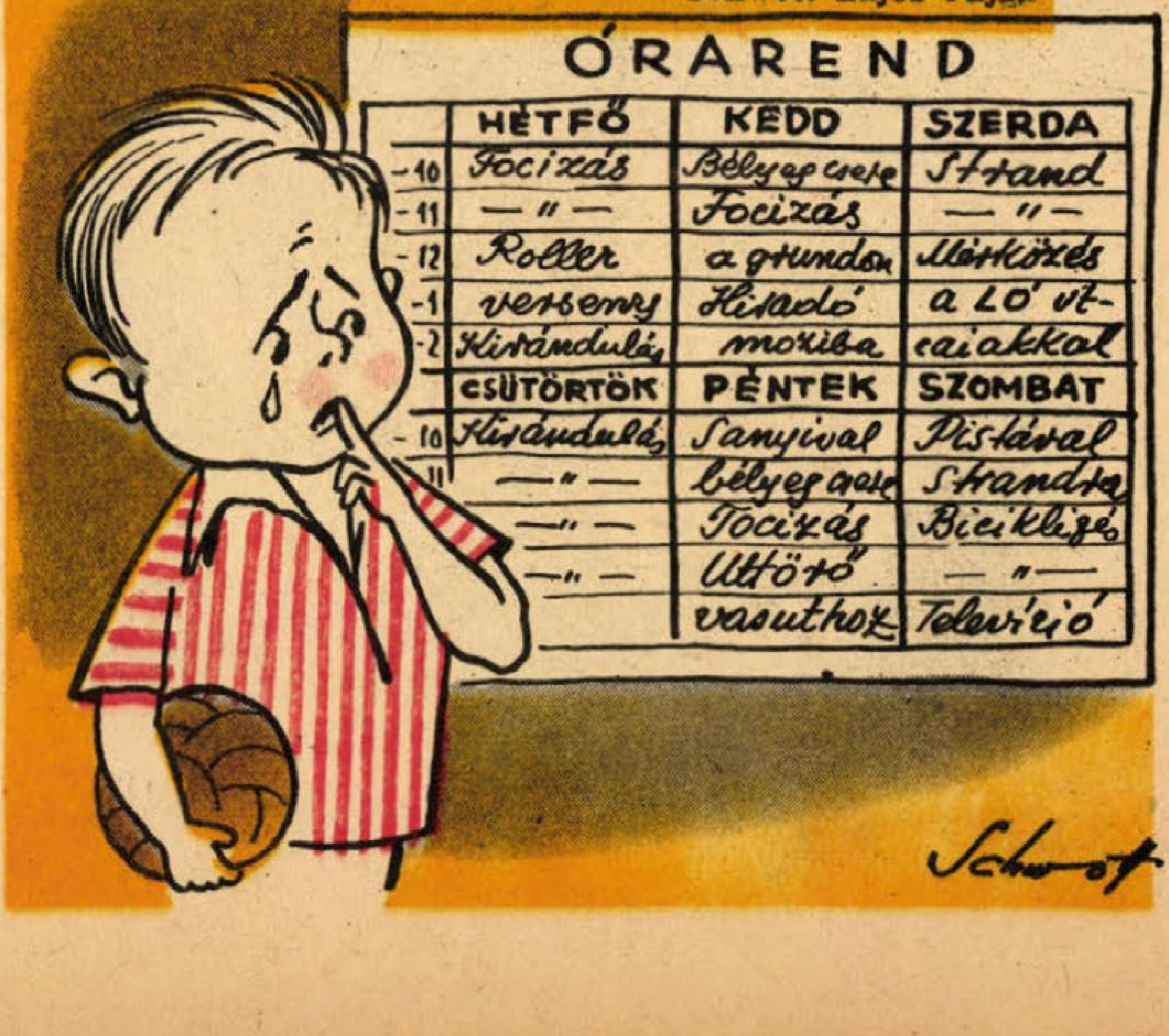

ÓRAREND

	HÉTFŐ	KEDD	SZERDA
-10	Focizás	Bélyegcsere	Strand
-11	—"—	Focizás	—"—
-12	Roller	a grunden	Mérkőzés
-1	verseny	Híradó	a LŐ ut-
-2	Kirándulás	moziba	caiakkal
	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT
-10	Kirándulás	Sanyival	Pistával
11	—"—	bélyegcsere	Strandra
	—"—	Focizás	Biciklizés
	—"—	Úttörő	—"—
		vasúthoz	Televízió

Tintával vagy IRÓGÉPPEL?

Csütörtökön délután, ahogy hazárdjátékoshoz illik, megmutattam Elemérnek lottószelvényemet. Ebben az időpontban már nyugodtan kérkedhetünk vele, senki sem tudja lemásolni. Elemér szemügyre vette az öt bűvös számot és összeráncolta a homlokát.

– Írógéppel töltötted ki?

– Miért ne? Feltalálták.

– Szerencsétlen ember! Csak tintával szabad kitölteni. Benne van az alapszabályokban.

Elsápadtam. Nem olvastam el figyelmesen a játékszabályokat.

Elemér szívembe döfte a kést.

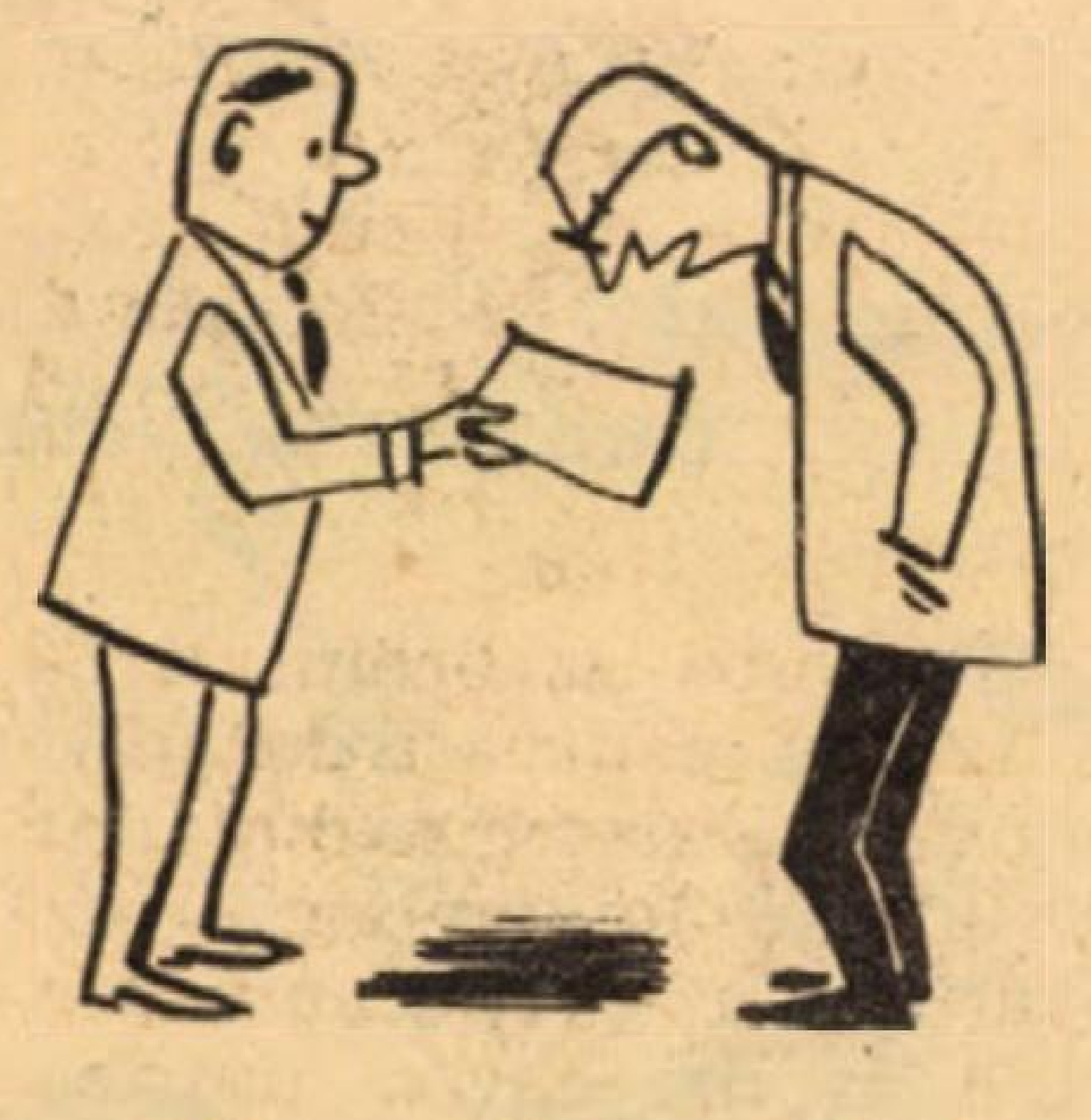

– Ki vagy téve annak, hogy öt találatod lesz és nem fogják kifizetni.

Végleg „kiborultam", ahogy mifelénk, az V. kerületben mondják. Igaz, nem szokott öt találatom lenni, de amilyen szerencsém van, pont most lesz. Uram, ne hagyj el! Védekezni próbáltam:

– Alkotmányunk hivatalosan elismerte a gépírást. Írhatunk gépen szerződést, végrendeletet, lírai költeményt vagy szerelmes levelet...

– De nem lottószelvényt! – vágott közbe diadalmasan Elemér. – Benne van az alapszabályokban!

Csütörtök délután már nem tudtam új szelvénnyel pótolni a mulasztást.. Kétségekkel gyötörve tértem haza. Borzalmas álmok kínoztak. Azt álmodtam, hogy ötös találatom volt, de nem fizették ki; pereltem, mire a bíróság nekem adott igazat és arra ítelte a Lottótársaságot, hogy a 3,30-at fizesse vissza.

Reggel összes lottózó barátaimat felhívtam. Egyetlen akadt, aki írógéppel szokta a szelvényt kitölteni, mindig elfogadták, de sohasem nyert egy vasat se.

Felhívtam a sportfogadási osztályt. Dodonai választ kaptam: általában tintával kell kitölteni.

Nehéz órák következtek. Pénteken tíz óra egy perckor már hívtam a 142–470-t. Még nincs eredmény. Ez is csak nálunk fordul elő! Végre tizenegy órakor közölték a nyerő számokat. Nem hagyott el a szerencse: egyetlen találatom sem akadt.

s. a.

Hej, az a csomagolás...

Sándor Károly rajza

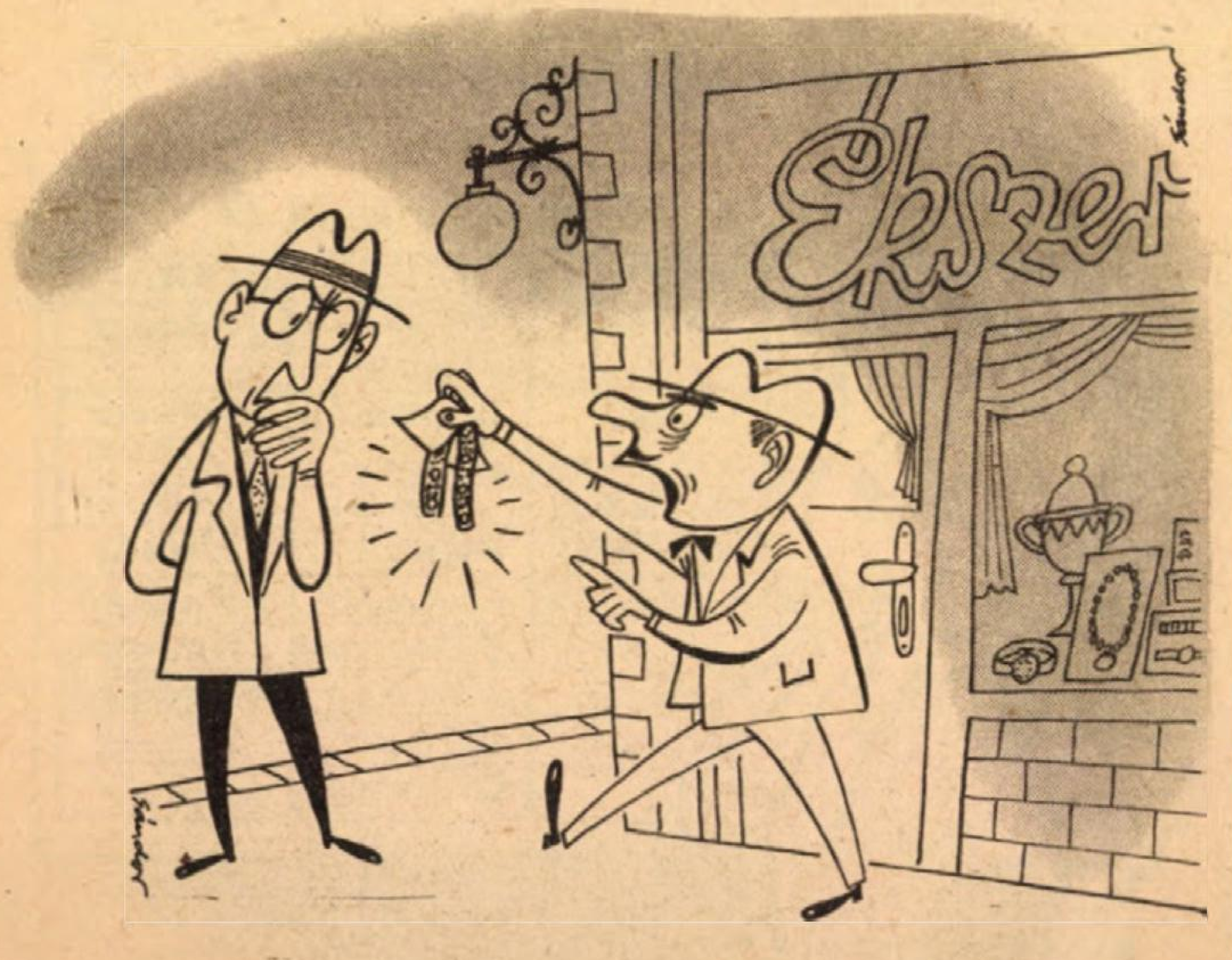

– Disznóság! Ilyen kicsi papírt adnak egy brilliáns karkötőhöz!

Le a bürokráciával!

Budapest—Miskolc

(Két sirám)

1.

Július derekatájt, amikor éppen úgy esett az eső, mintha dézsából öntötték volna a pesti emberek nyakába, azt mondta nekem az üdültetési felelősünk: „Volna a részedre egy főosztályvezetőről levetett, zsebhez álló beutalóm Miskolc-Tapolcára. Mit szólsz hozzá?" Rövid hozzászólásom eredményeként harmadnapra útra keltem.

Ülős természetű ember vagyok, így hát az indulás napján 6 órakor már a Keleti peronján vártam a 7,08 órakor induló miskolci gyorsot. Egy Tapolcát járt ismerősöm ugyanis azzal rémitgetett, hogy ha nem megyek ki idejében helyet foglalni, állhatok Miskolcig.

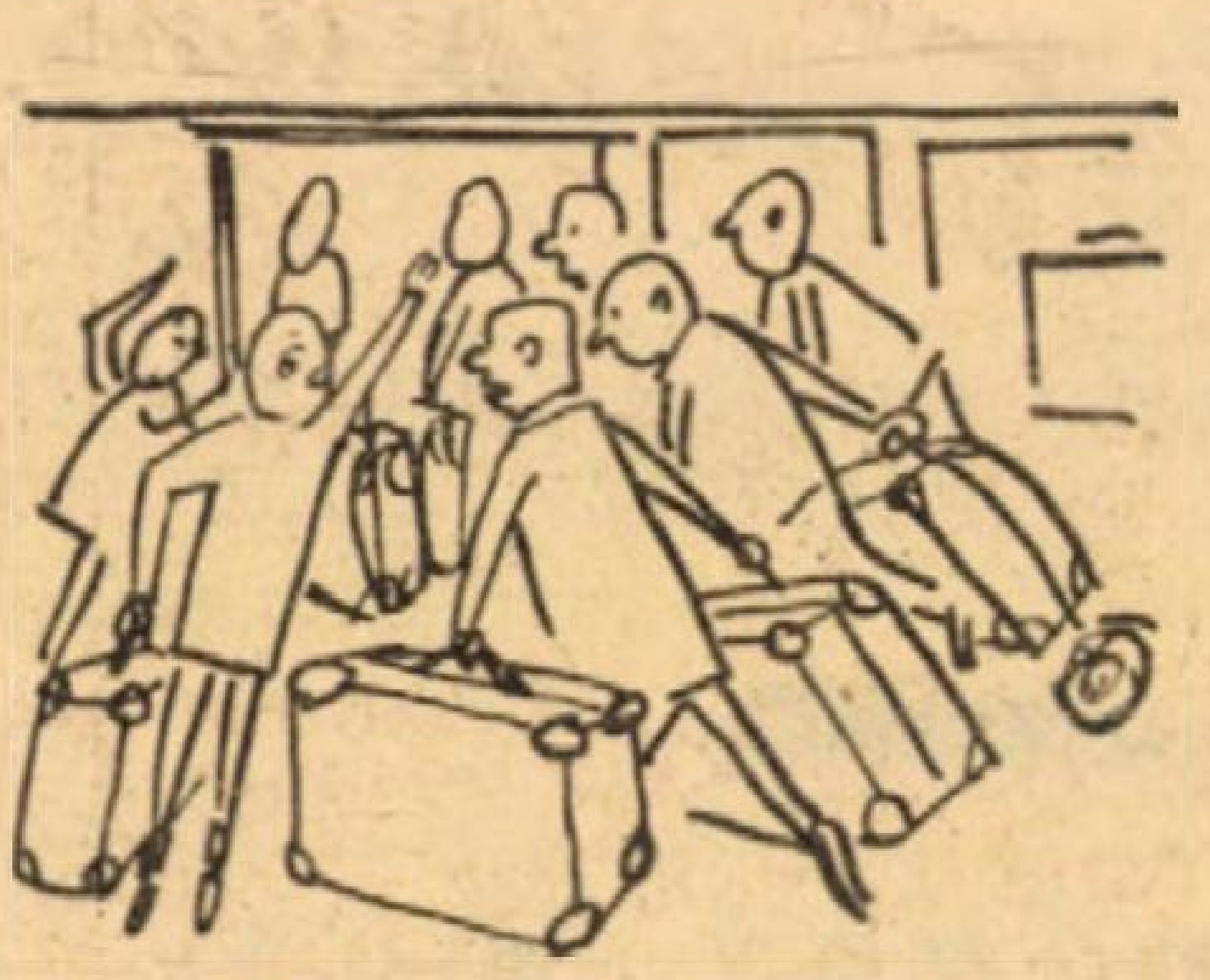

Mikor vonatunk úgy hét óra felé befarolt a várócsarnok alá, szomorúan állapítottam meg, hogy már százával állnak a vágány két oldalán a helyfoglalásra váró koránkelők. Azért hát minden energiámat összpontosítva, felkészültem a rohamra. Azonban hiába volt minden előzetes felkészülés. Bár az elsők között sikerült felsodortatni magam a kezem ügyébe eső első kocsira, mégis késve érkeztem. Minden valamire való ülő alkalmatosságot elfoglaltak a profi honfoglalók. Amint fél lábon állva később rádöbbentem, ezek a hely-üzérek nem is utaznak, csak helyet foglalnak az ő későn jövő megbízottjaik részére. Azt viszont, hogy ezek a honfoglalók mikor és hol szabadítják rá magukat a beálló szerelvényre, csak a jóisten és esetleg az állomásfőnökség tudná megmondani.

2.

Megérkezvén Miskolcra, nézek jobbra is, meg balra is, de sehol egy üdülőgondnok, sehol egy táncoslábú kultúros, aki elirányítana bennünket az esőverte sínek közül, a külön autóbuszhoz, amit elfelejtettek kirendelni értünk. Így aztán a helybeliek útmutatására támaszkodva, villamoson mentünk el a villanyrendőrig, onnan gyalogszeren egyszer balra, egyszer jobbra, majd ismét balra kanyarodva, megérkeztünk a tapolcai buszjárat miskolci végállomásához.

Tapolca földjére lépve egy vidáman élelmes gyerekhad rohanta meg az idesodródott kofferosok utazásgyötörte derékhadát. „Melyik üdülőbe tetszett jönni?" jelszóval kiragadták fáradt kezeinkből a ripityává ázott bőröndöket és némi térítés ellenében nemcsak azt mutatták meg az üdülős kedvű néniknek, meg bácsiknak, hogy hova lettek beutalva, hanem még a málha cipelésében is derekasan segédkeztek.

Hiába no! Ezek a mai gyerekek már azt is tudják, mikor van turnusváltás Tapolcán.

Bernáth Ede

Címzett:
a Fővárosi Villamosvasút

Mi, a Móricz Zsigmond körtér környékének lakói, évek óta sérelmezzük a 6-os villamosok dobhártyaremegtető csikorgását.

A villamosok a Siroky utcán végig, a Váli utcára kikanyarodva, a körtérre befordulva fülsiketítő zajt okoznak.

Megígérték, hogy kenni fogják a síneket.

Nem kenték...

Megígérték, hogy újtípusú, gumiba ágyozott tengelyekkel kísérleteznek és nem lesz csikorgás.

Nem szűnt meg a zaj.

Milyen mennyei muzsika a csikorgáshoz képest az eltiltott autóduda!

Jó lenne, ha a Fővárosi Villamosvasútnál gondosabban tanulmányoznák a csendrendeletet!

A körtér környékének lakói

Egy kukacos társbérlő

Néhány héttel ezelőtt a Krisztina körút 49., I. emelet 5. sz. lakás három társbérlője megírta szerkesztőségünknek, hogy a negyedik társbérlő, Nemes Ferenc kukactenyésztéssel foglalkozik a lakásban. Megírták továbbá, a kukac-hízlalda bűze miatt az együttlakás teljesen lehetetlenné vált.

Ezt a levelet kivizsgálásra elküldtük az I. kerületi Tanács VB egészségügyi osztályára, ahonnan augusztus 14-i keltezéssel a következő választ kaptuk:

„A Ludas Matyihoz beadott panaszával kapcsolatban értesítem, hogy Nemes Ferenc kukactenyésztését 1959. március 31-én megtiltottuk, s mível a rendelkezést nem tartotta be, 200 forint pénzbírsággal sújtottuk. Nekem, mint az egészségügyi osztály vezetőjének jogszabály hiányában nem áll módomban mást tenni, mint a jelenlegi pénzbírság behajtása után újra büntetni. Ez ügyben kértem az I. kerületi Rendőrkapitányság és a Házkezelési Igazgatóság segítségét is, de ők ugyancsak jogszabály hiányában nem tudtak hathatós segítséget nyújtani.

dr. Berényi Alajos
ker. vezetőfőorvos"

(Úgy gondoljuk: mielőtt ez a kukac-ügy tengerikígyóvá válna, valamit tenni kellene, akkor is, ha egyelőre még nincs kukackorlátozó jogszabály.)

(b)

Holdfényben

Várnai György rajza

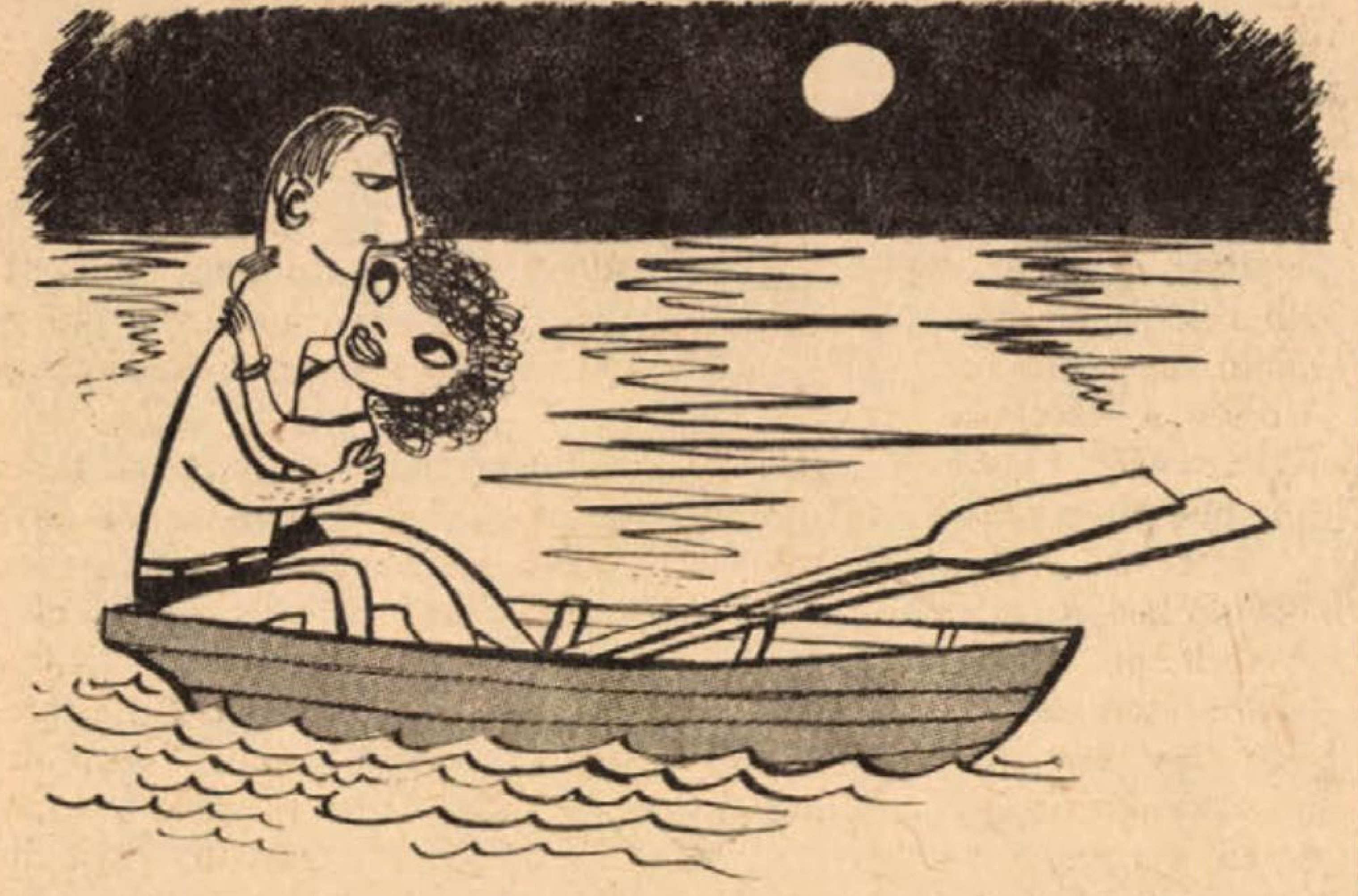

– Mondja, Pista, van magának egyáltalán vizijártassága?

Egy étteremben

Sándor Károly rajza

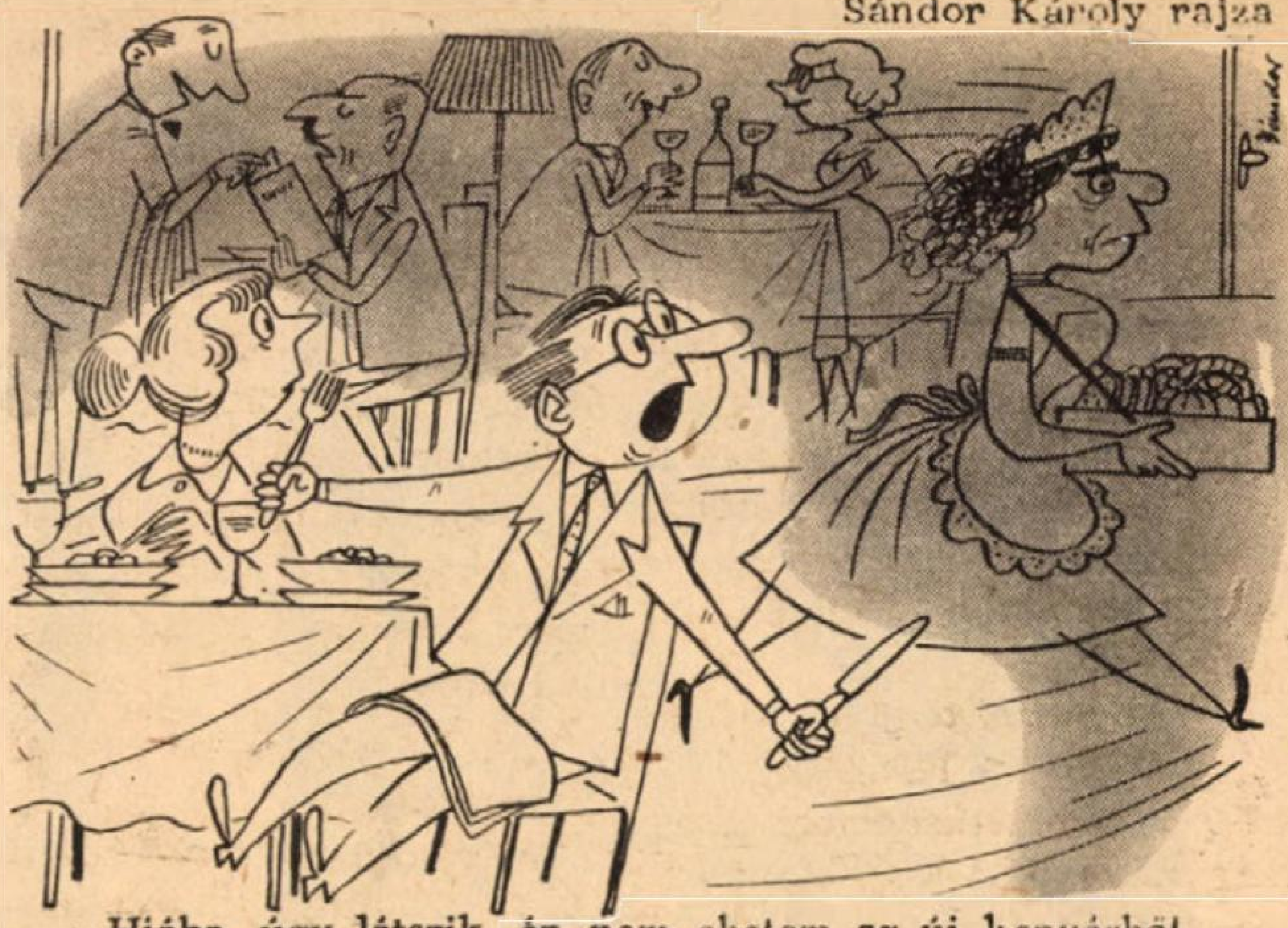

– Hiába, úgy látszik, én nem ehetem az új kenyérből ...
– Miért?
– Mert mire a kenyeres idejön, a kenyér már régi lesz ...

Találmányom sorsa

A napokban föltaláltam a perpetuum mobilét, vagyis az örökmozgót. A gép lényege az, hogy ha egyszer megindítják, minden üzemanyag, minden külső segítség nélkül örökké jár, bármit hajt, forgat, fejleszt. Beépíthető erőműbe, autóba, repülőgépbe, mozdonyba, mosógépbe, hajóba, stb.

Elkészítettem a mintadarabot, a műszaki próba nagyszerűen sikerült, a Találmányi Hivatal elfogadta. Ezzel biztosítottam az emberiség jövőjét, nincs helye pániknak szén- és olajkészletünk közeli kifogyása miatt, nem vesszük magunkra a következő nemzedékek átkát. Nincs szükség drága és bonyolult atomművekre sem, nem kell leszállni a Föld mélyébe hőenergiáért, a tenger mélyére nehéz vízért, s nem szorulunk napenergiára sem. Minden szakember megállapította, hogy az emberiség történelmében ilyen óriási jelentőségű találmány még nem volt. Megvallom, jól esett az elismerés. Ha az ember dolgozik, legalább vegyék észre. Aki nem dolgozik, azt ne is dicsérjék.

Úgy látszott, hogy a sorozatgyártás is hamarosan megindult. A Diadal KTSZ hajlandónak mutatkozott a gyártásra, bár felemlítették a kooperációs nehézségeket, amelyek különösen a Bakelit Főigazgatóság részéről fenyegetnek, ezek azonban áthidalhatók. Az anyagigényléssel egy kicsit elkéstünk, de ez a kérdés sem megoldhatatlan. A szerszámgépek rövid idő alatt elkészíthetők, a legfontosabb azonban azt tisztázni, hogy a kereskedelem mennyit hajlandó átvenni a gépből, mert enélkül nem lehet kalkulálni.

Rövidesen alkalmunk volt tárgyalni az Értékesítési Tanács elnökével, akinek kereskedelmi kérdésekben döntő szava van. Nagy csalódásomra az elnök kijelentette, hogy a képmutatás nem kenyere, megmondja nyíltan, hogy nem lát sok fantáziát a találmányban. Nem vonja kétségbe a készülék jóságát, ügyes kis gépnek tartja, a közönség azonban nagyon maradi, konzervatív, idegenkedik az újításoktól. Különösen — megmondja őszintén — ha az áru tetszetőssége is kívánni valót hagy maga után. Amikor azt vetettem közbe, hogy talán túlságosan sötéten látja a helyzetet, fölényesen megveregette a vállamat.

— Megértem az önbizalmát — mondta mosolyogva — minden újító ilyen. A piacot azonban én ismerem. Hogy csak egy példát említsek, elkészültek egy újrendszerű tésztametélő és nudlizó, egy ablakfényesítő és egy vízhabosító csapbetét mintapéldányai, egyiket sem lehet azonban gyártani, mert nincs érdeklődés irántuk.

Megemlítettem, hogy találmányom örök időkre megoldja az energia kérdését. Az elnök udvariasan azt válaszolta, hogy örök időkről lehetne beszélni, de ebben a tervévben már bajosan. Inkább gondolkozzam ügyes propaganda-ötleteken, plakáton, versen, dalon, rejtvényen stb. Megmérgesedtem, de a KTSZ főkönyvelője odasúgott, hogy ne hepciáskodjam, mert ha a kereskedelem nem rendeli meg a masinát, az ipar nem gyárthatja. Az elnök végül felszólított minket, hogy 1000 darabra készítsünk kalkulációt.

El is készítettük, mivel azonban ilyen csekélyszámú megrendelés esetében egy készülék önköltségi ára 6 forint 40 fillér lenne, a kereskedelem ezt túlságosan magasnak találta és visszavonta a rendelést. A hír hatására újra emelkedni kezdtek a Wall Streeten az olaj- és kőszénrészvények, több atomerőmű építését újra folytatták.

De korai az öröm! Kibéreltem egy üres üzlethelyiséget a Józsefvárosban, saját kis műhelyemben fogom gyártani a perpetuum mobilét és az egyes darabokat magam árulom majd a Balaton környékén. Mellette totó- és lottószelvények árusításával is kívánok foglalkozni, mert nekem is meg kell élnem valamiből.

Feleki László

Röntgenkép a Robot-emberről

Kaján Tibor rajza

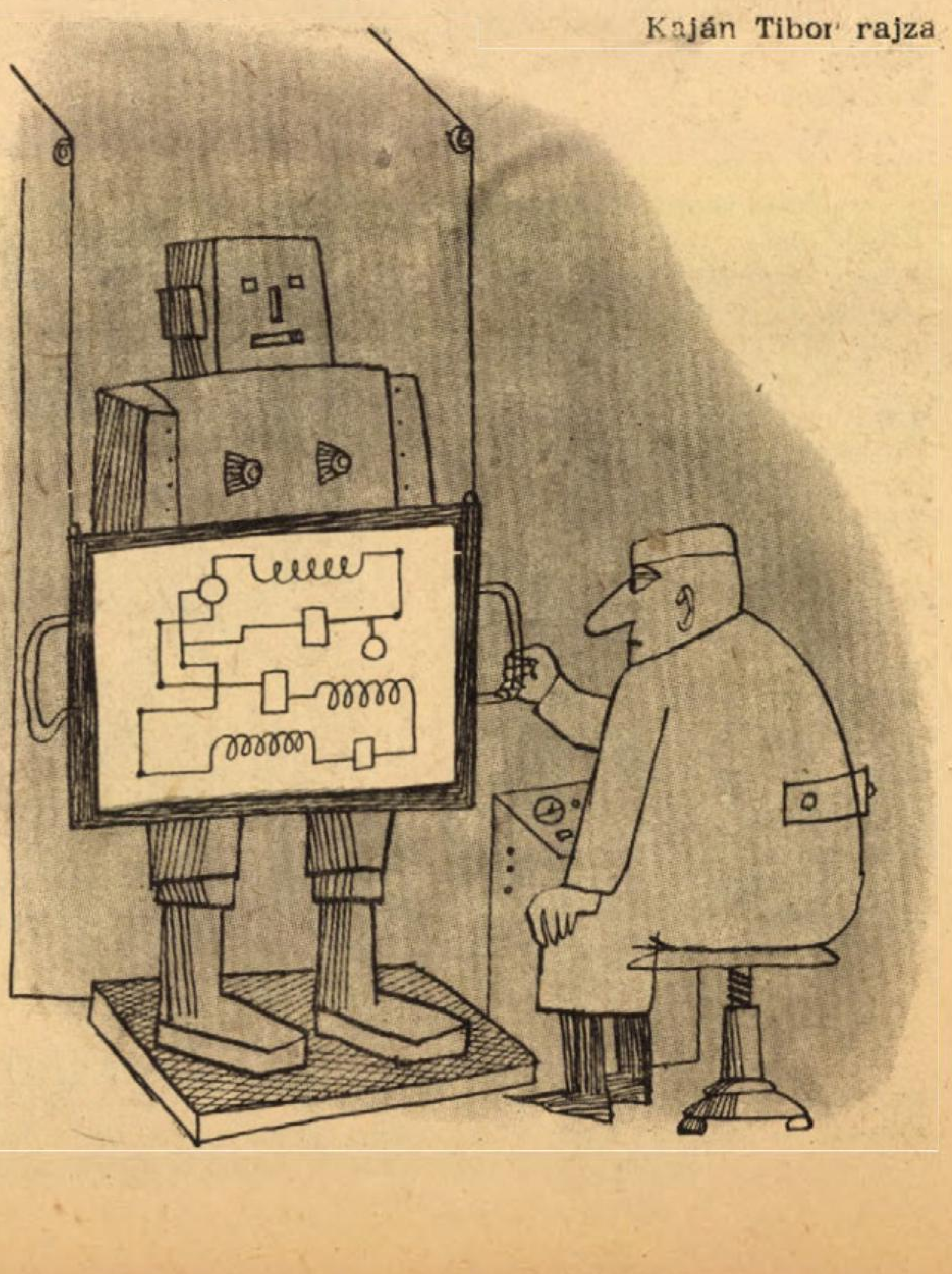

Öröm a háznál

Szűr-Szabó József rajza

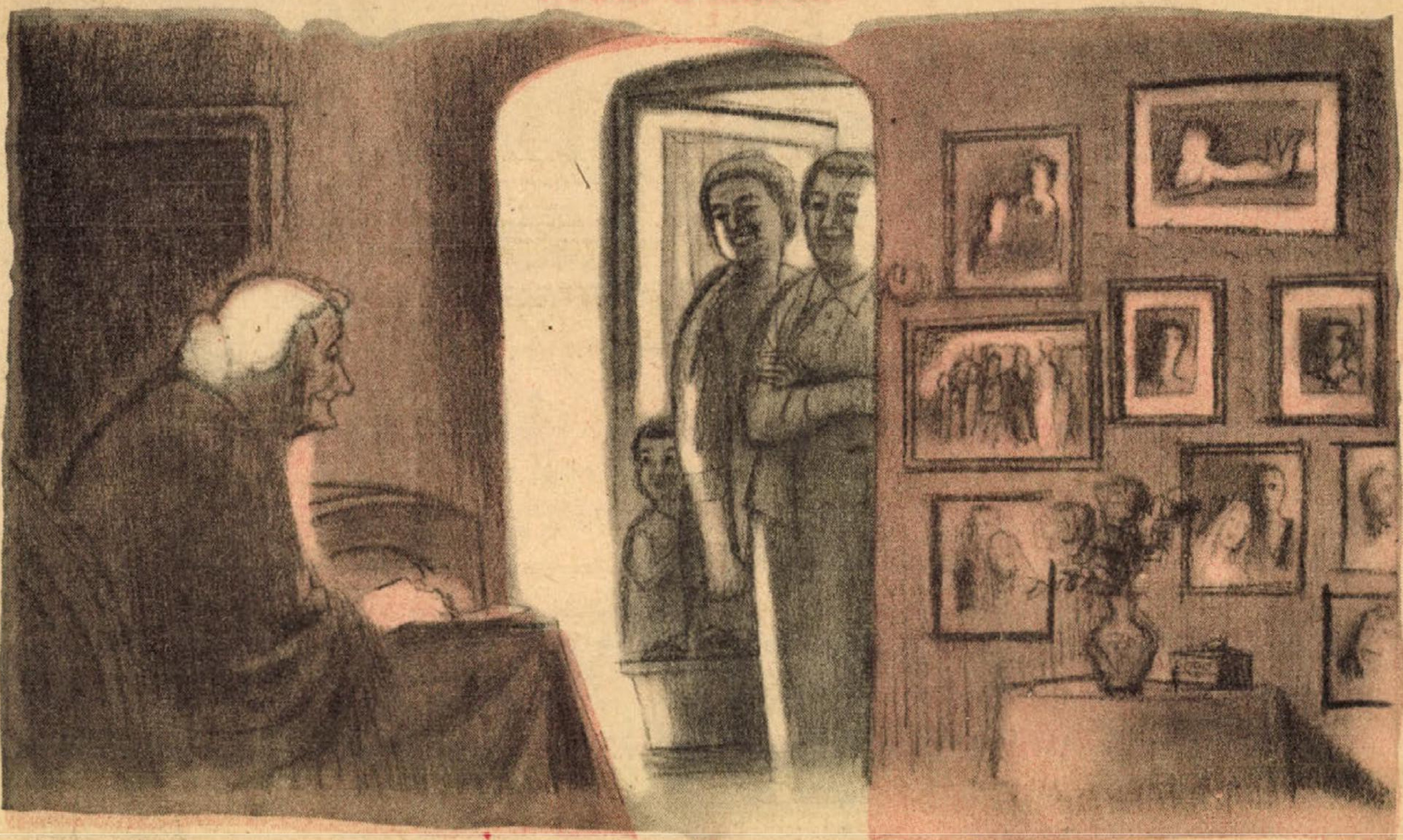

– Képzelem, mennyire örül a négytalálatos lottószelvényének, Szabó néni!
– Örülök bizony, most legalább meglátogatnak a gyerekeim!

Ketten beszélnek

— Barátilag megkérem, hogy a jövőben tartózkodjék az efféle kifejezésektől!

— Miféléktől?

— Amit Blekk Vincével kapcsolatban használt.

— Még mindig nem tudom, mire gondol. Nem ismételné meg?

— Nem. Én Blekk Vincéről ilyesmit még idézőjelben sem mondok. Blekk Vince a legnagyobbak közül való.

— Ez igaz. De ezt én nem is tagadtam.

— Nem tagadta, de azt a kifejezést, amit használt vele kapcsolatban, mégis vissza kell utasítanom.

— Melyik kifejezést?

— Nem ismétlem meg. Hogy is képzeli? De gondolkozzék csak, mit is mondott róla. Mit csinált Blekk Vince alkotás közben ...?

— Aha! Azt mondtam, hogy a füle tövét vakarta.

— Igen. Ezt mondta. És így nem lehet beszélni Blekk Vincéről.

— Kérem én sokszor láttam őt alkotás közben. Mindig vakarta a füle tövét.

— De nem ez volt a jellemző rá.

— Persze hogy nem. Csak megemlítettem. Nincs abban semmi, hogy valaki a füle tövét vakarja.

— Általában. De ha Blekk Vince nevét hallom, akkor nekem a szeme jut eszembe, amely a távoli jövőt fürkészte szüntelen, továbbá a keze, amellyel műveit alkotta, továbbá a járása, amely nem tűrt ellentmondást, s általában egész egyénisége, amely az ő egyénisége volt s nem is lehetett volna a másé, még a legnehezebb időkben sem. És akkor maga erre az emberre azt mondja, hogy alkotás közben a fü ... — pardon.

— Igenis vakarta!

— Soha!

— Én láttam, amint vakarja!

— Én láttam, amint nem vakarja! És nem tűröm, hogy Blekk Vincét, aki a nagyok között is a legnagyobb, a sárba rántsa!

— A fültővakarás nem sár! Maga még sohasem vakarta?

— Soha. Csak a disznó vakarózik. És Blekk Vince ember volt, méghozzá a legemberebb az emberi emberek között. A lélek felejthetetlen mérnöke!

— Rendben van. De most már mondja meg végre, hogy milyen hatást tett magára a tavaly megjelent utolsó regénye ...

— Előbb ismerje el, hogy ő sohasem vak ... Szóval elismeri?

— El. Tehát? Mit szól az utolsó regényéhez?

— Még nem olvastam.

t. l.

Csizma az asztalon

Gerő Sándor rajza

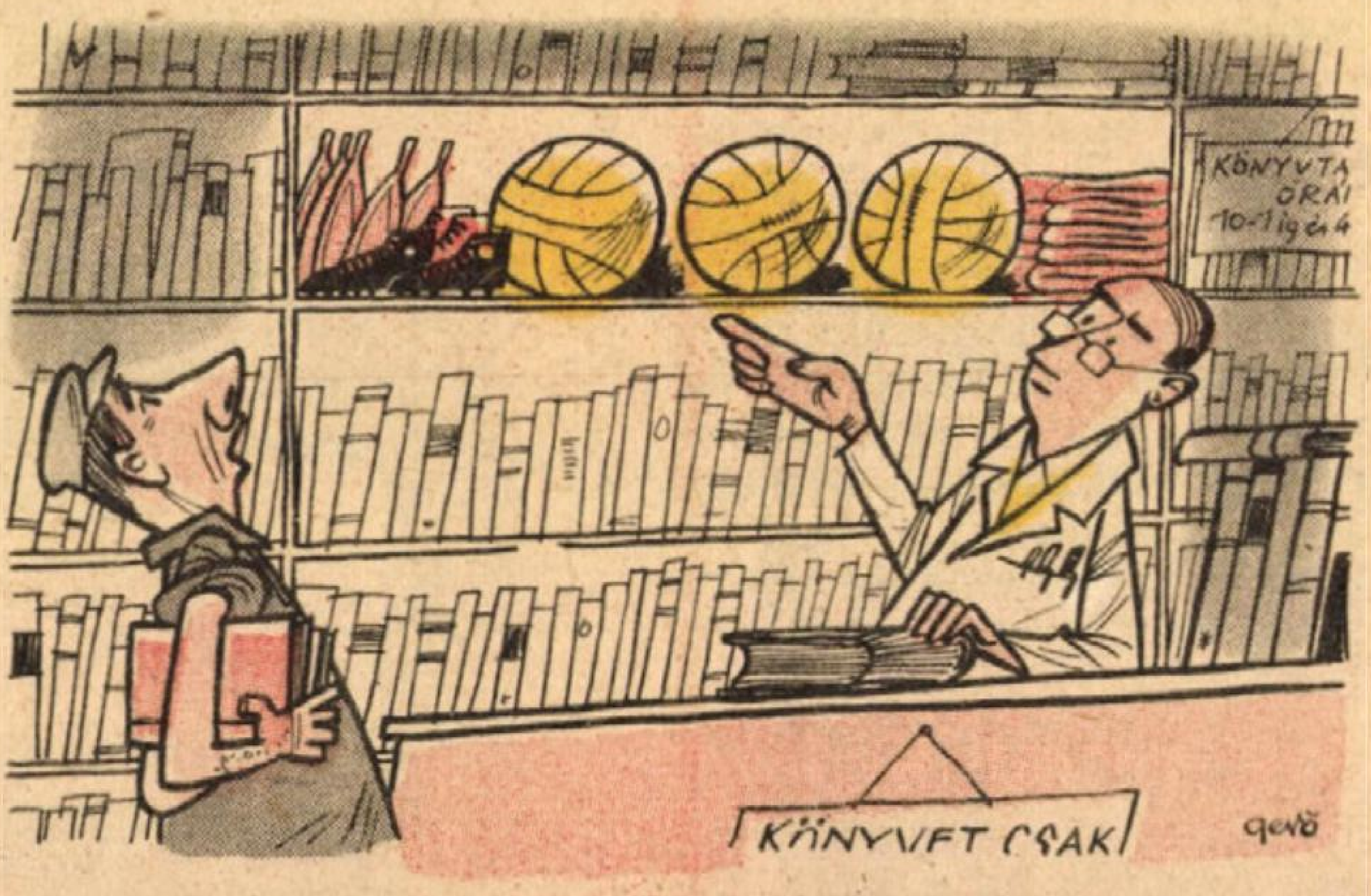

– Miért vannak itt ezek a sportszerek?
– Mert ezeket a könyvalapból vettük!

Ludas Matyi szatirikus hetilap
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 59.6872 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.